Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

της 10ης Νοεμβρίου 2021 *

«Ρήτρα διαιτησίας – Διεθνές πολιτικό προσωπικό των διεθνών αποστολών της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Πρόσληψη επί συμβάσει – Διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου – Αίτημα για επαναχαρακτηρισμό του συνόλου των συμβατικών σχέσεων ως σύμβασης αορίστου χρόνου – Αγωγή αποζημίωσης εκ συμβατικής ευθύνης – Αγωγή αποζημίωσης λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης»

Στην υπόθεση T-602/15 RENV,

Liam Jenkinson, κάτοικος Killarney (Ιρλανδία), εκπροσωπούμενος από την N. de Montigny, δικηγόρο,

ενάγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους A. Vitro και M. Bishop,

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους B. Mongin, D. Bianchi και G. Gattinara,

Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ), εκπροσωπούμενης από τον S. Marquardt, τον R. Spáč και την E. Orgován,

και

Eulex Κοσσυφοπέδιο, με έδρα την Πρίστινα (Κοσσυφοπέδιο), εκπροσωπούμενου από την E. Raoult, δικηγόρο,

εναγομένων,

με αντικείμενο αγωγή, πρώτον, με αίτημα στηριζόμενο στο άρθρο 272 ΣΛΕΕ στο πλαίσιο του οποίου ζητείται, αφενός, να επαναχαρακτηρισθεί το σύνολο των συμβάσεων εργασίας του ενάγοντος ως σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου και, αφετέρου, να του καταβληθεί αποζημίωση για την εκ συμβατικής ευθύνης ζημία που διατείνεται ότι υπέστη ως εκ τούτου και, δεύτερον, με αίτημα στηριζόμενο στα άρθρα 268 και 340 ΣΛΕΕ, στο πλαίσιο του οποίου ζητείται να θεμελιωθεί εξωσυμβατική ευθύνη του Συμβουλίου, της Επιτροπής και της ΕΥΕΔ, ή της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

συγκείμενο από τους M. van der Woude, Πρόεδρο, V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl (εισηγήτρια) και I. Nõmm, δικαστές,

γραμματέας: L. Ramette, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Ιουλίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

I. Ιστορικό της διαφοράς

1 Ο ενάγων, Liam Jenkinson, Ιρλανδός υπήκοος, εργάσθηκε αρχικώς από τις 20 Αυγούστου 1994 έως τις 5 Ιουνίου 2002, δυνάμει πλειόνων διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου (στο εξής: ΣΟΧ), στην Αποστολή Επιτήρησης στη Γιουγκοσλαβία, η οποία συστάθηκε με μνημόνιο συμφωνίας που υπεγράφη στο Βελιγράδι στις 13 Ιουλίου 1991 υπό την ονομασία «Αποστολή Επιτήρησης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ECMM)» και, εν συνεχεία, μετονομάσθηκε σε «Αποστολή Επιτήρησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUMM)» με την κοινή δράση 2000/811/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για την Αποστολή Επιτήρησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2000, L 328, σ. 53). Η εντολή της ECMM και, εν συνεχεία, της EUMM παρατάθηκε επανειλημμένως, για τελευταία φορά με την κοινή δράση 2006/867/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2006, για την παράταση και τροποποίηση της εντολής της Αποστολής Επιτήρησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΑΕΕΕ) (ΕΕ 2006, L 335, σ 48), έως τις 31 Δεκεμβρίου 2007.

2 Ακολούθως, ο ενάγων εργάσθηκε από τις 17 Ιουνίου 2002 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2009, δυνάμει πλειόνων διαδοχικών ΣΟΧ, στην Αστυνομική Αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη (EUPM), η οποία συστάθηκε με την κοινή δράση 2002/210/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2002, για την Αστυνομική Αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2002, L 70, σ. 1). Η εντολή της EUPM παρατάθηκε επανειλημμένως, για τελευταία φορά με την απόφαση 2011/781/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με την αστυνομική αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUPM) στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη (ΕΕ 2011, L 319, σ. 51), έως τις 30 Ιουνίου 2012.

3 Τέλος, ο ενάγων εργάσθηκε στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο από τις 5 Απριλίου 2010 έως τις 14 Νοεμβρίου 2014, δυνάμει ένδεκα διαδοχικών ΣΟΧ οι οποίες συνήφθησαν, οι μεν εννέα πρώτες με τον Αρχηγό της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, οι δε δύο τελευταίες με την ίδια την Αποστολή (στο εξής: ένδεκα ΣΟΧ). Η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο συστάθηκε με την κοινή δράση 2008/124/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 4ης Φεβρουαρίου 2008, σχετικά με την Αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την επιβολή του κράτους δικαίου στο Κοσσυφοπέδιο (EULEX ΚΟΣΣΥΦΟΠΕΔΙΟ) (ΕΕ 2008, L 42, σ. 92). Η εν λόγω Αποστολή παρατάθηκε επανειλημμένως, και ειδικότερα έως τις 14 Ιουνίου 2016, με την απόφαση 2014/349/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 12ης Ιουνίου 2014, για την τροποποίηση της κοινής δράσης 2008/124/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ 2014, L 174, σ. 42).

4 Κατά τη διάρκεια της δέκατης ΣΟΧ, η οποία συνήφθη με την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο και αφορούσε το χρονικό διάστημα από τις 15 Ιουνίου έως τις 14 Οκτωβρίου 2014, ο ενάγων ενημερώθηκε, με έγγραφο του Αρχηγού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο της 26ης Ιουνίου 2014 (στο εξής: έγγραφο της 26ης Ιουνίου 2014), ότι, κατόπιν απόφασης περί αναδιάρθρωσης της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο την οποία έλαβαν τα κράτη μέλη στις 24 Ιουνίου 2014, η θέση που κατείχε από την πρόσληψή του στην Αποστολή θα καταργούνταν από τις 14 Νοεμβρίου 2014 και ότι, κατά συνέπεια, η σύμβασή του δεν θα ανανεωνόταν πέραν της ημερομηνίας αυτής. Επομένως, η ενδέκατη και τελευταία ΣΟΧ συνήφθη μεταξύ του ενάγοντος και της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο για το χρονικό διάστημα από τις 15 Οκτωβρίου έως τις 14 Νοεμβρίου 2014 (στο εξής: τελευταία ΣΟΧ).

5 Εξαιρουμένης της τελευταίας ΣΟΧ, όλες οι ΣΟΧ που συνήψε ο ενάγων όσον αφορά την απασχόλησή του στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο περιείχαν ρήτρα διαιτησίας με την οποία ορίζονταν αρμόδια τα βελγικά δικαστήρια. Η δε τελευταία ΣΟΧ περιείχε, στο άρθρο 21, ρήτρα διαιτησίας με την οποία το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης οριζόταν, βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, αρμόδιο για κάθε διαφορά σχετική με τη σύμβαση.

II. Διαδικασίες ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου

6 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 23 Οκτωβρίου 2015, ο ενάγων άσκησε την υπό κρίση αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ) καθώς και κατά της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο.

7 Αποφαινόμενο με διάταξη της 9ης Νοεμβρίου 2016, Jenkinson κατά Συμβουλίου κ.λπ. (T-602/15, στο εξής: αρχική διάταξη, EU:T:2016:660), επί των ενστάσεων απαραδέκτου που προέβαλαν οι εναγόμενοι, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ήταν προδήλως αναρμόδιο να αποφανθεί επί των δύο πρώτων αιτημάτων και απέρριψε το επικουρικώς προβληθέν τρίτο αίτημα ως προδήλως απαράδεκτο. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την αγωγή στο σύνολό της.

8 Κατόπιν αναιρέσεως που άσκησε ο ενάγων κατά της αρχικής διάταξης, το Δικαστήριο αναίρεσε την τελευταία με απόφαση της 5ης Ιουλίου 2018, Jenkinson κατά Συμβουλίου κ.λπ. (C-43/17 P, στο εξής: αναιρετική απόφαση, EU:C:2018:531), και ανέπεμψε την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο.

9 Κατόπιν της έκδοσης της αναιρετικής απόφασης, τάχθηκε στους εναγομένους, δυνάμει του άρθρου 217, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, προθεσμία για την κατάθεση υπομνήματος αντικρούσεως.

10 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσαν, η μεν Επιτροπή στις 31 Οκτωβρίου 2018, το δε Συμβούλιο και η ΕΥΕΔ στις 19 Νοεμβρίου 2018, οι διάδικοι αυτοί προέβαλαν ενστάσεις απαραδέκτου.

11 Στις 19 Νοεμβρίου 2018, η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως.

12 Στις 28 Ιανουαρίου 2019, ο ενάγων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί των ενστάσεων απαραδέκτου του Συμβουλίου, της Επιτροπής και της ΕΥΕΔ.

13 Στις 5 Φεβρουαρίου 2019, ο ενάγων κατέθεσε υπόμνημα απαντήσεως.

14 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 12 Φεβρουαρίου 2019, ο ενάγων ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 66 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παραλειφθούν ορισμένα προσωπικά δεδομένα έναντι του κοινού (πλην της χώρας διαμονής) που περιέχονται στο παράρτημα 2 του υπομνήματος απαντήσεως.

15 Στις 21 Μαρτίου 2019, η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως.

16 Με διάταξη του πρώτου τμήματος της 29ης Μαρτίου 2019, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να εξετάσει τις ενστάσεις απαραδέκτου κατά την εξέταση της υπόθεσης επί της ουσίας. Κατόπιν τούτου, το Συμβούλιο, η Επιτροπή και η ΕΥΕΔ κατέθεσαν υπομνήματα αντικρούσεως.

17 Στις 18 Ιουνίου 2019, ο ενάγων ζήτησε να του επιτραπεί να καταθέσει υπόμνημα απαντήσεως στα υπομνήματα αντικρούσεως του Συμβουλίου, της Επιτροπής και της ΕΥΕΔ. Το αίτημα αυτό περιλάμβανε επίσης αίτημα για λήψη μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας με σκοπό να κληθεί η Επιτροπή να προσκομίσει αντίγραφο της σύμβασης που είχε υπογράψει με τους εκάστοτε Αρχηγούς της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο (ή, τουλάχιστον, με το πρόσωπο που διετέλεσε Αρχηγός της Αποστολής από τον Οκτώβριο έως τον Νοέμβριο του 2014).

18 Στις 21 Ιουνίου 2019, το πρώτο τμήμα αποφάσισε να μην επιτρέψει την υποβολή τέτοιου υπομνήματος απαντήσεως. Εξάλλου, δεδομένου ότι η Επιτροπή προσκόμισε, στις 9 Ιουλίου 2019, αντίγραφο των συμβάσεων που είχε υπογράψει με τα πρόσωπα που διετέλεσαν Αρχηγοί της Αποστολής κατά την περίοδο μεταξύ 15ης Ιουνίου 2014 και 14ης Ιουνίου 2015, δεν συνέτρεχε λόγος να λάβει το τμήμα θέση επί του μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας που ζήτησε ο ενάγων. Ο τελευταίος διατύπωσε τις παρατηρήσεις του επί των εν λόγω συμβάσεων εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

19 Στις 6 Σεπτεμβρίου 2019, κατόπιν πρότασης της εισηγήτριας δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) έλαβε μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας (στο εξής: πρώτο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας) συνιστάμενο στη συγκέντρωση των παρατηρήσεων του ενάγοντος, αφενός, επί ορισμένων πληροφοριακών στοιχείων και εγγράφων που περιλαμβάνονταν είτε στο υπόμνημα ανταπαντήσεως είτε σε παράρτημα του υπομνήματος αυτού και, αφετέρου, επί της ιρλανδικής νομοθεσίας, στην περίπτωση που αυτή είχε εφαρμογή στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς. Ο ενάγων απάντησε σε δύο στάδια, στις 16 Σεπτεμβρίου 2019 και, εν συνεχεία, στις 27 Σεπτεμβρίου 2019, στις ερωτήσεις που τέθηκαν με το προμνησθέν μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας.

20 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 27 Σεπτεμβρίου 2019, ο ενάγων ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 66 του Κανονισμού Διαδικασίας, την ανωνυμοποίηση του συνόλου των προσωπικών, οικογενειακών, οικονομικών και φορολογικών δεδομένων που περιλαμβάνονταν στα διάφορα έντυπα που προσκόμισε η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, καθώς και στο παράρτημα 2 της από 16 Σεπτεμβρίου 2019 απάντησης στο πρώτο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας.

21 Λόγω της μερικής ανανέωσης των μελών του Γενικού Δικαστηρίου, η υπό κρίση υπόθεση ανατέθηκε σε νέα εισηγήτρια δικαστή, μέλος του δευτέρου τμήματος.

22 Κατόπιν πρότασης του δευτέρου τμήματος, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε στις 16 Ιανουαρίου 2020, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον πενταμελούς τμήματος.

23 Με απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2020, λόγω κωλύματος ενός μέλους του δικαστικού σχηματισμού, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 17, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, να συμπληρώσει τον δικαστικό σχηματισμό.

24 Στις 13 Μαρτίου 2020, κατόπιν πρότασης της εισηγήτριας δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο πενταμελές τμήμα) έλαβε μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας (στο εξής: δεύτερο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας) συνιστάμενο στο να κληθεί ο ενάγων και οι εναγόμενοι να απαντήσουν σε διάφορες ερωτήσεις, όπερ αυτοί έπραξαν, ο μεν ενάγων με έγγραφο της 30ής Απριλίου 2020 (στο εξής: απάντηση της 30ής Απριλίου 2020), οι δε εναγόμενοι με τέσσερα χωριστά έγγραφα, χρονολογούμενα όλα την 29η Μαΐου 2020.

25 Με την απάντηση της 30ής Απριλίου 2020 στην ερώτηση με την οποία καλούνταν να διευκρινίσει ρητώς και σαφώς τη νομική βάση του δευτέρου αιτήματος, ο ενάγων ανέφερε ότι με το εν λόγω αίτημα ζητούνταν να θεμελιωθεί εξωσυμβατική ευθύνη των θεσμικών οργάνων βάσει των άρθρων 268 και 340 ΣΛΕΕ. Οι εναγόμενοι κλήθηκαν να υποβάλουν τυχόν παρατηρήσεις τους επί της εν λόγω απάντησης.

26 Στις 11 Ιουνίου 2020, ο ενάγων υπέβαλε παρατηρήσεις επί των απαντήσεων των εναγομένων στις ερωτήσεις που τους ετέθησαν στο πλαίσιο του δευτέρου μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας (στο εξής: παρατηρήσεις της 11ης Ιουνίου 2020).

27 Με τέσσερα χωριστά έγγραφα, χρονολογούμενα όλα την 12η Ιουνίου 2020, οι εναγόμενοι διατύπωσαν τις παρατηρήσεις τους επί της απάντησης του ενάγοντος της 30ής Απριλίου 2020.

28 Με έγγραφο της 25ης Ιουνίου 2020, το οποίο αποφασίσθηκε να περιληφθεί στη δικογραφία, η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο διατύπωσε τις παρατηρήσεις της επί των παρατηρήσεων της 11ης Ιουνίου 2020.

29 Την 1η Δεκεμβρίου 2020, κατόπιν πρότασης της εισηγήτριας δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο πενταμελές τμήμα) έλαβε μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας (στο εξής: τρίτο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας) συνιστάμενο στο να κληθεί ο ενάγων και οι εναγόμενοι να απαντήσουν σε διάφορες ερωτήσεις, όπερ αυτοί έπραξαν, αντιστοίχως, η Επιτροπή με έγγραφο της 23ης Δεκεμβρίου 2020, ο ενάγων με έγγραφο της 24ης Δεκεμβρίου 2020, το δε Συμβούλιο, η ΕΥΕΔ και η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο με τρία χωριστά έγγραφα, χρονολογούμενα όλα την 5η Ιανουαρίου 2021.

30 Με έγγραφο της 14ης Ιανουαρίου 2021, ο ενάγων υπέβαλε παρατηρήσεις επί της απάντησης της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο επί του πρώτου ερωτήματος που της είχε υποβληθεί στο πλαίσιο του τρίτου μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας (στο εξής: παρατηρήσεις της 14ης Ιανουαρίου 2021).

III. Αιτήματα

31 Ο ενάγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

«1. [ό]σον αφορά τα δικαιώματα που απορρέουν από τη σύμβαση ιδιωτικού δικαίου:

– [ν]α επαναχαρακτηρίσει τη συμβατική σχέση του ως σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου·

– [ν]α διαπιστώσει την εκ μέρους των εναγομένων παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεών τους, ιδίως, [όσον αφορά] την κοινοποίηση προειδοποίησης στο πλαίσιο της καταγγελίας σύμβασης αορίστου χρόνου·

– [κ]ατά συνέπεια, προς αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε από την καταχρηστική χρήση [διαδοχικών ΣΟΧ] με αποτέλεσμα την παρατεταμένη αβεβαιότητα του ενάγοντος και από την παράβαση της υποχρέωσης κοινοποίησης προειδοποίησης για την καταγγελία της σύμβασης:

  – [ν]α υποχρεώσει τους εναγομένους να καταβάλουν στον ενάγοντα αντισταθμιστική αποζημίωση για τη μη κοινοποίηση προειδοποίησης ύψους 176 601,55 [ευρώ] υπολογιζόμενη βάσει της αρχαιότητάς του στην υπηρεσία των αποστολών της Ένωσης […]·

  – [ε]πικουρικώς, να υποχρεώσει τους εναγομένους να καταβάλουν στον ενάγοντα αντισταθμιστική αποζημίωση για τη μη κοινοποίηση προειδοποίησης ύψους 45 985,15 [ευρώ] υπολογιζόμενη σε συνάρτηση με τη διάρκεια των υπηρεσιών που αυτός παρέσχε στην [Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο]·

– [ν]α αποφανθεί ότι η απόλυση του ενάγοντος είναι καταχρηστική και να υποχρεώσει, συνεπώς, τους εναγομένους να του καταβάλουν αποζημίωση αποτιμώμενη ex æquo et bono σε 50 000 [ευρώ]·

– [ν]α διαπιστώσει ότι οι εναγόμενοι δεν συνέταξαν τα σχετικά με τη λήξη της σύμβασης νόμιμα έγγραφα κοινωνικής ασφάλισης[,] και

  – να τους υποχρεώσει να καταβάλουν στον ενάγοντα το ποσό των 100,00 [ευρώ] ανά ημέρα καθυστέρησης από την άσκηση της παρούσας αγωγής·

  – να τους υποχρεώσει να διαβιβάσουν στο ενάγοντα τα σχετικά με τη λήξη της σύμβασης έγγραφα κοινωνικής ασφάλισης·

– [ν]α υποχρεώσει τους εναγομένους να καταβάλουν τόκους επί των [ανωτέρω] ποσών υπολογιζόμενους βάσει του βελγικού νόμιμου επιτοκίου[·]

2. [ό]σον αφορά την κατάχρηση εξουσίας και την υφιστάμενη δυσμενή διάκριση:

– [ν]α αναγνωρίσει ότι [το Συμβούλιο, η Επιτροπή και η ΕΥΕΔ] επιφύλαξαν στον ενάγοντα δυσμενή διακριτική μεταχείριση, χωρίς τούτο να δικαιολογείται αντικειμενικώς, κατά τη διάρκεια της απασχόλησής του [σ]τις αποστολές τις οποίες συνέστησαν, όσον αφορά τις αποδοχές του, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά του και συναφείς παροχές, καθώς και όσον αφορά τη διασφάλιση μεταγενέστερης απασχόλησης·

– [ν]α διαπιστώσει ότι [ο ενάγων] έπρεπε να έχει προσληφθεί ως έκτακτος υπάλληλος [του Συμβουλίου, της Επιτροπής ή της ΕΥΕΔ]·

– να υποχρεώσει [το Συμβούλιο, την Επιτροπή και την ΕΥΕΔ] να τον αποζημιώσουν για την απώλεια αποδοχών, σύνταξης, επιδομάτων και παροχών συνεπεία των [ανωτέρω] παραβάσεων του δικαίου [της Ένωσης]·

– [ν]α υποχρεώσει τους εναγομένους να του καταβάλουν τόκους επί των ανωτέρω ποσών υπολογιζόμενους βάσει του βελγικού νόμιμου επιτοκίου[·]

– [ν]α ορίσει στους διαδίκους προθεσμία προκειμένου να καθορίσουν την εν λόγω αποζημίωση λαμβάνοντας υπόψη τον βαθμό και το κλιμάκιο στο οποίο θα έπρεπε να έχει προσληφθεί ο ενάγων, την κατά μέσον όρο αύξηση των αποδοχών, την εξέλιξη της σταδιοδρομίας του, τα επιδόματα που θα έπρεπε να λαμβάνει δυνάμει των εν λόγω συμβάσεων εκτάκτου υπαλλήλου, και να συγκρίνει τα αποτελέσματα που θα προκύψουν με τις αποδοχές που πράγματι εισέπραξε ο ενάγων[·]

[ε]πικουρικώς:

– [ν]α αναγνωρίσει την εκ μέρους των εναγομένων παράβαση των υποχρεώσεών τους·

– [ν]α τους υποχρεώσει να αποζημιώσουν τον ενάγοντα για τη ζημία που υπέστη από τις εν λόγω παραβάσεις, η οποία αποτιμάται ex æquo et bono σε 150 000 [ευρώ]·

εν πάση περιπτώσει:

– [ν]α καταδικάσει τους εναγομένους στα δικαστικά έξοδα.»

32 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να κηρύξει την αγωγή απαράδεκτη καθόσον στρέφεται κατ' αυτού·

– επικουρικώς, να κηρύξει την αγωγή απαράδεκτη καθόσον ασκήθηκε εκπρόθεσμα·

– έτι επικουρικότερον, να κρίνει την αγωγή αβάσιμη·

– να καταδικάσει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

33 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη ως προς την ίδια·

– επικουρικώς, να απορρίψει την αγωγή ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

34 Η ΕΥΕΔ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη καθόσον ασκήθηκε εκπρόθεσμα·

– εν πάση περιπτώσει, να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη καθόσον στρέφεται κατ' αυτής·

– επικουρικώς, να απορρίψει την αγωγή ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

35 Η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη καθόσον ασκήθηκε εκπρόθεσμα·

– επικουρικώς, να απορρίψει την αγωγή ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

IV. Σκεπτικό

36 Εκ προοιμίου, για τους λόγους που επικαλείται ο ενάγων, πρέπει να γίνουν δεκτά τα αιτήματα που υπέβαλε, βάσει του άρθρου 66 του Κανονισμού Διαδικασίας, περί παράλειψης και ανωνυμοποίησης προσωπικών δεδομένων, όπως τα αιτήματα αυτά εκτίθενται στις σκέψεις 14 και 20 ανωτέρω.

A. Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

37 Προκαταρκτικώς, για λόγους ορθής απονομής της δικαιοσύνης, πρέπει, κατ' αρχάς, να προσδιορισθούν επακριβώς η νομική βάση και το αντικείμενο της αγωγής καθώς και των τριών πρώτων αιτημάτων του ενάγοντος. Ακολούθως, θα υπομνησθεί το περιεχόμενο της αναιρετικής απόφασης.

1. Επί της νομικής βάσης και επί του αντικειμένου της αγωγής καθώς και επί των τριών πρώτων αιτημάτων του ενάγοντος

38 Με τα τρία πρώτα αιτήματά του, όπως τα συνόψισε το Δικαστήριο στη σκέψη 3 της αναιρετικής απόφασης, ο ενάγων κατ' ουσίαν ζητεί ρητώς από το Γενικό Δικαστήριο:

– να επαναχαρακτηρίσει τη συμβατική σχέση του ως σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου (στο εξής: ΣΑΧ), να διαπιστώσει την εκ μέρους των εναγομένων παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεών τους και, ιδίως, της υποχρέωσης να κοινοποιήσουν προειδοποίηση στο πλαίσιο καταγγελίας μιας ΣΑΧ, να διαπιστώσει ότι η απόλυσή του ήταν καταχρηστική και να υποχρεώσει, συνεπώς, τους εναγομένους να αποκαταστήσουν τη ζημία που αυτός υπέστη λόγω της καταχρηστικής χρήσης διαδοχικών ΣΟΧ, λόγω της παράβασης της υποχρέωσης να κοινοποιήσουν προειδοποίηση και λόγω καταχρηστικής απόλυσης (στο εξής: πρώτο αίτημα)·

– να αναγνωρίσει ότι έτυχε δυσμενούς διακριτικής μεταχείρισης εκ μέρους του Συμβουλίου, της Επιτροπής και της ΕΥΕΔ κατά τη διάρκεια της απασχόλησής του στις διεθνείς αποστολές της Ένωσης που μνημονεύονται στις σκέψεις 1 έως 3 ανωτέρω (στο εξής: αποστολές) όσον αφορά τις αποδοχές του, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά του και συναφείς παροχές, να διαπιστώσει ότι ο ενάγων έπρεπε να έχει προσληφθεί ως έκτακτος υπάλληλος από έναν εκ των εναγομένων και να τους υποχρεώσει, συνεπώς, να του καταβάλουν αποζημίωση για τη ζημία που αυτός υπέστη ως εκ τούτου (στο εξής: δεύτερο αίτημα), και

– επικουρικώς, να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, βάσει της εξωσυμβατικής ευθύνης τους, να του καταβάλουν αποζημίωση για τη ζημία που προκλήθηκε από τις παραβάσεις των υποχρεώσεών τους (στο εξής: τρίτο αίτημα).

39 Κατά πρώτο λόγο, πρέπει εκ προοιμίου να κριθεί αν, όπως το Συμβούλιο, η ΕΥΕΔ και η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο εμμέσως υποστηρίζουν, καθόσον προβάλλουν το απαράδεκτο της αγωγής λόγω της εκπρόθεσμης άσκησής της, η εν λόγω αγωγή πρέπει να θεωρηθεί προσφυγή ακυρώσεως ασκηθείσα βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

40 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, ασφαλώς, το εισαγωγικό δικόγραφο περιέχει διάφορες ενδείξεις από τις οποίες μπορεί να συναχθεί ότι η αγωγή στηρίζεται, τουλάχιστον εν μέρει, στις διατάξεις του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Τουτέστιν, στο άνω μέρος της πρώτης σελίδας του δικογράφου αναγράφεται ο τίτλος «Αγωγή ακυρώσεως και αποζημιώσεως», στο δε σημείο 158 ο ενάγων αναφέρει ότι «η απόφαση περί μη ανανεώσεως [της σύμβασής του] είναι παράνομη και πρέπει να ακυρωθεί». Εξάλλου, ο πίνακας των συνημμένων στο δικόγραφο της αγωγής εγγράφων φέρει τον τίτλο «Πίνακας των εγγράφων που επισυνάπτονται στην αγωγή ακυρώσεως […]», τα δε παραρτήματα του δικογράφου της αγωγής προσδιορίζονται ως «παράρτημα υπ' αριθ. […] της αγωγής ακυρώσεως».

41 Εντούτοις, πέραν του γεγονότος ότι, τόσο με τις παρατηρήσεις του επί των ενστάσεων απαραδέκτου όσο και με το υπόμνημα απαντήσεως, ο ενάγων αμφισβητεί ρητώς ότι άσκησε οιαδήποτε προσφυγή ακυρώσεως, από το δικόγραφο της αγωγής προκύπτει, κατ' ουσίαν, σαφώς ότι, παρά τις ορολογικές επιλογές στα δικόγραφά του, όπως αυτές επισημαίνονται στη σκέψη 40 ανωτέρω, ο ενάγων δεν είχε την πρόθεση να ασκήσει προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

42 Συγκεκριμένα, πρώτον, στα τρία πρώτα αιτήματα του ενάγοντος, τα οποία καθορίζουν τυπικώς το αντικείμενο της διαφοράς, δεν περιέχεται κανένα ακυρωτικό αίτημα οιασδήποτε πράξης, ιδίως του εγγράφου της 26ης Ιουνίου 2014 ή κάποιας απόφασης που του γνωστοποιούνταν με αυτό. Αντιθέτως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως εκτίθεται λεπτομερώς στις σκέψεις 50 έως 62 κάτωθι, με τα εν λόγω αιτήματα ζητείται αποκλειστικώς, αφενός, ο επαναχαρακτηρισμός διαδοχικών ΣΟΧ ως ΣΑΧ και, αφετέρου, η καταβολή αποζημίωσης λόγω συμβατικής και εξωσυμβατικής ευθύνης.

43 Δεύτερον, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζουν κατ' ουσίαν το μεν Συμβούλιο και η ΕΥΕΔ με τις ενστάσεις απαραδέκτου που προέβαλαν, η δε Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο με το υπόμνημά της αντικρούσεως, ο ενάγων δεν αμφισβητεί το βάσιμο της μη ανανέωσης της σύμβασής του. Πράγματι, όπως αυτός ρητώς ανέφερε τόσο στις παρατηρήσεις επί των ενστάσεων απαραδέκτου όσο και στο υπόμνημα απαντήσεως, δεν αμφισβητεί, εν γένει, το δικαίωμα της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο να λύσει τη σχέση εργασίας και δεν ζητεί να επιστρέψει στη θέση του.

44 Τρίτον, σε κανένα σημείο των δικογράφων του δεν διατείνεται ο ενάγων ότι αποδεικνύει την έλλειψη νομιμότητας οιασδήποτε πράξης ούτως ώστε να ζητήσει την ακύρωσή της. Κατ' ουσίαν, όπως ο ενάγων ανέφερε στην απάντησή του σε ερώτηση που του τέθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και η οποία καταχωρίσθηκε στα πρακτικά της τελευταίας, προβάλλει, το πολύ, τον παράνομο χαρακτήρα της κοινής δράσης 2008/124 προκειμένου να επιτύχει την αποκατάσταση της εξωσυμβατικής ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη, τούτο δε στο πλαίσιο του δευτέρου αιτήματος.

45 Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω σκέψεων, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η υπό κρίση αγωγή δεν ασκήθηκε βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Κατά συνέπεια, η ένσταση απαραδέκτου που αντλείται από εκπρόθεσμη άσκηση της φερόμενης προσφυγής ακυρώσεως που ασκήθηκε κατά του εγγράφου της 26ης Ιουνίου 2014, την οποία προέβαλαν το Συμβούλιο, η ΕΥΕΔ και η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο πρέπει να απορριφθεί ως στερούμενη πραγματικής και νομικής βάσης.

46 Κατά δεύτερο λόγο, πρέπει να εξετασθεί αν, όπως ο ενάγων υποστήριξε στο πλαίσιο της έγγραφης διαδικασίας, η αγωγή περιλαμβάνει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, δυνάμει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, η οποία προβάλλεται κατά της κοινής δράσης 2008/124.

47 Συγκεκριμένα, στις παρατηρήσεις του επί των ενστάσεων απαραδέκτου και στο υπόμνημα απαντήσεως, ο ενάγων υπογραμμίζει ότι, μολονότι, εν προκειμένω, οι λόγοι που προβάλλει αντλούνται από παράβαση του εφαρμοστέου στις συμβάσεις δικαίου, δεν άσκησε προσφυγή ακυρώσεως βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, «αλλά αγωγή αποζημιώσεως στηριζόμενη, κυρίως, στο άρθρο 272 [ΣΛΕΕ] και, περαιτέρω, επικουρικώς, στα άρθρα 277 ΣΛΕΕ (ένσταση ελλείψεως νομιμότητας) και 268 ΣΛΕΕ (εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης)».

48 Συναφώς, όπως ήδη επισημάνθηκε στη σκέψη 44 ανωτέρω, από τα δικόγραφα του ενάγοντος προκύπτει ότι αυτός προέβαλε τον παράνομο χαρακτήρα της κοινής δράσης 2008/124, το πολύ, προκειμένου να αποδείξει το βάσιμο του αιτήματός του περί αποκατάστασης της εξωσυμβατικής ζημίας που προβάλλει στο πλαίσιο του δευτέρου αιτήματος. Επιπροσθέτως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι ο ενάγων προέβαλε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας της κοινής δράσης 2008/124, βάσει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, θα επιβαλλόταν η διαπίστωση ότι το αίτημα αυτό δεν τεκμηριώνεται από κανένα προβληθέν στο δικόγραφο της αγωγής πραγματικό ή νομικό επιχείρημα και ότι, ως εκ τούτου, εφόσον ο ενάγων δεν προβάλει το παραμικρό επιχείρημα προς στήριξη τέτοιας ένστασης, θα έπρεπε να διαπιστωθεί ότι αυτή δεν πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας και να κηρυχθεί επομένως απαράδεκτη (πρβλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 14ης Ιουλίου 2016, Alesa κατά Επιτροπής, T-99/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:413, σκέψεις 87 έως 91, και της 3ης Μαρτίου 2021, Barata κατά Κοινοβουλίου, T-723/18, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2021:113, σκέψεις 59 έως 62).

49 Κατά τρίτο λόγο, πρέπει να προσδιορισθεί η νομική βάση και το αντικείμενο των τριών πρώτων αιτημάτων του ενάγοντος.

50 Όσον αφορά το πρώτο αίτημα, αφενός, διατυπώνεται δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ προς τον δικαστή της Ένωσης, στο πλαίσιο ρήτρας διαιτησίας η οποία ορίζει τον τελευταίο αρμόδιο και η οποία περιλαμβάνεται στην τελευταία ΣΟΧ που συνήφθη μεταξύ του ενάγοντος και της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο.

51 Πράγματι, από τους λόγους του δικογράφου της αγωγής, υπό τον τίτλο «Δικαιοδοσία», προκύπτει ότι ο ενάγων επικαλείται, αναπαράγοντάς την, την προμνησθείσα ρήτρα διαιτησίας, η οποία ορίζει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως αρμόδιο για την επίλυση διαφορών σχετικών με την εν λόγω σύμβαση παραπέμποντας ρητώς στο άρθρο 272 ΣΛΕΕ.

52 Αφετέρου, όσον αφορά το αντικείμενο των αξιώσεων που προβάλλονται στο πλαίσιο του πρώτου αιτήματος, όπως προκύπτει από την παρατιθέμενη στη σκέψη 38 ανωτέρω σύνοψη στην οποία προέβη το Δικαστήριο, ο ενάγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να επαναχαρακτηρίσει τις διαδοχικές ΣΟΧ ως ΣΑΧ και να διαπιστώσει ότι οι συνθήκες υπό τις οποίες η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο έθεσε τέρμα στην εν λόγω ΣΑΧ συνιστούν παράβαση του εφαρμοστέου σε αυτό

το είδος σύμβασης εργατικού δικαίου. Συναφώς, κατά το ίδιο το γράμμα του πρώτου αιτήματος, όπως αυτό παρατίθεται στη σκέψη 31 ανωτέρω, ο ενάγων στηρίζεται, μεταξύ άλλων, σε τυπικούς και ουσιαστικούς κανόνες που έχουν εφαρμογή στην καταγγελία ΣΑΧ και επικαλείται τους κανόνες περί αποζημιώσεως λόγω μη κοινοποίησης προειδοποίησης.

53 Επομένως, το αντικείμενο της αγωγής όσον αφορά το πρώτο αίτημα εντάσσεται εντός του πλαισίου που καθορίζεται από τη/τις σύμβαση/συμβάσεις εργασίας του ενάγοντος, ερμηνευόμενη/ερμηνευόμενες υπό το πρίσμα του εφαρμοστέου εργατικού δικαίου.

54 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, συνάγεται ότι με το πρώτο αίτημα ζητείται, βάσει του εφαρμοστέου στην επίμαχη συμβατική σχέση δικαίου, αφενός, να επαναχαρακτηρισθούν οι διαδοχικές ΣΟΧ ως ΣΑΧ και, αφετέρου, συνεπεία του εν λόγω επαναχαρακτηρισμού και της παράβασης εκ μέρους των εναγομένων των συμβατικών υποχρεώσεών τους, να επιδικασθεί αποζημίωση για το σύνολο των συμβατικών ζημιών που ισχυρίζεται ότι υπέστη ο ενάγων, λόγω της κατάχρησης διαδοχικών ΣΟΧ και της προσβολής των δικαιωμάτων του ενάγοντος στο πλαίσιο της ΣΑΧ, καθώς και λόγω των συνθηκών καταγγελίας αυτού του είδους της σύμβασης.

55 Όσον αφορά το δεύτερο αίτημα, πρώτον, με την απάντησή του της 30ής Απριλίου 2020, ο ενάγων ανέφερε ότι με το εν λόγω αίτημα σκοπείτο η «στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης των [ο]ργάνων βάσει των άρθρων 268 και 340 [ΣΛΕΕ], αναφορικά με τη δημιουργία νομικού πλαισίου […] σε σχέση με την επί συμβάσει απασχόληση του διεθνούς προσωπικού σε [α]ποστολές […], η οποία [ήταν] παράνομη για τους λόγους που προβάλλονται στην αγωγή».

56 Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι η νομική αυτή βάση δεν μνημονευόταν ρητώς στο δικόγραφο της αγωγής, από τους λόγους της τελευταίας προκύπτει σαφώς ότι με το εν λόγω αίτημα ζητείται η αποκατάσταση των ζημιών που συναρτώνται με τις επιλογές των οργάνων όσον αφορά την πολιτική πρόσληψης του διεθνούς πολιτικού προσωπικού των διεθνών αποστολών της Ένωσης για τις οποίες εργάσθηκε ο ενάγων.

57 Πράγματι, κατ' αρχάς, όπως το ίδιο το Δικαστήριο συνόψισε στη σκέψη 3 της αναιρετικής απόφασης, με το δεύτερο αίτημά του, ο ενάγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι ο ίδιος έτυχε δυσμενούς διακριτικής μεταχείρισης εκ μέρους του Συμβουλίου, της Επιτροπής και της ΕΥΕΔ, κατά τη διάρκεια της απασχόλησής του στις τρεις αποστολές που μνημονεύονται στις σκέψεις 1 έως 3 ανωτέρω, όσον αφορά τις αποδοχές του, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά του και συναφείς παροχές, να διαπιστώσει ότι ο ενάγων έπρεπε να έχει προσληφθεί ως έκτακτος υπάλληλος από έναν εκ των εναγομένων και να υποχρεώσει, συνεπώς, τους τελευταίους να του καταβάλουν αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη.

58 Περαιτέρω, η αξίωση περί καταβολής αποζημίωσης που περιέχεται στο δεύτερο αίτημα δεν στρέφεται κατά της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, συμβαλλομένου μέρους με το οποίο ο ενάγων συνήψε την τελευταία ΣΟΧ, η οποία περιέχει τη ρήτρα διαιτησίας με την οποία ορίζεται αρμόδιος ο δικαστής της Ένωσης.

59 Τέλος, στις παρατηρήσεις του επί των ενστάσεων απαραδέκτου, όσον αφορά το δεύτερο αίτημα, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 55 ανωτέρω, ο ενάγων όχι μόνον αναφέρθηκε ρητώς στις διατάξεις των άρθρων 268 και 340 ΣΛΕΕ, αλλά διευκρίνισε επιπλέον, εμμένοντας σε αυτούς, τους λόγους οι οποίοι περιλαμβάνονται στο δικόγραφο της αγωγής και σκοπούν στην τεκμηρίωση του αιτήματός του περί καταβολής αποζημίωσης λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης των εναγομένων.

60 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι το δεύτερο αίτημα στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 268 και 340 ΣΛΕΕ και σκοπεί στην αποκατάσταση, από το Συμβούλιο, την Επιτροπή και την ΕΥΕΔ, των εξωσυμβατικών ζημιών που ο ενάγων ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της πολιτικής τους για την πρόσληψη του διεθνούς πολιτικού προσωπικού στις αποστολές για τις οποίες εργάσθηκε ο ενάγων.

61 Όσον αφορά το τρίτο αίτημα, το οποίο προβάλλεται επικουρικώς, δεν αμφισβητείται ότι αυτό στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 268 και 340 ΣΛΕΕ. Με το εν λόγω αίτημα ζητείται να θεμελιωθεί εξωσυμβατική ευθύνη των «ευρωπαϊκών οργάνων» λόγω της ζημίας που θα υφίστατο ο ενάγων σε περίπτωση απόρριψης από το Γενικό Δικαστήριο των δύο πρώτων αιτημάτων του.

62 Εν κατακλείδι, όσον αφορά τον καθορισμό του αντικειμένου της υπό κρίση αγωγής, από τις διαπιστώσεις που πραγματοποιήθηκαν στις σκέψεις 45, 48, 54, 60 και 61 ανωτέρω προκύπτει ότι, ως προς το πρώτο αίτημα, η εν λόγω αγωγή ασκήθηκε δυνάμει της ρήτρας διαιτησίας η οποία ορίζει αρμόδιο τον δικαστή της Ένωσης και περιέχεται στην τελευταία ΣΟΧ και ότι, ως προς το δεύτερο αίτημα και το τρίτο, επικουρικώς προβαλλόμενο, αίτημα, η υπό κρίση αγωγή είναι αγωγή λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης, ασκηθείσα βάσει των άρθρων 268 και 340 ΣΛΕΕ.

2. Επί της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου κατόπιν της αναιρετικής απόφασης

63 Με το σημείο 1 του διατακτικού της αναιρετικής απόφασης, το Δικαστήριο αναίρεσε την αρχική διάταξη στο σύνολό της. Επιπροσθέτως, δεδομένου ότι δεν ήταν σε θέση να αποφανθεί επί της ουσίας της υπόθεσης, αποφάσισε, στο σημείο 2 του διατακτικού, να την αναπέμψει στο Γενικό Δικαστήριο. Ως εκ τούτου, εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί του συνόλου των αιτημάτων της αγωγής.

64 Συναφώς, πρώτον, όσον αφορά το πρώτο αίτημα, υπενθυμίζεται ότι, στις σκέψεις 49 και 50 της αναιρετικής απόφασης, το Δικαστήριο έκρινε ότι το Γενικό Δικαστήριο είχε υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι ήταν προδήλως αναρμόδιο να αποφανθεί, μεταξύ άλλων, επί του εν λόγω αιτήματος, ενώ, υπό το πρίσμα της σκέψης 10 της απόφασης της 1ης Ιουλίου 1982, Porta κατά Επιτροπής (109/81, EU:C:1982:253), την οποία μνημόνευσε στη σκέψη 44 της αναιρετικής απόφασης, έπρεπε να εξετάσει αν και, ενδεχομένως, σε ποιο βαθμό μπορούσε επίσης να λάβει υπόψη τις συμβάσεις εργασίας που προηγήθηκαν της τελευταίας ΣΟΧ.

65 Όπως προκύπτει δε από τις σκέψεις 45 έως 47 της αναιρετικής απόφασης, στο μέτρο που τα αιτήματα του ενάγοντος σχετίζονται με την ύπαρξη ενιαίας και διαρκούς εργασιακής σχέσης στηριζόμενης σε διαδοχικές ΣΟΧ, σκοπούν στον επαναχαρακτηρισμό του συνόλου των συμβάσεων και στηρίζονται στο σύνολο των εν λόγω συμβάσεων, συμπεριλαμβανομένης της τελευταίας ΣΟΧ. Εξ αυτού, το Δικαστήριο κατέληξε, στη σκέψη 48 της αναιρετικής απόφασης, στο συμπέρασμα ότι η αγωγή περιείχε αξιώσεις οι οποίες απέρρεαν επίσης από την τελευταία ΣΟΧ.

66 Ως εκ τούτου, όσον αφορά τις αξιώσεις που προβάλλονται στο πλαίσιο του πρώτου αιτήματος, το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να τις εξετάσει λαμβάνοντας επίσης υπόψη τις συμβάσεις εργασίας που προηγήθηκαν της τελευταίας ΣΟΧ.

67 Δεύτερον, δεδομένου ότι οι αξιώσεις περί αποζημιώσεως που προβάλλει ο ενάγων –τόσο με το δεύτερο όσο και με το τρίτο αίτημά του– δεν εγείρονται στο πλαίσιο ρήτρας διαιτησίας, δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, αλλά βάσει των άρθρων 268 και 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, η αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επ' αυτών δεν εξαρτάται από τις ρήτρες διαιτησίας που περιέχονται στις διάφορες ΣΟΧ που συνήψε ο ενάγων.

68 Επιπλέον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, όσον αφορά τις πράξεις διαχείρισης του προσωπικού που αφορούν «επιτόπιες» πράξεις, το Γενικό Δικαστήριο και, στην περίπτωση αιτήσεως αναιρέσεως, το Δικαστήριο είναι αρμόδια να ελέγχουν τις πράξεις αυτές. Κατά το Δικαστήριο, αυτή η δικαιοδοσία απορρέει, όσον αφορά ένδικες διαφορές αφορώσες εξωσυμβατική ευθύνη, από το άρθρο 268 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, λαμβανομένων υπόψη του άρθρου 19, παράγραφος 1, ΣΕΕ και του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 19ης Ιουλίου 2016, Η κατά Συμβουλίου κ.λπ., C-455/14 P, EU:C:2016:569, σκέψη 58). Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι αποφάσεις για αναδιάταξη των μελών αποστολής στο πεδίο των επιχειρήσεων, μολονότι εκδόθηκαν στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας (ΚΕΠΠΑ), δεν συνιστούν πράξεις εμπίπτουσες στο άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ και στο άρθρο 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και ότι, κατά συνέπεια, υπάγονται στην αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης βάσει των προαναφερθεισών γενικών διατάξεων της Συνθήκης ΛΕΕ όσον αφορά διαφορές λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης (πρβλ. απόφαση της 19ης Ιουλίου 2016, Η κατά Συμβουλίου κ.λπ., C-455/14 P, EU:C:2016:569, σκέψη 59).

69 Εν προκειμένω, από τα αντίστοιχα αντικείμενα των αξιώσεων περί αποζημίωσης που προέβαλε ο ενάγων με το δεύτερο και το τρίτο αίτημα, όπως αυτά προσδιορίσθηκαν στις σκέψεις 55 έως 61 ανωτέρω, προκύπτει ότι οι αξιώσεις αυτές, καθόσον αφορούν το νομικό πλαίσιο πρόσληψης, επί συμβάσει, του διεθνούς πολιτικού προσωπικού των αποστολών εν γένει και τις ειδικές συνθήκες πρόσληψης του ενάγοντος, αφορούν πράξεις διαχείρισης του προσωπικού. Ως εκ τούτου, υπό το πρίσμα της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 68 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να εξετάσει τις εν λόγω αξιώσεις βάσει του άρθρου 268 και του άρθρου 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

70 Εν κατακλείδι, το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να εξετάσει, αφενός, τις αξιώσεις που προβάλλονται στο πλαίσιο του πρώτου αιτήματος δυνάμει της περιεχόμενης στην τελευταία ΣΟΧ ρήτρας διαιτησίας περί ορισμού ως αρμοδίου του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, τις αξιώσεις που προβάλλονται στο πλαίσιο του δευτέρου και του, επικουρικώς προβληθέντος, τρίτου, αιτήματος, βάσει του άρθρου 268 και του άρθρου 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

Β. Επί του παραδεκτού

71 Οι εναγόμενοι προβάλλουν πλείονες ενστάσεις απαραδέκτου. Ισχυρίζονται, χωριστά ή από κοινού, αφενός, ότι το επικουρικό αίτημα περί αποζημίωσης δεν είναι αρκούντως σαφές και, αφετέρου, ότι τα πραγματικά περιστατικά, οι αποφάσεις και οι ενδεχόμενες παρατυπίες που προβάλλει ο ενάγων δεν μπορούν να καταλογιστούν σ' αυτούς.

72 Ο ενάγων αμφισβητεί το βάσιμο των δύο αυτών ενστάσεων απαραδέκτου.

73 Εκ προοιμίου, όσον αφορά την πρώτη ένσταση απαραδέκτου, με την οποία προβάλλεται ασάφεια του επικουρικού αιτήματος περί αποζημίωσης, ένσταση η οποία αφορά αποκλειστικώς το τρίτο αίτημα, στο μέτρο που το αίτημα αυτό υποβλήθηκε επικουρικώς σε σχέση με τα δύο πρώτα αιτήματα, θα πρέπει ενδεχομένως να εξετασθεί στην περίπτωση που απορριφθεί κάποιο από τα δύο πρώτα αιτήματα.

74 Όσον αφορά τη δεύτερη ένσταση απαραδέκτου, με την οποία προβάλλεται ότι τα πραγματικά περιστατικά, οι αποφάσεις και οι ενδεχόμενες παρατυπίες που επικαλείται ο ενάγων δεν μπορούν να καταλογιστούν στους εναγομένους, οι τελευταίοι υποστηρίζουν κατ' ουσίαν, ότι δεν έχουν δημιουργήσει κανέναν συμβατικό δεσμό με τον ενάγοντα (για το Συμβούλιο, την ΕΥΕΔ ή την Επιτροπή) ή ότι δεν δημιούργησαν κανέναν δεσμό πριν από τις 5 Απριλίου 2010 (για την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο). Επομένως, οι προσαπτόμενες συμπεριφορές δεν μπορούν να τους καταλογιστούν, εν όλω ή εν μέρει.

75 Πρώτον, διαπιστώνεται ότι τα επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη της υπό κρίση ένστασης απαραδέκτου αφορούν όλα, τουλάχιστον κατ' ουσίαν, την αξίωση περί επαναχαρακτηρισμού των διαδοχικών ΣΟΧ ως ΣΑΧ και την αξίωση περί αποκατάστασης της συμβατικής ζημίας που υπέστη ο ενάγων. Πλην όμως, με γνώμονα τη διαπίστωση που πραγματοποιήθηκε στη σκέψη 54 ανωτέρω, οι εν λόγω αξιώσεις προβάλλονται από τον ενάγοντα στο πλαίσιο του πρώτου αιτήματος. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, κατ' ουσίαν, η εν λόγω ένσταση απαραδέκτου δεν βάλλει κατά της αγωγής στο σύνολό της, αλλά μόνον κατά του πρώτου αιτήματος.

76 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι, οσάκις το Γενικό Δικαστήριο επιλαμβάνεται, στο πλαίσιο ρήτρας διαιτησίας, δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, αγωγής σχετικής με το εργατικό δίκαιο και αφορώσας, μεταξύ άλλων, το ζήτημα αν μια συμβατική σχέση πρέπει να χαρακτηρισθεί ως ΣΑΧ, η εξέταση της ενδεχόμενης εμπλοκής στη σχέση αυτή των εναγομένων και, ενδεχομένως, του επίμαχου χρονικού διαστήματος αποτελεί ζήτημα στενά συνδεόμενο με την εξέταση του βασίμου της αγωγής.

77 Τρίτον, το ίδιο ισχύει και για την εξέταση του ζητήματος αν και σε ποιο βαθμό καθένας από τους εναγομένους είναι υπεύθυνος για τις συμβατικές ζημίες τις οποίες προβάλλει ο ενάγων στο πλαίσιο του πρώτου αιτήματος, κατά μείζονα λόγο καθόσον η αξίωση περί επαναχαρακτηρισμού ως ΣΑΧ και η επακόλουθη αξίωση περί αποζημίωσης αφορούν όχι μόνον τη σχέση εργασίας που συνήψε ο ενάγων στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων του στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, αλλά και εκείνες που συνήψε στο πλαίσιο των δύο πρώτων αποστολών που μνημονεύονται στις σκέψεις 1 και 2 ανωτέρω. Πλην όμως, αφενός, όσον αφορά την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, αυτή απέκτησε νομική προσωπικότητα μόλις το 2014, κατόπιν της προσθήκης, με την απόφαση 2014/349, του άρθρου 15α της κοινής δράσης 2008/124. Αφετέρου, όσον αφορά τις δύο πρώτες αποστολές, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 1 και 2 ανωτέρω, η δραστηριότητά τους έχει παύσει. Ως εκ τούτου, εάν γίνουν δεκτές η αξίωση περί επαναχαρακτηρισμού του συνόλου των σχέσεων εργασίας του ενάγοντος στις τρεις αποστολές, μεταξύ της 20ής Αυγούστου 1994 και της 14ης Νοεμβρίου 2014, ως ενιαίας ΣΑΧ και η αξίωση περί αποκατάστασης της συνεπεία των συμβάσεων προβαλλόμενης ζημίας, θα πρέπει, εν πάση περιπτώσει μέχρι την αναγνώριση νομικής προσωπικότητας στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, στις 12 Ιουνίου 2014, να προσδιορισθούν τα όργανα της Ένωσης στα οποία είναι καταλογιστέα η ευθύνη σε σχέση με τις οικείες δραστηριότητες.

78 Επομένως, κατά το πέρας της επί της ουσίας εξέτασης του πρώτου αιτήματος, θα πρέπει ενδεχομένως, με γνώμονα το εφαρμοστέο δίκαιο, να προσδιορισθεί σε ποιο βαθμό οι αξιώσεις που διατύπωσε ο ενάγων με το εν λόγω αίτημα είναι βάσιμες ως προς καθέναν εκ των εναγομένων.

79 Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω εκτιμήσεων και των περιστάσεων της υπόθεσης, το Γενικό Δικαστήριο θεωρεί σκόπιμο, προς το συμφέρον της χρηστής απονομής της δικαιοσύνης, να εξετάσει τις αξιώσεις που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου αιτήματος προτού εξετάσει ενδεχομένως τις προμνησθείσες ενστάσεις απαραδέκτου (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2002, Συμβούλιο κατά Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, σκέψη 52).

Γ. Επί της ουσίας

1. Επί των αξιώσεων περί επαναχαρακτηρισμού της συμβατικής σχέσης ως ΣΑΧ και περί αποκατάστασης της συμβατικής ζημίας (πρώτο αίτημα)

α) Επί της αξίωσης περί επαναχαρακτηρισμού των διαδοχικών ΣΟΧ ως ενιαίας ΣΑΧ

80 Όσον αφορά την εξέταση του βασίμου της αξίωσης που περιλαμβάνεται στο πρώτο αίτημα, κατά το μέρος που με αυτήν ζητείται ο επαναχαρακτηρισμός των διαδοχικών ΣΟΧ του ενάγοντος ως ΣΑΧ, επισημαίνεται ότι, στο τμήμα που αφορά το αντικείμενο της αγωγής και τα αιτήματά της, ο ενάγων ζητεί, στο πλαίσιο του πρώτου αιτήματος, με γενικούς όρους, να «[ε]παναχαρακτηρισθεί η συμβατική του σχέση ως [ΣΑΧ]». Επιπλέον, από τους λόγους που προβάλλονται στο δικόγραφο της αγωγής προς στήριξη του εν λόγω αιτήματος προκύπτει ότι ο ενάγων αντιλαμβάνεται ως «συμβατική σχέση» το σύνολο των διαδοχικών ΣΟΧ που συνήψε στο πλαίσιο της απασχόλησής του στις αποστολές που μνημονεύονται στις σκέψεις 1 έως 3 ανωτέρω. Κατά συνέπεια, η αξίωση περί επαναχαρακτηρισμού της συμβατικής σχέσης ως ΣΑΧ και η αξίωση περί αποκατάστασης της προβαλλόμενης συμβατικής ζημίας αφορούν, κατά κύριο λόγο, το σύνολο των συμβάσεων που συνήφθησαν στο πλαίσιο της απασχόλησής του στις αποστολές και, επικουρικώς, τις ένδεκα ΣΟΧ σε σχέση με την απασχόλησή του στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο.

81 Εντούτοις, από την αναιρετική απόφαση προκύπτει ότι η διεθνής δικαιοδοσία του Γενικού Δικαστηρίου απορρέει από την περιεχόμενη στην τελευταία ΣΟΧ ρήτρα διαιτησίας που ορίζει αρμόδιο τον δικαστή της Ένωσης και ότι, όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 64 έως 66 ανωτέρω, η δικαιοδοσία αυτή καλύπτει όλα τα αιτήματα που απορρέουν από την τελευταία ΣΟΧ ή έχουν άμεση σχέση με τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη σύμβαση αυτή.

82 Ως εκ τούτου, στο μέτρο που η τελευταία ΣΟΧ συγκαταλέγεται μεταξύ των ένδεκα ΣΟΧ, οι οποίες αφορούν την απασχόληση του ενάγοντος στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, πρέπει, κατ' αρχάς, να εξετασθεί η αξίωση του ενάγοντος περί επαναχαρακτηρισμού των ένδεκα ΣΟΧ ως ενιαίας ΣΑΧ. Συγκεκριμένα, αν η αξίωση αυτή απορριφθεί, το Γενικό Δικαστήριο δεν θα είναι αρμόδιο να εξετάσει το αίτημα περί επαναχαρακτηρισμού ως ΣΑΧ των δύο πρώτων σειρών ΣΟΧ, τις οποίες συνήψε ο ενάγων στο πλαίσιο της απασχόλησής του στις δύο πρώτες αποστολές που μνημονεύονται στις σκέψεις 1 και 2 ανωτέρω, δεδομένου ότι οι τελευταίες αυτές ΣΟΧ δεν περιείχαν ρήτρα διαιτησίας που να ορίζει αρμόδιο τον δικαστή της Ένωσης.

83 Για την εξέταση της αξίωσης περί επαναχαρακτηρισμού των ένδεκα ΣΟΧ ως ενιαίας ΣΑΧ, πρέπει να καθορισθεί το δίκαιο που είναι εφαρμοστέο στη συμβατική σχέση μεταξύ του ενάγοντος και της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο ή των Αρχηγών της Αποστολής όσον αφορά τις εννέα πρώτες ΣΟΧ, και στη συνέχεια να εφαρμοσθεί το εν λόγω δίκαιο.

1) Επί του καθορισμού του εφαρμοστέου στις ένδεκα ΣΟΧ δικαίου

84 Όσον αφορά το δίκαιο που είναι εφαρμοστέο στη συμβατική του σχέση στο πλαίσιο της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, ο ενάγων προβάλλει, αφενός, παράβαση διαφόρων διατάξεων του βελγικού δικαίου ή, επικουρικώς, του ιρλανδικού δικαίου και, αφετέρου, παράβαση διαφόρων κανόνων και παραβίαση γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης, και ιδίως των αρχών που απορρέουν και των κανόνων που ορίζονται ή απορρέουν από την οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (ΕΕ 1999, L 175, σ. 43). Κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του κανονισμού (ΕΚ) 593/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2008, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές (Ρώμη Ι) (ΕΕ 2008, L 177, σ. 6), και ειδικότερα του άρθρου 8, παράγραφος 4, στην υπό κρίση διαφορά πρέπει να εφαρμοσθεί το βελγικό δίκαιο. Όσον αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης, ο ενάγων επικαλείται τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ένωσης, από την οποία προκύπτει ότι χωρεί επίκληση των αρχών που απορρέουν από την οδηγία 1999/70 έναντι των θεσμικών οργάνων της Ένωσης όταν αυτές αποτελούν ειδική έκφραση θεμελιωδών κανόνων της Συνθήκης ΕΕ και γενικών αρχών που δεσμεύουν ευθέως τα εν λόγω θεσμικά όργανα. Επιπλέον, ο ενάγων προβάλλει παράβαση του ευρωπαϊκού κώδικα ορθής διοικητικής συμπεριφοράς του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή (στο εξής: κώδικας ορθής διοικητικής συμπεριφοράς), ο οποίος, κατά την άποψή του, επαναλαμβάνει κατ' ουσίαν το σύνολο των δικαιωμάτων των εργαζομένων, όπως αυτά προστατεύονται από τις νομικές πράξεις της Ένωσης και από τα εθνικά νομοθετήματα.

85 Ο ενάγων υποστηρίζει κατ' αρχάς ότι, αφενός, η απασχόλησή του βάσει διαδοχικών ΣΟΧ ήταν καταχρηστική και ότι, πριν από τη σύναψη των εν λόγω ΣΟΧ, δεν τηρήθηκαν οι τυπικές διατυπώσεις που απαιτούνται δυνάμει του βελγικού δικαίου. Ως εκ τούτου, ζητεί να επαναχαρακτηρισθεί η συμβατική του σχέση ως ΣΑΧ. Αφετέρου, λόγω του επαναχαρακτηρισμού αυτού, παραβιάσθηκαν συλλήβδην τα κοινωνικά δικαιώματα των οποίων απήλαυε υπό την ιδιότητα του εργαζόμενου υπό καθεστώς ΣΑΧ, ιδίως ως προς την κοινωνική ασφάλιση και τη σύνταξη, αλλά και σε σχέση με την ενημέρωση, τη διαβούλευση, την κοινοποίηση και τη λύση της σύμβασης. Αντιθέτως, δηλώνει ότι δεν αμφισβητεί τη νομιμότητα της απόφασης περί μη ανανέωσης της σύμβασής του και ότι δεν ζητεί να επιστρέψει στη θέση του.

86 Περαιτέρω, αντικρούει το επιχείρημα ότι το εφαρμοστέο στη συμβατική του σχέση δίκαιο είναι οι αυτοτελείς κανόνες δικαίου που διέπουν την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, καθόσον μάλιστα οι νομικές πράξεις που η τελευταία επικαλείται δεν μπορούν να του αντιταχθούν.

87 Τέλος, σε απάντηση επί ερώτησης που του τέθηκε στο πλαίσιο του πρώτου μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, με την οποία κλήθηκε να διατυπώσει ενδεχόμενες παρατηρήσεις σχετικά με την ιρλανδική νομοθεσία, η οποία, κατά την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, είναι εφαρμοστέα στην υπό κρίση διαφορά, ο ενάγων υποστηρίζει, αφενός, ότι, υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης, δεν συνέτρεχαν αντικειμενικοί λόγοι που να δικαιολογούν τη χρήση ΣΟΧ πέραν του τετραετούς ορίου που προβλέπεται στο άρθρο 9 του Protection of Employees (Fixed – Term Work) Act 2003 [νόμου του 2003 περί προστασίας των μισθωτών (εργασία ορισμένου χρόνου), στο εξής: νόμος του 2003], με αποτέλεσμα, σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο, να πρέπει να

επαναχαρακτηρισθεί η συμβατική σχέση ως ΣΑΧ. Αφετέρου, ο ενάγων ανέφερε ότι η παράβαση των διατάξεων του άρθρου 8 του νόμου του 2003, σχετικά με τις υποχρεώσεις προηγούμενης ενημέρωσης που υπέχει ο εργοδότης έναντι του εργαζόμενου κατά την ανανέωση ΣΟΧ, «συνεπάγεται ipso facto τον επαναχαρακτηρισμό των ΣΟΧ ως ΣΑΧ».

88 Η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, υποστηριζόμενη σε μεγάλο βαθμό από το Συμβούλιο, την Επιτροπή και την ΕΥΕΔ, αντικρούει την επιχειρηματολογία του ενάγοντος.

89 Ειδικότερα, η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο και η ΕΥΕΔ υποστηρίζουν ότι το εφαρμοστέο δίκαιο στη συμβατική σχέση που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο των ένδεκα ΣΟΧ είναι οι αυτοτελείς κανόνες δικαίου που διέπουν την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, όπως αυτοί διαμορφώθηκαν από τη σύστασή της το 2008. Αντικείμενο των αυτοτελών αυτών κανόνων δικαίου είναι η ρύθμιση των συμβάσεων εργασίας τις οποίες η αποστολή συνάπτει με συμβασιούχους υπαλλήλους, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων τους, μεταξύ άλλων του προσωρινού χαρακτήρα τους. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εφαρμόζει τους αυτοτελείς αυτούς κανόνες δικαίου, η Αποστολή υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τον κανονισμό Ρώμη Ι και τους όρους των ένδεκα ΣΟΧ, λαμβανομένης υπόψη της μόνιμης φορολογικής κατοικίας του ενάγοντος στην Ιρλανδία, εφαρμοστέο δίκαιο στην επίμαχη συμβατική σχέση είναι το ιρλανδικό εργατικό δίκαιο. Το Συμβούλιο συντάσσεται ρητώς με τα ως άνω επιχειρήματα της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο.

i) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

90 Από τα επιχειρήματα των διαδίκων προκύπτει ότι επικαλούνται διαφορετικές κανονιστικές πηγές οι οποίες, κατά την άποψή τους, τυγχάνουν εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση.

91 Στο πλαίσιο αυτό, πρώτον, πρέπει να εξετασθεί η επιχειρηματολογία της ΕΥΕΔ και της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο κατά την οποία πρέπει, εν προκειμένω, να εφαρμοστούν οι αυτοτελείς κανόνες δικαίου, οι οποίοι διαμορφώθηκαν από τη σύσταση της Αποστολής το 2008 και έχουν ως αντικείμενο τη ρύθμιση των συμβάσεων εργασίας που συνάπτονται με τους συμβασιούχους υπαλλήλους, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων τους.

92 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι ο νομοθέτης της Ένωσης δεν θέσπισε, δυνάμει των διατάξεων του πρωτογενούς δικαίου, και ειδικότερα του άρθρου 336 ΣΛΕΕ, κανόνες που να ρυθμίζουν, παραδείγματος χάριν στο Καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΛΠ) ή σε οποιαδήποτε άλλη πράξη, τους όρους απασχόλησης του επί συμβάσει προσωπικού μιας αποστολής ΚΕΠΠΑ, όπως η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο.

93 Επιπλέον, από το γράμμα των πράξεων που εκδόθηκαν κατόπιν της σύστασης της εν λόγω Αποστολής δεν προκύπτει ότι περιέχουν διατάξεις ικανές να ρυθμίσουν τη διαφορά σε σχέση με το πρώτο αίτημα, ήτοι, αφενός, την αξίωση περί επαναχαρακτηρισμού των ένδεκα ΣΟΧ ως ενιαίας ΣΑΧ και, αφετέρου, την αξίωση περί αποκατάστασης της συμβατικής ζημίας την οποία διατείνεται ότι υπέστη ο ενάγων στο πλαίσιο της επίμαχης σχέσης εργασίας.

94 Ως εκ τούτου, κακώς η ΕΥΕΔ και η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο ισχυρίζονται ότι στην υπό κρίση διαφορά τυγχάνουν εφαρμογής αυτοτελείς κανόνες δικαίου.

95 Δεύτερον, όσον αφορά την προβαλλόμενη από τον ενάγοντα παράβαση του κώδικα ορθής διοικητικής συμπεριφοράς, από το ίδιο το γράμμα του εν λόγω κώδικα, ιδίως από τα άρθρα 1 έως 3, προκύπτει ότι πρόκειται για οδηγό ορθής διοικητικής πρακτικής τον οποίο τα θεσμικά όργανα,

τα όργανα ή οι οργανισμοί της Ένωσης, οι διοικητικές υπηρεσίες και οι υπάλληλοί τους πρέπει να σέβονται στις σχέσεις τους με το κοινό. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφος 2, του εν λόγω κώδικα, οι αρχές που αυτός ορίζει δεν εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ των προμνησθεισών οντοτήτων και των υπαλλήλων τους ή του λοιπού προσωπικού της Ένωσης. Συνεπώς, ο ενάγων δεν μπορεί να επικαλείται λυσιτελώς παράβαση των διατάξεων του εν λόγω κώδικα στις σχέσεις του με οποιονδήποτε από τους εναγομένους, ως εργοδότη (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 7ης Ιουλίου 2010, Tomas κατά Κοινοβουλίου, F-116/07, F-13/08 και F-31/08, EU:F:2010:77, σκέψεις 85 και 86). Επομένως, η αιτίαση που αντλείται από παράβαση του εν λόγω κώδικα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

96 Τρίτον, όσον αφορά την εφαρμογή των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης, τις οποίες επικαλείται ο ενάγων, ομολογουμένως, η αρχή της απαγόρευσης της κατάχρησης δικαιώματος, βάσει της οποίας ουδείς δύναται να επικαλεσθεί καταχρηστικώς κανόνες δικαίου, αποτελεί μέρος των γενικών αρχών του δικαίου των οποίων την τήρηση διασφαλίζει ο δικαστής της Ένωσης (βλ. απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, Adjemian κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-325/09 P, EU:T:2011:506, σκέψη 59 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· πρβλ., επίσης, απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 2018, Altun κ.λπ., C-359/16, EU:C:2018:63, σκέψη 49).

97 Επιπλέον, με την οδηγία 1999/70, και ειδικότερα με την εφαρμογή της συμφωνίας-πλαισίου για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη στις 18 Μαρτίου 1999 (στο εξής: συμφωνία-πλαίσιο για τις ΣΟΧ), η οποία αποτελεί παράρτημα της εν λόγω οδηγίας, ο νομοθέτης της Ένωσης θέσπισε ένα νομικό πλαίσιο σκοπός του οποίου είναι η αποτροπή της κατάχρησης δικαιώματος μέσω της χρησιμοποίησης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου.

98 Η συναγωγή των επιβαλλομένων αρνητικών συνεπειών σε περιπτώσεις κατάχρησης δικαιώματος στον τομέα αυτόν λόγω της χρησιμοποίησης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου ανταποκρίνεται στους σκοπούς που η Ένωση και τα κράτη μέλη, μεριμνώντας για τη διασφάλιση των θεμελιωδών κοινωνικών δικαιωμάτων, όπως αυτά κατοχυρώνονται στον Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Χάρτη που υπεγράφη στο Τορίνο στις 18 Οκτωβρίου 1961 και στον Κοινοτικό Χάρτη των Θεμελιωδών Κοινωνικών Δικαιωμάτων των Εργαζομένων του 1989, έθεσαν με το άρθρο 151 ΣΛΕΕ, στους οποίους περιλαμβάνονται η βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και εργασίας των εργαζομένων και η κατάλληλη κοινωνική προστασία τους (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, Adjemian κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-325/09 P, EU:T:2011:506, σκέψη 60).

99 Ωστόσο, από την πάγια νομολογία προκύπτει επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο, οσάκις επιλαμβάνεται ένδικης διαφοράς δυνάμει ρήτρας διαιτησίας κατά το άρθρο 272 ΣΛΕΕ, πρέπει να την επιλύει βάσει του εθνικού ουσιαστικού δικαίου που έχει εφαρμογή επί της σύμβασης (βλ. απόφαση της 4ης Μαΐου 2017, Meta Group κατά Επιτροπής, T-744/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:304, σκέψη 64· πρβλ., επίσης, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 1986, Επιτροπή κατά Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, σκέψη 4).

100 Πλην όμως, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το δίκαιο της Ένωσης επιτάσσει στα κράτη μέλη να στηρίζονται, κατά τη μεταφορά των οδηγιών αυτών στο εσωτερικό δίκαιο, σε ερμηνεία τους η οποία καθιστά δυνατή την εξασφάλιση δίκαιης ισορροπίας μεταξύ των διαφόρων θεμελιωδών δικαιωμάτων που προστατεύονται από την έννομη τάξη της Ένωσης. Στη συνέχεια, κατά την εφαρμογή των μέτρων μεταφοράς στην εθνική έννομη τάξη των εν λόγω οδηγιών, οι αρχές και τα δικαστήρια των κρατών μελών οφείλουν όχι μόνο να ερμηνεύουν το εθνικό τους δίκαιο κατά τρόπο σύμφωνο προς τις οδηγίες αυτές, αλλά και να μη βασίζονται σε ερμηνεία τους που θα

μπορούσε να έλθει σε σύγκρουση με τα εν λόγω θεμελιώδη δικαιώματα ή με τις λοιπές γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης (βλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, Bastei Lübbe, C-149/17, EU:C:2018:841, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

101 Ως εκ τούτου, λαμβανομένης υπόψη της περιεχόμενης στην τελευταία ΣΟΧ ρήτρας διαιτησίας, η οποία ορίζει αρμόδιο τον δικαστή της Ένωσης, το Γενικό Δικαστήριο οφείλει, στο πλαίσιο της εφαρμογής του εφαρμοστέου στην υπό κρίση διαφορά εθνικού δικαίου, να μεριμνήσει για την τήρηση της γενικής αρχής περί απαγόρευσης της κατάχρησης δικαιώματος που οφείλεται στη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου.

ii) Κανόνες για τον καθορισμό του εφαρμοστέου στην επίμαχη συμβατική σχέση εθνικού δικαίου

102 Όσον αφορά την εξέταση του βασίμου του πρώτου αιτήματος, με το οποίο ζητείται, αφενός, ο επαναχαρακτηρισμός των διαδοχικών ΣΟΧ ως ενιαίας ΣΑΧ και, αφετέρου, κατόπιν του εν λόγω επαναχαρακτηρισμού, η αποκατάσταση της συμβατικής ζημίας την οποία διατείνεται ότι υπέστη ο ενάγων, υπό το πρίσμα της νομολογίας που υπομνήσθηκε στο σημείο 99, πρέπει να καθορισθεί το εφαρμοστέο στην επίμαχη συμβατική σχέση δίκαιο. Συναφώς, από το αντικείμενο της διαφοράς σε σχέση με το ως άνω αίτημα προκύπτει ότι το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο είναι το εργατικό δίκαιο.

103 Προκειμένου να καθορίσει το εθνικό ουσιαστικό δίκαιο που είναι εφαρμοστέο σε διαφορά εργατικού δικαίου, όπως η επίμαχη, ο δικαστής της Ένωσης χρησιμοποιεί τους κανόνες του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου και, ιδίως, σύμφωνα με το άρθρο 28 του κανονισμού Ρώμη Ι, όσον αφορά συμβάσεις που συνήφθησαν, όπως οι ένδεκα ΣΟΧ, μετά τις 17 Δεκεμβρίου 2009, τους κανόνες του άρθρου 8 του εν λόγω κανονισμού σε σχέση με τις ατομικές συμβάσεις εργασίας.

104 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού Ρώμη Ι ορίζει ότι «[η] ατομική σύμβαση εργασίας διέπεται από το δίκαιο που επιλέγουν τα μέρη σύμφωνα με το άρθρο 3» του κανονισμού αυτού, πράγμα το οποίο «[ω]στόσο […] δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να στερήσει τον εργαζόμενο από την προστασία που του εξασφαλίζουν οι διατάξεις από τις οποίες δεν μπορεί να γίνει παρέκκλιση με συμφωνία κατά το δίκαιο [της χώρας στην οποία ο εργαζόμενος παρέχει συνήθως την εργασία του κατ' εκτέλεση της σύμβασης ή της χώρας όπου ευρίσκεται η εγκατάσταση της επιχείρησης που προσέλαβε τον εργαζόμενο]». Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού Ρώμη Ι προβλέπει ότι «[η] σύμβαση διέπεται από το δίκαιο που επέλεξαν τα μέρη», η δε «επιλογή πρέπει να γίνεται ρητώς ή να συνάγεται σαφώς από τις διατάξεις της σύμβασης ή τα δεδομένα της υπόθεσης» και ότι «[μ]ε την επιλογή τους τα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να επιλέγουν το εφαρμοστέο δίκαιο στο σύνολο ή σε μέρος μόνο της σύμβασης».

105 Εφαρμοστέο στη σύμβαση δίκαιο είναι επομένως, κατ' αρχήν, εκείνο που προβλέπεται ρητώς από τη σύμβαση, καθόσον οι συμβατικοί όροι εκφράζουν την κοινή βούληση των συμβαλλομένων μερών η οποία πρέπει να υπερισχύσει κάθε άλλου κριτηρίου που θα μπορούσε να εφαρμοσθεί μόνο σε περίπτωση σιωπής της σύμβασης (βλ. απόφαση της 18ης Φεβρουαρίου 2016, Calberson GE κατά Επιτροπής, T-164/14, EU:T:2016:85, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

106 Ελλείψει επιλογής εκ μέρους των μερών, ο δικαστής της Ένωσης πρέπει να καθορίσει το εφαρμοστέο στην ατομική σύμβαση εργασίας δίκαιο χρησιμοποιώντας τα αντικειμενικά κριτήρια του άρθρου 8, παράγραφοι 2 έως 4, του κανονισμού Ρώμη Ι. Βάσει της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού, ελλείψει επιλογής, η ατομική σύμβαση εργασίας διέπεται από το δίκαιο της χώρας στην οποία ή, ελλείψει αυτού, από την οποία ο εργαζόμενος παρέχει συνήθως την εργασία του. Κατά την παράγραφο 3 του άρθρου αυτού, όταν δεν μπορεί να καθορισθεί το εφαρμοστέο δίκαιο

σύμφωνα με την παράγραφο 2, η σύμβαση διέπεται από το δίκαιο της χώρας όπου ευρίσκεται η εγκατάσταση της επιχείρησης που προσέλαβε τον εργαζόμενο. Τέλος, βάσει της παραγράφου 4 του άρθρου αυτού, όταν από το σύνολο των περιστάσεων προκύπτει ότι η σύμβαση συνδέεται στενότερα με χώρα άλλη από την προβλεπόμενη στις παραγράφους 2 ή 3, εφαρμόζεται το δίκαιο της άλλης αυτής χώρας.

107 Εν προκειμένω, αν διαπιστωθεί ότι οι ένδεκα ΣΟΧ δεν περιέχουν όρους βάσει των οποίων να μπορεί να επιλυθεί άμεσα η σχετική με το πρώτο αίτημα διαφορά, θα εφαρμοστούν οι κανόνες του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου προκειμένου να καθορισθεί το εφαρμοστέο εν προκειμένω εθνικό ουσιαστικό δίκαιο.

iii) Επί της απουσίας όρων στις ένδεκα ΣΟΧ βάσει των οποίων να μπορεί να επιλυθεί άμεσα η σχετική με το πρώτο αίτημα διαφορά

108 Πέραν του ότι, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 92 ανωτέρω, οι πράξεις που εκδόθηκαν αφότου συστάθηκε η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο δεν περιέχουν διάταξη δυνάμενη να επιλύσει τη σχετική με το πρώτο αίτημα διαφορά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το ίδιο ισχύει και για τις ένδεκα ΣΟΧ.

109 Όσον δε αφορά τις εννέα πρώτες ΣΟΧ, στο αντίστοιχο προοίμιό τους αναγραφόταν ότι η ανακοίνωση C(2009) 9502 της Επιτροπής, της 30ής Νοεμβρίου 2009, με τίτλο «Ειδικοί κανόνες για τους ειδικούς συμβούλους της Επιτροπής στους οποίους ανατίθεται η υλοποίηση επιχειρησιακών δράσεων ΚΕΠΠΑ, καθώς και για το επί συμβάσει διεθνές προσωπικό» [στο εξής: ανακοίνωση C(2009) 9502], προέβλεπε τους όρους απασχόλησης του διεθνούς προσωπικού. Βάσει του άρθρου 23 των εννέα πρώτων ΣΟΧ, γινόταν παραπομπή στην εν λόγω ανακοίνωση, είτε στο παράρτημα των πέντε πρώτων ΣΟΧ είτε μέσω υπερσυνδέσμου που περιλάμβανε το εν λόγω άρθρο της έκτης έως και της ένατης ΣΟΧ. Διευκρινιζόταν, εξάλλου, ότι η προμνησθείσα ανακοίνωση αποτελούσε αναπόσπαστο τμήμα των εν λόγω συμβάσεων. Δεν αμφισβητείται δε ότι, σύμφωνα με το σημείο 2, τρίτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, και το σημείο 4a της ανακοίνωσης C(2009) 9502, η σύμβαση πρόσληψης υπέκειτο στο εργατικό δίκαιο της χώρας καταγωγής, δηλαδή της μόνιμης (φορολογικής) κατοικίας του υπαλλήλου, πριν αυτός αναλάβει καθήκοντα στην Αποστολή. Αντιθέτως, η εν λόγω ανακοίνωση δεν περιείχε καμία διάταξη δυνάμενη να επιλύσει τη σχετική με το πρώτο αίτημα διαφορά.

110 Όσον αφορά τη δέκατη και την ενδέκατη ΣΟΧ, στο αντίστοιχο προοίμιό τους αναγραφόταν ότι, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, της κοινής δράσης 2008/124, «οι όροι απασχόλησης καθώς και τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις του διεθνούς και τοπικού προσωπικού αναγράφονται στις συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ [της Αποστολής] E[ulex] K[οσσυφοπέδιο] και των οικείων μελών του προσωπικού». Αντιθέτως προς τις εννέα πρώτες ΣΟΧ, η δέκατη και η ενδέκατη ΣΟΧ δεν περιείχαν όρο παραπέμποντα στην εφαρμογή εθνικού ουσιαστικού εργατικού δικαίου. Οι μόνες παραπομπές στην εφαρμογή εθνικού δικαίου που περιλαμβάνονταν στις τελευταίες ΣΟΧ, οι οποίες περιέχονταν στα άρθρα 12 και 13 αυτών, αφορούσαν, αφενός, το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης και συντάξεων και, αφετέρου, το φορολογικό καθεστώς στο οποίο υπάγεται ο ενάγων, οι οποίες δεν ασκούν επιρροή σε διαφορά της οποίας το αντικείμενο περιορίζεται, όπως εν προκειμένω, στο πεδίο του εργατικού δικαίου. Ως εκ τούτου, από κανέναν εκ των όρων της δέκατης και της ενδέκατης ΣΟΧ δεν είναι δυνατόν να καθορισθεί το εφαρμοστέο δίκαιο στη σχετική με το πρώτο αίτημα διαφορά.

111 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, ελλείψει όρου στις ένδεκα ΣΟΧ ο οποίος να καθιστά δυνατή την επίλυση της σχετικής με το πρώτο αίτημα διαφοράς ή να καθορίζει το εφαρμοστέο στις συμβάσεις αυτές δίκαιο, πρέπει, προς επίλυση της διαφοράς αυτής, να καθορισθεί το εφαρμοστέο στις εν λόγω ΣΟΧ εθνικό ουσιαστικό δίκαιο. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να εξεταστούν χωριστά οι εννέα πρώτες ΣΟΧ, οι οποίες συνήφθησαν με τον Αρχηγό της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο και, στη συνέχεια, οι δύο τελευταίες ΣΟΧ, οι οποίες συνήφθησαν με την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο.

iv) Επί του εφαρμοστέου εθνικού ουσιαστικού δικαίου στις εννέα πρώτες ΣΟΧ, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και του Αρχηγού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο

112 Πρώτον, όπως ήδη διαπιστώθηκε στη σκέψη 109 ανωτέρω, στα προοίμια των εννέα πρώτων ΣΟΧ αναγραφόταν ρητώς ότι η ανακοίνωση C(2009) 9502 προέβλεπε τους όρους απασχόλησης του διεθνούς προσωπικού.

113 Όσον αφορά το αν μπορεί να αντιταχθεί στον ενάγοντα η ανακοίνωση C(2009) 9502, όπερ αυτός αμφισβητεί, επισημαίνεται ότι, αφού υποστήριξε αρχικώς ότι δεν είχε λάβει γνώση της ανακοίνωσης αυτής πριν από την έναρξη της πρώτης ΣΟΧ, ο ενάγων αναγνώρισε, στο πλαίσιο της απάντησής του στο πρώτο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, ότι η συγκεκριμένη ανακοίνωση του είχε διαβιβασθεί πριν από την υπογραφή της εν λόγω ΣΟΧ, συνημμένη σε ηλεκτρονικό μήνυμα της 9ης Φεβρουαρίου 2010 που του είχε αποστείλει το τμήμα ανθρωπίνων πόρων της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο.

114 Επιπλέον, όσον αφορά το επιχείρημα του ενάγοντος ότι το σημείο 5 της ανακοίνωσης C(2009) 9502, με τίτλο «Τελικές διατάξεις», διευκρίνιζε στο στοιχείο β′ ότι η ανακοίνωση αυτή είχε παύσει να ισχύει μετά την 1η Ιανουαρίου 2011, ημερομηνία πραγματικής σύστασης της ΕΥΕΔ, επισημαίνεται ότι, ασφαλώς, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, η εφαρμογή της εν λόγω ανακοίνωσης μετά την ημερομηνία αυτή δεν είναι δυνατόν να στηρίζεται στην πολιτική συμφωνία που συνήφθη το 2013 στο πλαίσιο της Επιτροπής Μονίμων Αντιπροσώπων (Coreper), βάσει της οποίας η ανακοίνωση εξακολούθησε να εφαρμόζεται έως την επίτευξη πολιτικής συμφωνίας για την αντικατάστασή της. Συγκεκριμένα, μια τέτοια δικαιολόγηση θα συνεπαγόταν την αναδρομική ενσωμάτωση, μετά τη λήξη της ισχύος της, της ανακοίνωσης C(2009) 9502 στις ΣΟΧ που συνήφθησαν προτού επιτευχθεί η εν λόγω συμφωνία. Η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο δεν προβάλλει όμως κανέναν λόγο ικανό να στηρίξει, από νομικής απόψεως, τέτοια αναδρομική εφαρμογή.

115 Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο θεωρεί ότι, όπως επίσης υποστηρίζει η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, η κοινή βούληση των συμβαλλομένων μερών ήταν ο λόγος για τον οποίο η ανακοίνωση C(2009) 9502 ενσωματώθηκε στην τρίτη έως και την ένατη ΣΟΧ, οι οποίες συνήφθησαν μετά τη λήξη ισχύος της, τούτο δε βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 1, των εν λόγω ΣΟΧ. Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει ο ενάγων, η ανακοίνωση C(2009) 9502 αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των πρώτων εννέα ΣΟΧ που συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και του Αρχηγού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, οπότε μπορεί να τους αντιταχθεί.

116 Δεύτερον, το άρθρο 1.1 των εννέα πρώτων ΣΟΧ όριζε ότι, υπογράφοντας τη σύμβαση πρόσληψης, ο υπάλληλος αναγνώριζε και δεχόταν τους όρους και τις αρχές που περιλαμβάνονταν σε αυτές, τα παραρτήματά τους, τις τυποποιημένες διαδικασίες λειτουργίας και τον κώδικα δεοντολογίας της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο. Βάσει του άρθρου 23 των εννέα πρώτων ΣΟΧ, γινόταν παραπομπή στην ανακοίνωση C(2009) 9502 και διευκρινιζόταν ότι αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος των εν λόγω συμβάσεων.

117 Όπως όμως ρητώς προκύπτει από το σύνολο των εννέα πρώτων ΣΟΧ που συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και του Αρχηγού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, οι οποίες περιλαμβάνουν συλλήβδην, στην αρχή της πρώτης σελίδας, τη μνεία «Contract of employment for international staff», ο ενάγων προσελήφθη ως «διεθνής υπάλληλος», κατά την έννοια του σημείου 4α της ανακοίνωσης C(2009) 9502.

118 Επιπλέον, από τα όσα αναφέρει το σημείο 4a, τρίτο εδάφιο, της ανακοίνωσης C(2009) 9502 προκύπτει ρητώς ότι, «[ό]σον αφορά […] το […] εργατικό δίκαιο στο οποίο υπόκειται το διεθνές προσωπικό, εξακολουθεί να εφαρμόζεται η νομοθεσία της χώρας καταγωγής του/της μόνιμης φορολογικής κατοικίας του». Περαιτέρω, το δέκατο εδάφιο του ίδιου σημείου αναφέρει ότι «[η] σύμβαση προσλήψεως υπόκειται στο εργατικό δίκαιο και στην κοινωνική νομοθεσία του κράτους του οποίου έχει την ιθαγένεια ο προσληφθείς/όπου διαπιστώθηκε η μόνιμη (φορολογική) κατοικία του πριν αναλάβει τα καθήκοντά του». Εξάλλου, βάσει του ενδέκατου εδαφίου του εν λόγω σημείου, «η καταγγελία της συμβάσεως […] καθώς και τυχόν ζητήματα ευθύνης υπόκεινται στην κοινωνική νομοθεσία και στο εργατικό δίκαιο στη χώρα» η οποία προσδιορίζεται σύμφωνα με τα κριτήρια του δέκατου εδαφίου. Τέλος, βάσει του σημείου 4α, έκτο εδάφιο, της ανακοίνωσης C(2009) 9502, σε περίπτωση απόκλισης μεταξύ της χώρας καταγωγής και της «μόνιμης (φορολογικής) κατοικίας» διαπιστωθείσας πριν από την ανάληψη των καθηκόντων, υπερισχύει η τελευταία.

119 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, όσον αφορά τις εννέα πρώτες ΣΟΧ, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι τα συμβαλλόμενα μέρη επέλεξαν, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού Ρώμη Ι, ως εφαρμοστέο εθνικό εργατικό δίκαιο το ιρλανδικό δίκαιο, ορίζοντας ως εφαρμοστέο, με παραπομπή στην ανακοίνωση C(2009) 9502, πρώτον, το δίκαιο της χώρας της οποίας ο ενάγων ήταν υπήκοος [σύμφωνα με το σημείο 4a, δέκατο εδάφιο, της ανακοίνωσης C(2009) 9502] ή, δεύτερον, το δίκαιο της χώρας καταγωγής και (φορολογικής) κατοικίας του, πριν από την ανάληψη των καθηκόντων του στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο [σύμφωνα με το σημείο 4α, τρίτο και δέκατο εδάφιο, της ανακοίνωσης C(2009) 9502].

120 Πράγματι, πρώτον, δεν αμφισβητείται ότι ο ενάγων είναι Ιρλανδός υπήκοος. Οι δε διατάξεις του σημείου 4a, δέκατο εδάφιο, της ανακοίνωσης C(2009) 9502 ορίζουν ρητώς ως εφαρμοστέο στη σχέση εργασίας το δίκαιο του κράτους του οποίου έχει την ιθαγένεια ο υπάλληλος.

121 Δεύτερον, όσον αφορά τη χώρα καταγωγής και κατοικίας του ενάγοντος πριν από την ανάληψη των καθηκόντων του στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, πρέπει να προσδιορισθεί πού εντοπιζόταν αυτή μεταξύ 31ης Δεκεμβρίου 2009, ημερομηνίας που αντιστοιχεί στο τέλος της απασχόλησής του στην Αποστολή EUPM στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη (βλ. σκέψη 2 ανωτέρω), και 5ης Απριλίου 2010, ημερομηνίας ανάληψης των καθηκόντων του στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο (βλ. σκέψη 3 ανωτέρω).

122 Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι, με την από 16 Σεπτεμβρίου 2019 απάντησή του στο πρώτο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, ο ενάγων αναγνώρισε ότι η χώρα καταγωγής του που είχε ορισθεί και διεκδικηθεί στο πλαίσιο της συμβατικής σχέσης του με την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο είναι η Ιρλανδία. Παραδέχθηκε λοιπόν ότι, όπως προκύπτει από τα διάφορα έγγραφα που προσκόμισε η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο κατά το στάδιο της ανταπαντήσεως, είχε κατ' επανάληψη δηλώσει, κατά τη σύναψη της πρώτης ΣΟΧ με την εν λόγω Αποστολή, αλλά και καθ' όλη τη διάρκεια της σχέσης εργασίας του με αυτήν, μεταξύ άλλων στις αιτήσεις του για απόδοση των ταξιδιωτικών εξόδων του προς τον τόπο καταγωγής του («Statement of Home

Travel Expenses»), ότι η χώρα καταγωγής του ήταν η Ιρλανδία. Προσέθεσε, εξάλλου, ότι η Ιρλανδία παρέμενε η χώρα καταγωγής του καθ' όλη τη διάρκεια της απασχόλησής του στις αποστολές που μνημονεύονται στις σκέψεις 1 έως 3 ανωτέρω.

123 Από τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας προκύπτει ότι, κατά τον χρόνο ανάληψης των καθηκόντων του στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, η χώρα καταγωγής και κατοικίας του ενάγοντος ήταν η Ιρλανδία. Κατά τα λοιπά, πρέπει να επισημανθεί ότι, στην από 16 Σεπτεμβρίου 2019 απάντησή του στο πρώτο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, ο ενάγων ανέφερε επίσης ότι η Ιρλανδία ήταν η χώρα καταγωγής του ήδη πριν από τη σύναψη, το 1994, της πρώτης ΣΟΧ με την πρώτη Αποστολή για την οποία εργάσθηκε. Ως εκ τούτου, το συνδετικό στοιχείο σχετικά με τη χώρα καταγωγής καθορίζει το ιρλανδικό δίκαιο ως το εφαρμοστέο εν προκειμένω εργατικό δίκαιο, όσον αφορά τις εννέα πρώτες ΣΟΧ που συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και του Αρχηγού της Αποστολής.

124 Το ως άνω συμπέρασμα δεν είναι δυνατόν να μεταβληθεί με γνώμονα το κριτήριο του σημείου 4a, έκτο εδάφιο, της ανακοίνωσης C(2009) 9502, όπως αυτό μνημονεύεται στη σκέψη 118 ανωτέρω. Πράγματι, από τα δικόγραφα του ενάγοντος δεν προκύπτει ότι επιδίωξε να του αναγνωρισθεί φορολογική κατοικία σε χώρα άλλη από τη χώρα καταγωγής του.

ν) Επί του εφαρμοστέου εθνικού ουσιαστικού δικαίου στη δέκατη και στην ενδέκατη ΣΟΧ, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο

125 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 110 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, αντιθέτως προς τις εννέα πρώτες ΣΟΧ, η δέκατη και η ενδέκατη ΣΟΧ δεν περιέχουν όρο σχετικά με την επιλογή, εκ μέρους των συμβαλλομένων μερών, του δικαίου που διέπει τη σχέση εργασίας που δημιουργείται με εκάστη των δύο τελευταίων συμβάσεων.

126 Συγκεκριμένα, στο προοίμιο της δέκατης και της ενδέκατης ΣΟΧ, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο εκπροσωπούμενης από τον Αρχηγό της, αναγραφόταν ότι, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, της κοινής δράσης 2008/124, οι όροι απασχόλησης, καθώς και τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις του διεθνούς και τοπικού προσωπικού έπρεπε να περιλαμβάνονται στις συμβάσεις που συνάπτονταν μεταξύ της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο και των οικείων μελών του προσωπικού.

127 Εντούτοις, μολονότι το άρθρο 1 της δέκατης και της ενδέκατης ΣΟΧ ήταν, κατ' ουσίαν, πανομοιότυπο με το άρθρο 1.1 των εννέα πρώτων ΣΟΧ, για το οποίο γίνεται λόγος στη σκέψη 116 ανωτέρω, επισημαίνεται ότι, αφενός, από το ίδιο το γράμμα των δύο αυτών ΣΟΧ δεν είναι δυνατόν να προσδιορισθούν οι κανόνες που εφαρμόζονται στους όρους απασχόλησης αυτών, τούτο δε, ιδίως, αναφορικά με τη σχετική με το πρώτο αίτημα διαφορά εργατικού δικαίου. Αφετέρου, το άρθρο 23 της δέκατης και της ενδέκατης ΣΟΧ δεν περιείχε πλέον αναφορά στην ανακοίνωση C(2009) 9502 ούτε παρέπεμπε σε συνημμένα έγγραφα που περιείχαν ενδείξεις για τον καθορισμό του εργατικού δικαίου που εφαρμοζόταν σε αυτές. Ως εκ τούτου, διαπιστώνεται ότι οι διάδικοι δεν καθόρισαν το εφαρμοστέο στη δέκατη και την ενδέκατη ΣΟΧ εργατικό δίκαιο.

128 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι τα συμβαλλόμενα μέρη δεν προέβησαν, όσον αφορά τις τελευταίες αυτές ΣΟΧ, σε σχετική επιλογή συναφώς, το εφαρμοστέο εργατικό δίκαιο πρέπει να καθορισθεί βάσει των κριτηρίων σύνδεσης του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, ήτοι, εν προκειμένω, όπως υπενθυμίζεται στη σκέψη 106 ανωτέρω, σύμφωνα με τα αντικειμενικά κριτήρια του άρθρου 8, παράγραφοι 2 έως 4, του κανονισμού Ρώμη Ι.

129 Στο πλαίσιο αυτό, βάσει των διαδοχικών κριτηρίων του άρθρου 8, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού Ρώμη Ι, το κατ' αρχήν εφαρμοστέο δίκαιο είναι το δίκαιο του Κοσσυφοπεδίου. Εντούτοις, όπως υπογραμμίζουν τόσο ο ενάγων όσο και η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 4, του Law No 03/L-212 on Labour (νόμου 03/L-212 περί εργασίας) του Κοσσυφοπεδίου, ο οποίος προσκομίσθηκε ως παράρτημα στο υπόμνημα αντικρούσεως της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, οι διατάξεις του νόμου αυτού δεν είχαν εφαρμογή στις εργασιακές σχέσεις εντός των διεθνών αποστολών, όπως η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο. Επομένως, το ίδιο το εργατικό δίκαιο του Κοσσυφοπεδίου αποκλείει την εφαρμογή του σε εργασιακές σχέσεις όπως οι επίμαχες.

130 Εν πάση περιπτώσει, διαπιστώνεται ότι η δέκατη και η ενδέκατη ΣΟΧ συνδέονται στενότερα, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού Ρώμη Ι, με το ιρλανδικό δίκαιο, το οποίο πρέπει επομένως να εφαρμοσθεί σε αυτές.

131 Συγκεκριμένα, πρώτον, παρά τη διαδοχική σύναψη της δέκατης και της ενδέκατης ΣΟΧ, υπήρχε, εκ των πραγμάτων, μια συνεχής εργασιακή σχέση μεταξύ των μερών ήδη από την πρώτη από τις ένδεκα ΣΟΧ.

132 Η συνέχεια αυτή προκύπτει ιδίως, κατ' αρχάς, από την ονομασία της θέσης που ο ενάγων κατείχε στην Αποστολή δυνάμει της δέκατης και της ενδέκατης ΣΟΧ, ήτοι της θέσης του «IT Officer (Regional Infrastructure Support) (ΕΚ 10453)», ως υπεύθυνος για τις τεχνολογίες σε περιφερειακό επίπεδο, θέση την οποία κατείχε ήδη από τη σύναψη της έκτης ΣΟΧ. Όπως ο ίδιος ο ενάγων περιέγραψε στις παρατηρήσεις του της 11ης Ιουνίου 2020 και όπως προκύπτει από το πρώτο παράρτημα το οποίο επισύναψε στις εν λόγω παρατηρήσεις, σε κάθε περίπτωση, στο πλαίσιο της θέσης που κατείχε από τις 15 Ιουνίου 2012, η οποία προσδιορίζεται με τον αριθμό αναφοράς ΕΚ 10453, ασκούσε, εντός της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, καθήκοντα διαχείρισης και εποπτείας όλων των μελών του προσωπικού που εργάζονταν στο γραφείο παροχής συνδρομής και υποστήριξης σε ζητήματα πληροφορικής (IT help desk/support). Η διαπίστωση αυτή δεν είναι δυνατόν να αναιρεθεί για τον λόγο ότι τα καθήκοντα που του ανατέθηκαν στο πλαίσιο της έκτης έως και της ενδέκατης ΣΟΧ εξελίχθηκαν κατά την κρίσιμη περίοδο, ήτοι μεταξύ 15ης Ιουνίου 2012 και 14ης Νοεμβρίου 2014.

133 Πράγματι, όπως ρητώς προκύπτει από την εκ μέρους του ίδιου του ενάγοντος περιγραφή τους, όπως αυτή παρατίθεται στο μέρος ΙΙΙ της έκθεσης προσωπικής αξιολόγησης (στο εξής: ΕΚΠΑ) που αφορούσε το χρονικό διάστημα από τις 16 Απριλίου έως τις 14 Νοεμβρίου 2014, τα καθήκοντά του μεταβλήθηκαν λόγω της αναδιάρθρωσης της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, ιδίως λόγω της κατάργησης της περιφερειακής μονάδας παροχής στήριξης σε ζητήματα πληροφορικής και τεχνολογίας. Τέτοιες μεταβολές στα καθήκοντα που ασκούσε ο ενάγων είναι εγγενείς στα καθήκοντα διαχειριστή και επόπτη που ασκούσε ως υπεύθυνος μιας υπηρεσίας. Επομένως, δεν είναι δυνατόν να επηρέασαν τον συνεχή χαρακτήρα της σχέσης εργασίας μεταξύ του ενάγοντος και της Αποστολής κατά τη διάρκεια των ένδεκα ΣΟΧ.

134 Περαιτέρω, από το σύνολο των έξι ΕΚΠΑ που καταρτίσθηκαν κατά τη διάρκεια της εργασιακής σχέσης μεταξύ της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο ή του Αρχηγού της και του ενάγοντος προκύπτει ότι προτεινόταν μια νέα ΣΟΧ στον ενάγοντα. Οι εν λόγω ΕΚΠΑ κοινοποιήθηκαν από την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο σε απάντηση σχετικού αιτήματος που διατυπώθηκε με το τρίτο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας.

135 Τέλος, δεν αμφισβητείται ότι ο ενάγων έλαβε μισθολογική προαγωγή σε συνάρτηση με την προϋπηρεσία που συμπλήρωσε κατά τη διάρκεια των ένδεκα διαδοχικών ΣΟΧ στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο.

136 Λαμβανομένης υπόψη της συνέχειας αυτής και της σχέσης που υφίσταται μεταξύ των ένδεκα ΣΟΧ, δεδομένου ότι η δέκατη και η ενδέκατη ΣΟΧ δεν περιέχουν μνεία ως προς την επιλογή, εκ μέρους των συμβαλλομένων μερών, του εφαρμοστέου δικαίου στη σχετική με το πρώτο αίτημα διαφορά εργατικού δικαίου, πρέπει να ληφθούν υπόψη κάποιοι παράμετροι για τον καθορισμό του εν λόγω δικαίου όπως αυτές περιλαμβάνονται στις εννέα πρώτες ΣΟΧ.

137 Πλην όμως, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 123 ανωτέρω, στις εννέα πρώτες ΣΟΧ τα συμβαλλόμενα μέρη είχαν επιλέξει να υπόκειται η συμβατική τους σχέση στο ιρλανδικό δίκαιο. Επομένως, παρά την έλλειψη σχετικής μνείας στη δέκατη και στην ενδέκατη ΣΟΧ, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 105 ανωτέρω, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού Ρώμη Ι, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των περιστάσεων που χαρακτηρίζουν τη σχέση εργασίας του ενάγοντος στο πλαίσιο της δραστηριότητάς του στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο βάσει των ένδεκα ΣΟΧ, οι δύο τελευταίες ΣΟΧ εξακολουθούν να υπόκεινται στην ιρλανδική νομοθεσία, ως δίκαιο της χώρας της οποίας ο ενάγων ήταν υπήκοος και από την οποία καταγόταν κατά τον χρόνο που ανέλαβε καθήκοντα στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο.

138 Δεύτερον, όσον αφορά τα συστήματα κοινωνικής ασφάλισης και σύνταξης, αφενός, και το φορολογικό καθεστώς, αφετέρου, στο οποίο υπαγόταν ο ενάγων, οι δύο τελευταίες ΣΟΧ προέβλεπαν, στα άρθρα 12.1 και 13.1, ότι ο εργαζόμενος υπέκειτο στην εθνική νομοθεσία που ίσχυε στη χώρα της μόνιμης (φορολογικής) κατοικίας του πριν αναλάβει καθήκοντα στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο. Μολονότι το συνδετικό στοιχείο που έχει εφαρμογή όσον αφορά τα διάφορα αυτά καθεστώτα δεν συναρτάται ευθέως με το αντικείμενο μιας διαφοράς για ζητήματα εργατικού δικαίου όπως η σχετική με το πρώτο αίτημα, πρέπει να επισημανθεί ότι, με γνώμονα τις διαπιστώσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 121 έως 124 ανωτέρω, γίνεται εκ νέου παραπομπή στο ιρλανδικό δίκαιο ως εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο.

139 Εν κατακλείδι, πρέπει να εφαρμοσθεί το ιρλανδικό δίκαιο στο σύνολο της συμβατικής σχέσης που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο των ένδεκα ΣΟΧ που συνήψε ο ενάγων με τον Αρχηγό της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο και, στη συνέχεια, με την εν λόγω Αποστολή. Επομένως, βάσει ακριβώς του εν λόγω δικαίου, και όχι του βελγικού δικαίου το οποίο αρχικώς επικαλέσθηκε ο ενάγων, πρέπει να ληφθεί απόφαση επί του αντικειμένου της σχετικής με το πρώτο αίτημα διαφοράς.

2) Το εφαρμοστέο εν προκειμένω ιρλανδικό εργατικό δίκαιο, το οποίο μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο τη ρήτρα 5 της συμφωνίας-πλαισίου για τις ΣΟΧ

140 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 96 έως 98 ανωτέρω, θέτοντας σε εφαρμογή τη συμφωνία-πλαίσιο για τις ΣΟΧ που προσαρτάται στην οδηγία 1999/70, ο νομοθέτης της Ένωσης θέσπισε, λαμβάνοντας υπόψη τη γενική αρχή του δικαίου περί απαγόρευσης της κατάχρησης δικαιώματος, ένα νομικό πλαίσιο σκοπός του οποίου είναι η αποτροπή της κατάχρησης δικαιώματος μέσω της χρησιμοποίησης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου.

141 Η ρήτρα 5 της συμφωνίας-πλαισίου για τις ΣΟΧ, σε σχέση με τα «[μ]έτρα για την αποφυγή κατάχρησης», ορίζει τα εξής:

«1. Για να αποτραπεί η κατάχρηση που μπορεί να προκύψει από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, τα κράτη μέλη, ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, συλλογικές συμβάσεις ή πρακτική, ή/και οι κοινωνικοί εταίροι, όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα, για την πρόληψη των καταχρήσεων λαμβάνουν κατά τρόπο που να λαμβάνει υπόψη τις ανάγκες ειδικών τομέων ή/και κατηγοριών εργαζομένων, ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα μέτρα:

α) αντικειμενικούς λόγους που να δικαιολογούν την ανανέωση τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας·

β) τη μέγιστη συνολική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου·

γ) τον αριθμό των ανανεώσεων τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας.

2. Τα κράτη μέλη ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους ή/και οι κοινωνικοί εταίροι καθορίζουν, όταν χρειάζεται, υπό ποιες συνθήκες οι συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου:

α) θεωρούνται “διαδοχικές”·

β) χαρακτηρίζονται συμβάσεις ή σχέσεις αορίστου χρόνου.»

142 Με τη ρήτρα 5, σημείο 1, της συμφωνίας-πλαισίου για τις ΣΟΧ επιδιώκεται η επίτευξη ενός από τους σκοπούς της εν λόγω συμφωνίας-πλαισίου, και συγκεκριμένα η δημιουργία ορισμένου πλαισίου για τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, η οποία θεωρείται δυνητική πηγή καταχρήσεων εις βάρος των εργαζομένων, το δε μέσο για την επίτευξη του σκοπού αυτού είναι η θέσπιση ορισμένων διατάξεων ελάχιστης προστασίας προκειμένου να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να περιέρχονται οι μισθωτοί σε κατάσταση αβεβαιότητας (βλ. απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2012, Kücük, C-586/10, EU:C:2012:39, σκέψη 25 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

143 Επομένως, η εν λόγω διάταξη της συμφωνίας-πλαισίου για τις ΣΟΧ επιβάλλει στα κράτη μέλη, προκειμένου να αποτρέπεται η κατάχρηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, να θεσπίσουν πράγματι και κατά τρόπο δεσμευτικό τουλάχιστον ένα από τα μέτρα που απαριθμούνται σε αυτήν, εφόσον η εσωτερική τους νομοθεσία δεν περιλαμβάνει ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα. Τα τρία συνολικώς μέτρα που απαριθμούνται στο σημείο 1, στοιχεία α′ έως γ′, της εν λόγω ρήτρας αφορούν, αντιστοίχως, την ύπαρξη αντικειμενικών λόγων που δικαιολογούν την ανανέωση τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας, τη μέγιστη συνολική διάρκεια των διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας και τον αριθμό των ανανεώσεών τους (βλ. απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2012, Kücük, C-586/10, EU:C:2012:39, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

144 Η οδηγία 1999/70 μεταφέρθηκε στην ιρλανδική έννομη τάξη με τον νόμο του 2003. Ο νόμος αυτός τέθηκε σε ισχύ στις 14 Ιουλίου 2003.

145 Το άρθρο 9 του νόμου του 2003 μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο τη ρήτρα 5 της συμφωνίας-πλαισίου για τις ΣΟΧ. Στην παράγραφο 1 προβλέπει ότι η ΣΟΧ μισθωτού ο οποίος, κατά την ημερομηνία έκδοσης του νόμου αυτού ή μεταγενέστερα, συμπλήρωσε το τρίτο έτος συνεχούς απασχόλησης στον εργοδότη του ή σε συνεργαζόμενο εργοδότη μπορεί να ανανεωθεί μόνο μία φορά από τον εν λόγω εργοδότη, για περίοδο μη δυνάμενη να υπερβεί το ένα έτος. Δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 3, του νόμου αυτού, οιοσδήποτε όρος περιληφθεί σε σύμβαση εργασίας κατά παράβαση της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού είναι άκυρος, η δε επίμαχη σύμβαση θεωρείται ως αορίστου χρόνου.

146 Ωστόσο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 9, παράγραφος 4, του νόμου του 2003, ο εργοδότης μπορεί να παρεκκλίνει, για αντικειμενικούς λόγους, από τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις παραγράφους 1 έως 3 του εν λόγω άρθρου. Η έννοια των αντικειμενικών λόγων διευκρινίζεται στο άρθρο 7 του ίδιου νόμου. Σύμφωνα με αυτό, «[έ]νας λόγος δεν θεωρείται αντικειμενικός για τους σκοπούς οιασδήποτε διατάξεως του παρόντος μέρους, εκτός αν στηρίζεται σε διαφορετικές εκτιμήσεις πέραν του καθεστώτος του συγκεκριμένου υπαλλήλου ως υπαλλήλου με απασχόληση ορισμένου χρόνου και εφόσον η λιγότερο ευνοϊκή μεταχείριση που προκύπτει για τον εν λόγω υπάλληλο (μεταχείριση η οποία μπορεί να περιλαμβάνει την ανανέωση της σύμβασης ορισμένου χρόνου ενός υπαλλήλου για περαιτέρω ορισμένο χρόνο) σκοπεί στην επίτευξη θεμιτού σκοπού του εργοδότη, η δε μεταχείριση αυτή είναι πρόσφορη και αναγκαία για τον σκοπό αυτό». Με άλλα λόγια και κατ' ουσίαν, για να είναι αντικειμενικός, ο προβαλλόμενος λόγος πρέπει να στηρίζεται σε εκτιμήσεις μη αφορώσες τον εργαζόμενο, η δε λιγότερο ευνοϊκή μεταχείριση την οποία συνεπάγεται η ΣΟΧ για τον εργαζόμενο πρέπει να αποβλέπει στην επίτευξη θεμιτού σκοπού του εργοδότη, κατά τρόπο πρόσφορο και αναγκαίο.

3) Επί της εφαρμογής του ιρλανδικού εργατικού δικαίου στο αίτημα περί επαναχαρακτηρισμού των ένδεκα ΣΟΧ ως ΣΑΧ

147 Στην απάντησή του στο πρώτο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, καθόσον με αυτό κλήθηκε, μεταξύ άλλων, να υποβάλει τις παρατηρήσεις του σχετικά με την ενδεχόμενη εφαρμογή του ιρλανδικού δικαίου, ο ενάγων ενέμεινε κατ' ουσίαν στο αίτημά του περί επαναχαρακτηρισμού των ένδεκα ΣΟΧ ως ΣΑΧ. Συναφώς, υποστήριξε ότι δεν συνέτρεχε αντικειμενικός λόγος, γενικού και δημοσιονομικού χαρακτήρα, ικανός να δικαιολογήσει τη σύναψη των ένδεκα ΣΟΧ και ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, εφόσον η απασχόλησή του στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο αφορούσε πάγιες και διαρκείς ανάγκες, η σύναψή τους ήταν καταχρηστική, οπότε οι εν λόγω ΣΟΧ έπρεπε να επαναχαρακτηρισθούν ως ενιαία ΣΑΧ.

148 Ειδικότερα, ως προς τους αντικειμενικούς λόγους τους οποίους επικαλείται η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο για να δικαιολογήσει τη σύναψη των ένδεκα ΣΟΧ, ο ενάγων αμφισβητεί ότι η Αποστολή περιοριζόταν συστηματικά από τη διάρκεια της εντολής της, δεδομένου μάλιστα ότι η διάρκεια των επίμαχων ΣΟΧ δεν είχε υπολογισθεί σε συνάρτηση με τη διάρκεια της εντολής της. Προσθέτει ότι η συμβατική σχέση του ενάγοντος θα μπορούσε να ήταν αορίστου χρόνου, δεδομένου ότι η οργάνωση της διαδικασίας λήψης αποφάσεως για την ανανέωση των αποστολών καθιστούσε απολύτως δυνατό το να δίδεται προειδοποίηση εντός της προθεσμίας που ισχύει για τις ΣΑΧ.

149 Η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, υποστηριζόμενη από τους λοιπούς εναγομένους, εκτιμά, κατ' ουσίαν, ότι συνέτρεχαν αντικειμενικοί λόγοι που δικαιολογούσαν τη σύναψη των ένδεκα ΣΟΧ.

150 Εν προκειμένω, εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο, δυνάμει της ρήτρας διαιτησίας που περιλαμβάνεται στην τελευταία ΣΟΧ, να εκτιμήσει, υπό το πρίσμα των διατάξεων του άρθρου 9 του νόμου του 2003, το οποίο μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο τη ρήτρα 5 της συμφωνίας-πλαισίου για τις ΣΟΧ, το βάσιμο του αιτήματος του ενάγοντος περί επαναχαρακτηρισμού των ένδεκα ΣΟΧ ως ενιαίας ΣΑΧ. Δεν προκύπτει δε ούτε από τη δικογραφία ούτε από τα επιχειρήματα των διαδίκων ότι ο νόμος του 2003 δεν συνάδει προς την οδηγία 1999/70, ή ακόμη και προς τη γενική αρχή του δικαίου περί απαγόρευσης της κατάχρησης δικαιώματος.

151 Πρώτον, δεν αμφισβητείται ότι ο ενάγων προσελήφθη στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο βάσει ακριβώς του άρθρου 9, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, της κοινής δράσης 2008/124. Σύμφωνα με το άρθρο αυτό, η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο μπορούσε, εφόσον παρίστατο ανάγκη, να προσλαμβάνει διεθνές και τοπικό πολιτικό προσωπικό επί συμβάσει. Αντιθέτως, ελλείψει σχετικής διευκρίνισης στην εν λόγω κοινή δράση, εναπέκειτο στον Αρχηγό της Αποστολής και, στη συνέχεια σε αυτήν την ίδια όταν απέκτησε νομική προσωπικότητα το 2014, να αποφασίζει τι είδους σύμβαση θα προτεινόταν στον ενάγοντα. Στο πλαίσιο αυτό, καθ' όλη τη διάρκεια της συμβατικής σχέσης με τον τελευταίο, αποφασίσθηκε να του προτείνεται η σύναψη διαδοχικών ΣΟΧ.

152 Δεύτερον, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, εναπόκειται στις οικείες αρχές να εξετάζουν, ανά περίπτωση, όλες τις προκείμενες περιστάσεις, λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων, τον αριθμό των διαδοχικών συμβάσεων που έχουν συναφθεί με το ίδιο πρόσωπο ή για την εκτέλεση της ίδιας εργασίας, προκειμένου να αποκλείσουν το ενδεχόμενο οι συμβάσεις ή οι σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, έστω και αν συνάπτονται φαινομενικά για την κάλυψη ανάγκης σε αναπληρωματικό προσωπικό, να χρησιμοποιούνται καταχρηστικά από τους εργοδότες. Μολονότι η εκτίμηση του προβαλλόμενου αντικειμενικού λόγου πρέπει να αφορά την ανανέωση της τελευταίας από τις συναφθείσες συμβάσεις εργασίας, η ύπαρξη, ο αριθμός και η διάρκεια των διαδοχικών συμβάσεων αυτού του είδους που έχουν συναφθεί στο παρελθόν με τον ίδιο εργοδότη ενδέχεται να ασκούν επιρροή στο πλαίσιο της συνολικής αυτής εξέτασης (βλ. απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2012, Kücük, C-586/10, EU:C:2012:39, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

153 Δεν αμφισβητείται ότι ο ενάγων απασχολήθηκε στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο δυνάμει των ένδεκα ΣΟΧ, οι οποίες συνήφθησαν διαδοχικά μεταξύ 5ης Απριλίου 2010 και 14ης Νοεμβρίου 2014, ως υπεύθυνος για τις τεχνολογίες («IT Officer»). Από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης της όγδοης ΣΟΧ, η οποία έληγε στις 14 Ιουνίου 2013, συμπληρώθηκαν τρία έτη από την έναρξη της σχέσης εργασίας. Πλην όμως, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, του νόμου του 2003, η διάρκεια της ένατης ΣΟΧ, η οποία κάλυπτε την περίοδο από τις 15 Ιουνίου 2013 έως τις 14 Ιουνίου 2014, δεν υπερέβη το ένα έτος. Συνεπώς, η απαγόρευση σύναψης νέων ΣΟΧ ίσχυε από την τελευταία αυτή ημερομηνία. Επομένως, η δέκατη ΣΟΧ θα έπρεπε, κατ' αρχήν, να επαναχαρακτηρισθεί ως ΣΑΧ, εκτός αν, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 4, του νόμου του 2003, συνέτρεχαν αντικειμενικοί λόγοι ικανοί να δικαιολογήσουν τη σύναψή της.

154 Σύμφωνα δε με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ο όρος «αντικειμενικοί λόγοι», κατά την έννοια της ρήτρας 5, σημείο 1, στοιχείο α', της συμφωνίας-πλαισίου για τις ΣΟΧ, πρέπει να νοείται ως αφορών σαφείς και συγκεκριμένες περιστάσεις που χαρακτηρίζουν μια καθορισμένη δραστηριότητα και οι οποίες, κατά συνέπεια, μπορούν να δικαιολογήσουν, στο ειδικό αυτό πλαίσιο, τη χρησιμοποίηση διαδοχικών ΣΟΧ. Οι περιστάσεις αυτές μπορούν να οφείλονται, μεταξύ άλλων, στην ιδιαίτερη φύση των καθηκόντων για την εκτέλεση των οποίων έχουν

συναφθεί οι συμβάσεις αυτές και στα εγγενή χαρακτηριστικά των καθηκόντων αυτών ή, ενδεχομένως, στην επιδίωξη θεμιτού σκοπού κοινωνικής πολιτικής εκ μέρους κράτους μέλους (βλ. απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2012, Kücük, C-586/10, EU:C:2012:39, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

155 Υπό το πρίσμα της ως άνω νομολογίας πρέπει να εφαρμοσθεί το άρθρο 7 του νόμου του 2003 και να εξετασθεί αν, σύμφωνα με το άρθρο 9 του νόμου αυτού, συνέτρεχαν εν προκειμένω τέτοιοι αντικειμενικοί λόγοι για τη σύναψη των ένδεκα διαδοχικών ΣΟΧ μετά τις 14 Ιουνίου 2014, ήτοι μετά την ενάτη ΣΟΧ.

156 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι το νομικό πλαίσιο και το συνολικό επαγγελματικό πλαίσιο εντός των οποίων ο ενάγων εκτέλεσε τα καθήκοντα που του είχαν ανατεθεί στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο χαρακτηρίζονταν από την προσωρινή διάστασή τους. Η διάσταση αυτή προκύπτει, ειδικότερα, όχι μόνον από τη διάρκεια των εντολών της Αποστολής και από τις περιόδους τις οποίες αφορούσαν τα προς κάλυψη των δαπανών της ποσά δημοσιονομικής αναφοράς, αλλά επίσης από τον περιοδικό (επανα)καθορισμό των αρμοδιοτήτων και του πεδίου δράσης της και από τη διάρκεια των θητειών του Αρχηγού της. Η διάσταση αυτή αντανακλάται εξάλλου στους όρους και στον τρόπο πρόσληψης του προσωπικού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο.

157 Πρώτον, όσον αφορά τη διάρκεια των εντολών της Αποστολής, υπενθυμίζεται ότι το Συμβούλιο υιοθέτησε την κοινή δράση 2006/304/ΚΕΠΠΑ, της 10ης Απριλίου 2006, για τη σύσταση ομάδας προγραμματισμού της ΕΕ (ΟΠΕΕ Κοσσυφοπεδίου) σχετικά με πιθανή ενωσιακή επιχείρηση για τη διαχείριση κρίσεων στο πεδίο του κράτους δικαίου και, ενδεχομένως, σε άλλους τομείς στο Κοσσυφοπέδιο (ΕΕ 2006, L 112, σ. 19), βάσει της Συνθήκης ΕΕ, όπως ίσχυε τότε, και ειδικότερα του άρθρου 14 αυτής. Στις 11 Δεκεμβρίου 2006, το Συμβούλιο, βάσει των ίδιων διατάξεων της Συνθήκης ΕΕ, υιοθέτησε την κοινή δράση 2006/918/ΚΕΠΠΑ για την τροποποίηση και παράταση της κοινής δράσης 2006/304 (ΕΕ 2006, L 349, σ. 57), με την οποία ενέκρινε το σχέδιο για την εκ μέρους της Ένωσης διαχείριση κρίσεων στο Κοσσυφοπέδιο. Στο πλαίσιο ακριβώς των εν λόγω κοινών δράσεων ιδρύθηκε η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο –βάσει πάντοτε, μεταξύ άλλων, του άρθρου 14 της Συνθήκης ΕΕ– με την κοινή δράση 2008/124. Στην αιτιολογική σκέψη 10 της εν λόγω απόφασης υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΕ ορίζει ότι πρέπει να αναφέρεται το ποσό δημοσιονομικής αναφοράς για ολόκληρη τη διάρκεια εφαρμογής της κοινής δράσης.

158 Βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΕ, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο σύστασης της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, οι κοινές δράσεις υιοθετούνταν από το Συμβούλιο και αφορούσαν ορισμένες καταστάσεις στις οποίες κρινόταν αναγκαία η επιχειρησιακή δράση της Ένωσης και αντιμετώπιζαν ειδικές καταστάσεις όταν κρινόταν ότι απαιτείτο επιχειρησιακή δράση εκ μέρους της Ένωσης. Έπρεπε να προσδιορίζουν τους στόχους τους, το πεδίο εφαρμογής τους, τα μέσα που πρέπει να τεθούν στη διάθεση της Ένωσης, τις προϋποθέσεις εφαρμογής τους και, εφόσον είναι απαραίτητο, τη διάρκειά τους.

159 Βάσει λοιπόν του άρθρου 20, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του αρχικού κειμένου της κοινής δράσης 2008/124, η εν λόγω δράση επρόκειτο να λήξει 28 μήνες μετά την ημερομηνία έγκρισης του σχεδίου επιχειρήσεων (OPLAN) σχετικά με την Αποστολή της Ένωσης για την επιβολή του κράτους δικαίου στο Κοσσυφοπέδιο, Eulex Κοσσυφοπέδιο. Λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας έγκρισης του σχεδίου αυτού, η αρχική εντολή για την εν λόγω κοινή δράση έληξε στις 14 Ιουνίου 2010. Εν συνεχεία, παρατάθηκε επανειλημμένως και διαδοχικώς από το Συμβούλιο για διετείς περιόδους.

160 Τουτέστιν, η εντολή της παρατάθηκε ειδικότερα, αρχικώς, έως τις 14 Ιουνίου 2012 [άρθρο 1, παράγραφος 10, της απόφασης 2010/322/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2010, για την τροποποίηση και την παράταση της κοινής δράσης 2008/124 (ΕΕ 2010, L 145, σ. 13)], εν συνεχεία, έως τις 14 Ιουνίου 2014 [άρθρο 1, παράγραφος 7, της απόφασης 2012/291/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 5ης Ιουνίου 2012, για την τροποποίηση και την παράταση της κοινής δράσης 2008/124 (ΕΕ 2012, L 146, σ. 46)], και, εν συνεχεία, έως τις 14 Ιουνίου 2016 (άρθρο 1, παράγραφος 9, της απόφασης 2014/349).

161 Δεύτερον, όσον αφορά τις περιόδους που κάλυπταν τα ποσά δημοσιονομικής αναφοράς, τα οποία αναγράφονταν στο διαδοχικώς τροποποιηθέν άρθρο 16 της κοινής δράσης 2008/124, με τίτλο «Χρηματοδοτικές ρυθμίσεις», το Συμβούλιο όφειλε, σύμφωνα με τις διατάξεις του τελευταίου εδαφίου της παραγράφου 1 του εν λόγω άρθρου, όπως αυτό τροποποιήθηκε διαδοχικώς μετά την αντικατάστασή του δυνάμει της απόφασης 2010/322, να αποφασίζει τα εν λόγω ποσά που προορίζονταν να καλύψουν τις δαπάνες της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο. Οι περίοδοι τις οποίες καλύπτουν τα ποσά δημοσιονομικής αναφοράς καταδεικνύουν το προσωρινό δημοσιονομικό πλαίσιο στο οποίο εντασσόταν η παρέμβαση της Ένωσης στο Κοσσυφοπέδιο μέσω της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο.

162 Στο πλαίσιο αυτό, μεταξύ της σύστασης της Αποστολής και του πρώτου εξαμήνου του 2015, τα ποσά δημοσιονομικής αναφοράς που προορίζονταν για την κάλυψη των εξόδων της Αποστολής, τα οποία είχαν καθορισθεί αρχικά βάσει της κοινής δράσης 2008/124 έως τις 14 Ιουνίου 2009 (άρθρα 16 και 20 της κοινής δράσης 2008/124), εν συνεχεία βάσει της κοινής δράσης 2009/445/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 9ης Ιουνίου 2009, για την τροποποίηση της κοινής δράσης 2008/124 (ΕΕ 2009, L 148, σ. 33), έως τις 14 Ιουνίου 2010 (άρθρο 1, παράγραφος 1, της κοινής δράσης 2009/445), αποφασίσθηκαν, ακολούθως, με αποφάσεις του Συμβουλίου, έως τις 14 Οκτωβρίου 2010 (άρθρο 1, παράγραφος 6, της απόφασης 2010/322), εν συνεχεία έως τις 14 Οκτωβρίου 2011 [άρθρο 1 της απόφασης 2010/619/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της κοινής δράσης 2008/124 (ΕΕ 2010, L 272, σ. 19)], εν συνεχεία έως τις 14 Δεκεμβρίου 2011 [άρθρο 1 της απόφασης 2011/687/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 14ης Οκτωβρίου 2011, για την τροποποίηση της κοινής δράσης 2008/124 (ΕΕ 2011, L 270, σ. 31)], εν συνεχεία έως τις 14 Ιουνίου 2012 [άρθρο 1 της απόφασης 2011/752/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της κοινής δράσης 2008/124 (ΕΕ 2011, L 310, σ. 10)], εν συνεχεία έως τις 14 Ιουνίου 2013 (άρθρο 1, παράγραφος 5, της απόφασης 2012/291), εν συνεχεία έως τις 14 Ιουνίου 2014 [απόφαση 2013/241/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 27ης Μαΐου 2013, για την τροποποίηση της κοινής δράσης 2008/124 (ΕΕ 2013, L 141, σ. 47)], εν συνεχεία έως τις 14 Οκτωβρίου 2014 (άρθρο 1, παράγραφος 6, της απόφασης 2014/349) και, τέλος, έως τις 14 Ιουνίου 2015 [άρθρο 1, παράγραφος 3, της απόφασης 2014/685/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 29ης Σεπτεμβρίου 2014, για την τροποποίηση της κοινής δράσης 2008/124 (ΕΕ 2014, L 284, σ. 51)].

163 Τρίτον, όσον αφορά τον καθορισμό των αρμοδιοτήτων και του πεδίου δράσης της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, αυτά υπέκειντο σε προσαρμογές αναλόγως της εξέλιξης της κατάστασης στην περιοχή και των σχέσεων μεταξύ της Ένωσης και των αρχών του Κοσσυφοπεδίου.

164 Κατ' αρχάς, αυτός ο από γεωπολιτικής και διπλωματικής άποψης αστάθμητος παράγοντας αντικατοπτρίζεται, αφενός, στις διατάξεις του άρθρου 28, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ, κατά τις οποίες, σε περίπτωση αλλαγής των περιστάσεων με σαφή επίπτωση στο θέμα το οποίο αποτελεί αντικείμενο μιας απόφασης του Συμβουλίου για την εφαρμογή επιχειρησιακής δράσης της Ένωσης, το Συμβούλιο αναθεωρεί τις αρχές και τους στόχους αυτής της απόφασης και λαμβάνει τις αναγκαίες αποφάσεις. Το ίδιο ίσχυε και ως προς τις διατάξεις του άρθρου 14,

παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΕ, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο σύστασης της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο το 2008, το οποίο αντικαταστάθηκε από το άρθρο 28, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ. Αφετέρου, ο εν λόγω αστάθμητος παράγοντας αντικατοπτρίζεται επίσης στην κατ' επανάληψη υπόμνηση, στις αιτιολογικές σκέψεις των διαφόρων αποφάσεων του Συμβουλίου για την τροποποίηση και την παράταση της κοινής δράσης 2008/124, του γεγονότος ότι η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο δρούσε στο πλαίσιο μιας κατάστασης η οποία ενδέχετο να επιδεινωθεί και θα μπορούσε να εμποδίσει την επίτευξη των στόχων, αρχικώς, της ΚΕΠΠΑ και, εν συνεχεία, της εξωτερικής δράσης της Ένωσης, όπως καθορίζονται στο άρθρο 21 ΣΕΕ.

165 Περαιτέρω, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 19 της κοινής δράσης 2008/124, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/322, το Συμβούλιο όφειλε να εκτιμήσει, το αργότερο έξι μήνες πριν από τη λήξη ισχύος της εν λόγω δράσης, αν αυτή θα πρέπει να παραταθεί. Όπως λοιπόν προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις κάθε απόφασης περί παράτασης της εν λόγω κοινής δράσης, το Συμβούλιο αναφέρθηκε στις συστάσεις που διατυπώθηκαν σχετικώς από την Επιτροπή Πολιτικής και Ασφάλειας (ΕΠΑ) (αιτιολογική σκέψη 3 της απόφασης 2010/332) και, εν συνεχεία, στις συστάσεις της στρατηγικής επανεξέτασης (αιτιολογική σκέψη 3 της απόφασης 2012/291 και αιτιολογική σκέψη 4 της απόφασης 2014/349).

166 Η στρατηγική επανεξέταση της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο (CMDP, EEAS 00115/14), η οποία εκπονήθηκε τον Ιανουάριο του 2014 (στο εξής: στρατηγική επανεξέταση), προσκομίσθηκε από την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο σε μια όχι πλήρως αποχαρακτηρισμένη μορφή ως παράρτημα Α5 της απάντησής της στο δεύτερο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας. Βάσει ακριβώς του εγγράφου αυτού, το Συμβούλιο αποφάσισε, με την απόφαση 2014/349, να τροποποιήσει και να παρατείνει την κοινή δράση 2008/124 έως τις 14 Ιουνίου 2016. Συναφώς, επισημαίνεται ότι, όπως υποστηρίζει ειδικότερα η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, από την επανεξέταση αυτή προκύπτει, αφενός, ότι το 2013 οι αρχές του Κοσσυφοπεδίου είχαν εκφράσει την επιθυμία, ενόψει της λήξης της εντολής της κοινής δράσης που είχε ορισθεί για τις 14 Ιουνίου 2014, να κινήσουν τη διαδικασία για τον τερματισμό της εποπτευόμενης ανεξαρτησίας του Κοσσυφοπεδίου. Στο πλαίσιο αυτό, στην επιστολή του γραφείου του Πρωθυπουργού του Κοσσυφοπεδίου, η οποία καταρτίσθηκε τον Ιούλιο του 2013 και αποτελεί το παράρτημα Ι της στρατηγικής επανεξέτασης, οι προμνησθείσες αρχές πρότειναν μια στρατηγική μετάβασης προκειμένου να διευκολυνθεί η εκ μέρους της Αποστολής μεταβίβαση των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων της στα οικεία όργανα του Κοσσυφοπεδίου κατά τρόπο συντονισμένο και προκειμένου να λήξει η εντολή της Αποστολής τον Ιούνιο του 2014. Για τον σκοπό αυτό, στο εν λόγω έγγραφο, οι προμνησθείσες αρχές είχαν απαριθμήσει ορισμένους τομείς δραστηριότητας της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο οι οποίοι, σύμφωνα με τη δική τους εκτίμηση, θα μπορούσαν να μεταβιβασθούν στα θεσμικά όργανα του Κοσσυφοπεδίου.

167 Αφετέρου, λόγω ιδίως της επιθυμίας που εξέφρασαν οι αρχές του Κοσσυφοπεδίου, προτάθηκε, στο πλαίσιο της στρατηγικής επανεξέτασης, ο επαναπροσδιορισμός του πεδίου των δραστηριοτήτων της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο. Στο πλαίσιο αυτό, στο σημείο 45 της εν λόγω επανεξέτασης προτάθηκε ειδικότερα να διατηρηθεί μια περιορισμένη παρουσία στο επίπεδο του τοπικού δικαστικού συστήματος. Ομοίως, στο σημείο 75 της στρατηγικής επανεξέτασης, ενόψει της παράτασης της εντολής της Αποστολής από τον Ιούνιο του 2014 έως τον Ιούνιο του 2016, αναφερόταν ρητώς ότι, λαμβανομένων υπόψη των νέων δραστηριοτήτων που ανατέθηκαν στην Αποστολή, αυτή θα ήταν πολύ μικρότερη και ότι, στο πλαίσιο αυτό, προτεινόταν να συμφωνηθεί μεταβατική περίοδος τριών έως τεσσάρων μηνών, η οποία θα έπρεπε να λήξει τον Σεπτέμβριο ή τον Οκτώβριο του 2014.

168 Τέλος, από την αναθεωρημένη εκδοχή του OPLAN που υιοθετήθηκε στις 20 Ιουνίου 2014 (9633/6/14 REV 6), την οποία η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο κοινοποίησε, σε μη πλήρως αποχαρακτηρισμένη μορφή, ως παράρτημα Α7 της απάντησής της στο δεύτερο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, προκύπτει ότι οι τροποποιήσεις που επήλθαν στην κοινή δράση 2008/124 στηρίζονταν στη στάθμιση των προσδοκιών των αρχών του Κοσσυφοπεδίου και της διατυπωθείσας στην στρατηγική επανεξέταση διαπίστωσης κατά την οποία, παρά την πραγματοποιηθείσα πρόοδο, οι επιδιωκόμενοι στόχοι δεν θα είχαν επιτευχθεί πλήρως τον Ιούνιο του 2014. Ως εκ τούτου, υπό τον τίτλο 1.2 («Situation Update») αναφερόταν ρητώς ότι, στο πλαίσιο της παράτασης της εντολής της έως τον Ιούνιο του 2016, έπρεπε να υπάρξει συνεργασία με σκοπό την ικανοποίηση τόσο των επιθυμιών των αρχών του Κοσσυφοπεδίου να αντιμετωπίσουν οι ίδιες τις προκλήσεις όσο και της βούλησης να διασφαλισθεί η μετάβαση στους τομείς δραστηριότητας στους οποίους θα έχουν επιτευχθεί οι συμφωνηθέντες στόχοι. Διευκρινιζόταν ρητώς ότι «η ανάληψη ευθύνης και η συνειδητοποίηση σε τοπικό επίπεδο αποτελούσαν καθοριστικό χαρακτηριστικό της μελλοντικής εντολής». Όσον αφορά την υλοποίηση της αναδιάρθρωσης της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, η οποία επρόκειτο να τεθεί σε ισχύ στις 15 Οκτωβρίου 2014, από τον τίτλο 4.2.1 («Transition Phase») προκύπτει ότι, κατά το μεταβατικό στάδιο που άρχισε στις 15 Ιουνίου 2014 και έληξε στις 14 Οκτωβρίου 2014, η Αποστολή έπρεπε να αναδιοργανωθεί σύμφωνα με το οργανόγραμμα που αποτελούσε το παράρτημα 1 της προμνησθείσας εκδοχής του OPLAN. Από το δε εν λόγω παράρτημα προκύπτει ότι, όσον αφορά τις τεχνικές υπηρεσίες, ο αριθμός των «Information Technology Officers» της μονάδας «Information Technology and Software Development», στην οποία ανήκε ο ενάγων, έπρεπε να μειωθεί από έξι σε τέσσερις.

169 Ως προς τις εφαρμοστέες στο εν λόγω μεταβατικό στάδιο αρχές σε σχέση με τις συνέπειες των αποφάσεων αναδιάρθρωσης της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο στους όρους απασχόλησης του προσωπικού της προβλεπόταν ότι, σε περίπτωση κατάργησης θέσεων, οι συμβάσεις των μελών του επί συμβάσει προσωπικού που απασχολούνταν σε αυτές δεν θα ανανεώνονταν εν πάση περιπτώσει κατά τη λήξη τους.

170 Τέταρτον, όσον αφορά τη διάρκεια των θητειών των διαδοχικών Αρχηγών της Αποστολής, αυτή καταδεικνύει εκ νέου τις συνέπειες του προσωρινού πλαισίου λήψης αποφάσεων στο οποίο εντασσόταν η παρέμβαση της Ένωσης στο Κοσσυφοπέδιο μέσω της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο.

171 Τουτέστιν, η θητεία του πρώτου Αρχηγού της Αποστολής διήρκησε, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 2, δεύτερο εδάφιο, της απόφασης Eulex/1/2008 της ΕΠΑ, της 7ης Φεβρουαρίου 2008, για τον διορισμό του Αρχηγού Αποστολής της Αποστολής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την επιβολή του κράτους δικαίου στο Κοσσυφοπέδιο, Eulex Κοσσυφοπέδιο (2008/125/ΚΕΠΠΑ) (ΕΕ 2008, L 42, σ. 99), έως τη λήξη της κοινής δράσης 2008/124. Η θητεία αυτή έληξε στις 14 Οκτωβρίου 2010, κατόπιν της κατάργησης της απόφασης Eulex/1/2008 με το άρθρο 2 της απόφασης Eulex/1/2010 της ΕΠΑ, της 27ης Ιουλίου 2010, για τον διορισμό του Αρχηγού Αποστολής της Αποστολής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την επιβολή του κράτους δικαίου στο Κοσσυφοπέδιο, Eulex Κοσσυφοπέδιο (2010/431/ΚΕΠΠΑ) (ΕΕ 2010, L 202, σ. 10).

172 Η δε εντολή του δευτέρου Αρχηγού της Αποστολής διήρκησε, κατ' αρχάς, δυνάμει της απόφασης Eulex/1/2010, από τις 15 Οκτωβρίου 2010 έως τις 14 Οκτωβρίου 2011, και εν συνεχεία παρατάθηκε τρεις φορές, ήτοι έως τις 14 Ιουνίου 2012 [απόφαση Eulex Kosovo/1/2011 της ΕΠΑ, της 27ης Ιουλίου 2010, για την παράταση της θητείας του αρχηγού αποστολής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την επιβολή του κράτους δικαίου στο Κοσσυφοπέδιο, Eulex Κοσσυφοπέδιο (2011/688/ΚΕΠΠΑ) (ΕΕ 2011, L 270, σ. 32)], εν συνεχεία έως τις 14 Οκτωβρίου 2012 [απόφαση

Eulex Kosovo/1/2012 της ΕΠΑ, της 12ης Ιουνίου 2012, για την παράταση της θητείας του αρχηγού αποστολής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την επιβολή του κράτους δικαίου στο Κοσσυφοπέδιο, Eulex Kosovo (2012/310/ΚΕΠΠΑ) (ΕΕ 2012, L 154, σ. 24)], και τέλος έως τις 31 Ιανουαρίου 2013 [απόφαση Eulex Kosovo/2/2012 της ΕΠΑ, της 12ης Οκτωβρίου 2012, για την παράταση της θητείας του αρχηγού αποστολής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την επιβολή του κράτους δικαίου στο Κοσσυφοπέδιο, Eulex Κοσσυφοπέδιο (2012/631/ΚΕΠΠΑ) (ΕΕ 2012, L 282, σ. 45)].

173 Η εντολή του τρίτου Αρχηγού της Αποστολής διήρκησε αρχικά από την 1η Φεβρουαρίου 2013 έως τις 14 Ιουνίου 2014 [απόφαση Eulex Kosovo/3/2012 της ΕΠΑ, της 4ης Δεκεμβρίου 2012, για τον διορισμό του Αρχηγού Αποστολής της Αποστολής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την επιβολή του κράτους δικαίου στο Κοσσυφοπέδιο, Eulex Κοσσυφοπέδιο (2012/751/ΚΕΠΠΑ) (ΕΕ 2012, L 334, σ. 46)], και εν συνεχεία παρατάθηκε έως τις 14 Οκτωβρίου 2014 [απόφαση Eulex Kosovo/1/2014 της ΕΠΑ, της 17ης Ιουνίου 2014, για την παράταση της θητείας του αρχηγού αποστολής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την επιβολή του κράτους δικαίου στο Κοσσυφοπέδιο, Eulex Κοσσυφοπέδιο (2014/371/ΚΕΠΠΑ) (ΕΕ 2014, L 180, σ. 17)].

174 Δεδομένης της σύναψης της τελευταίας ΣΟΧ για την περίοδο από τις 15 Οκτωβρίου έως τις 14 Νοεμβρίου 2014, πρέπει να προστεθεί ότι ο τέταρτος Αρχηγός της Αποστολής διορίσθηκε για το χρονικό διάστημα από 15 Οκτωβρίου 2014 έως 14 Ιουνίου 2015 [απόφαση Eulex Kosovo/2/2014 της ΕΠΑ, της 9ης Οκτωβρίου 2014, για τον διορισμό του Αρχηγού Αποστολής της Αποστολής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την επιβολή του κράτους δικαίου στο Κοσσυφοπέδιο, Eulex Κοσσυφοπέδιο (2014/707/ΚΕΠΠΑ) (ΕΕ 2014, L 295, σ. 59)].

175 Από τις ως άνω διαπιστώσεις προκύπτει ότι η διάρκεια των θητειών των Αρχηγών της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο ήταν όχι μόνον περιορισμένη, αλλά καθοριζόταν για ευμετάβλητες και απρόβλεπτες περιόδους. Πέραν, όμως, του γεγονότος ότι οι εννέα πρώτες ΣΟΧ συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και του εκάστοτε εν ενεργεία Αρχηγού της Αποστολής, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με το σημείο 4, έβδομο και όγδοο εδάφιο, της ανακοίνωσης C(2009) 9502, η οποία αποτελούσε αρχικώς αναπόσπαστο τμήμα των διατάξεων που διείπαν τη συμβατική σχέση μεταξύ του ενάγοντος και του Αρχηγού της Αποστολής, η διάρκεια της σύμβασης πρόσληψης των διεθνών υπαλλήλων έπρεπε να συνάδει με τους όρους της σύμβασης πρόσληψης του ειδικού συμβούλου για την ΚΕΠΠΑ με τον οποίο ο ενάγων είχε συνάψει τη σύμβαση. Συναφώς, δεν αμφισβητείται ότι καθένας από τους Αρχηγούς της Αποστολής με τους οποίους ο ενάγων συνήψε, αντιστοίχως, τις εννέα πρώτες ΣΟΧ ήταν, υπό την ιδιότητα του εν ενεργεία τότε Αρχηγού της Αποστολής, ειδικός σύμβουλος για την ΚΕΠΠΑ. Δεδομένου ότι η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο δεν είχε αποκτήσει νομική προσωπικότητα, δικαιολογείτο να συνάπτει ο Αρχηγός της εν λόγω Αποστολής τις συμβάσεις για την πρόσληψη διεθνών υπαλλήλων επί συμβάσει. Πλην όμως, η διάρκεια της θητείας των τελευταίων ήταν περιορισμένη, όπως υπενθυμίζει η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, βάσει του σημείου 4 της ανακοίνωσης C(2009) 9502. Υπό τις συνθήκες αυτές, κατ' αρχήν, οι Αρχηγοί της Αποστολής δεν μπορούσαν να συνάπτουν συμβάσεις πρόσληψης διάρκειας μεγαλύτερης από εκείνη των δικών τους συμβάσεων.

176 Επομένως, από τις διαπιστώσεις που έγιναν στις σκέψεις 157 έως 175 ανωτέρω προκύπτει ότι, κατά το διάστημα μεταξύ της ημερομηνίας σύστασης της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο και του δευτέρου εξαμήνου του 2014, η διάρκεια της εντολής της Αποστολής, ως μη στρατιωτικής αποστολής διαχείρισης κρίσεων, ορισθείσα αρχικώς σε 28 μήνες, παρατάθηκε στη συνέχεια τρεις φορές, κάθε φορά για δύο έτη. Επιπλέον, τόσο οι περίοδοι τις οποίες αφορούσαν τα ποσά δημοσιονομικής αναφοράς για την κάλυψη των δαπανών της Αποστολής όσο και οι θητείες των διαφόρων Αρχηγών της ορίσθηκαν για διαδοχικές, απρόβλεπτες και όχι ομοιογενείς περιόδους.

Εξάλλου, όσον αφορά τον καθορισμό των αρμοδιοτήτων και του πεδίου δράσης της Αποστολής, αυτός μεταβλήθηκε σε συνάρτηση με την εξέλιξη της εκτέλεσης της εντολής που της είχε ανατεθεί, της κατάστασης στην περιοχή των επιχειρήσεων και των σχέσεων που δημιουργήθηκαν μεταξύ της Ένωσης και των αρχών του Κοσσυφοπεδίου.

177 Εξάλλου, πρέπει να προστεθεί ότι, όσον αφορά τους όρους και τον τρόπο πρόληψης του προσωπικού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, το άρθρο 9, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, της κοινής δράσης 2008/124 ορίζει ότι «[η] E[ulex] Κοσσυφοπέδιο απαρτίζεται κυρίως από προσωπικό αποσπασμένο από κράτη μέλη ή θεσμικά όργανα της [Ένωσης]». Σύμφωνα με τη δεύτερη περίοδο της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου, κάθε κράτος μέλος ή θεσμικό όργανο της Ένωσης επιβαρυνόταν με τις δαπάνες που συνδέονταν με το προσωπικό της Αποστολής που είχε αποσπάσει, συμπεριλαμβανομένων των ταξιδιωτικών εξόδων προς και από τον τόπο τοποθέτησης, των μισθών, της ιατροφαρμακευτικής κάλυψης και των επιδομάτων. Δυνάμει της παραγράφου 3, πρώτη περίοδος, του ίδιου άρθρου, η Αποστολή μπορούσε επίσης, αναλόγως των αναγκών, να προσλαμβάνει, μεταξύ άλλων, διεθνές πολιτικό προσωπικό επί συμβάσει, εφόσον δεν ήταν δυνατή η εκτέλεση των αναγκαίων καθηκόντων από το προσωπικό που είχε αποσπασθεί από τα κράτη μέλη.

178 Τουτέστιν, η πρόσληψη του προσωπικού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο έπρεπε να γίνεται, κατά προτεραιότητα, με απόσπαση υπαλλήλων των κρατών μελών ή των θεσμικών οργάνων της Ένωσης. Μόνον επικουρικώς, όταν οι κατ' αυτόν τον τρόπο αποσπασμένοι υπάλληλοι δεν ήταν σε θέση να εκτελέσουν ορισμένα αναγκαία για την εν λόγω Αποστολή καθήκοντα, μπορούσε η τελευταία να προσλάβει διεθνές και τοπικό πολιτικό προσωπικό.

179 Οι ως άνω όροι απασχόλησης του προσωπικού στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο δικαιολογούνταν από τον προσωρινό χαρακτήρα της εντολής της, στο μέτρο που, όπως προκύπτει ιδίως από τις σκέψεις 163, 166 και 177 ανωτέρω, ανεξαρτήτως της διάρκειας και του αντικειμένου της, οι αρχές του Κοσσυφοπεδίου μπορούσαν ανά πάσα στιγμή να τροποποιήσουν ή να καταγγείλουν την εντολή αυτή. Οι περιστάσεις αυτές που χαρακτηρίζουν μια αποστολή διαχείρισης διεθνούς κρίσεως, η οποία συστάθηκε στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ, όπως η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, δικαιολογούσαν την κατά προτεραιότητα πρόσληψη του προσωπικού της μέσω απόσπασης υπαλλήλων των κρατών μελών ή υπαλλήλων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης. Συγκεκριμένα, αφενός, σε περίπτωση που η εντολή της εν λόγω Αποστολής δεν ανανεωνόταν ή διακόπτονταν κατά τη διάρκεια της εκτέλεσής της, θα ήταν δυνατόν να τεθεί αμέσως τέρμα, χωρίς να υπάρχει κίνδυνος έκθεσης της Αποστολής αυτής σε διοικητικές και δημοσιονομικές συνέπειες ασύμβατες με την προσωρινή της διάσταση, στην απόσπαση του προσωπικού που έχει αποσπασθεί σε αυτήν από τα κράτη μέλη ή τα θεσμικά όργανα της Ένωσης.

180 Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι ο ενάγων δεν ήταν υπάλληλος αποσπασμένος από κράτος μέλος ή από θεσμικό όργανο της Ένωσης, τα καθήκοντα που μπορούσαν να του ανατεθούν, ανεξαρτήτως του ειδικού αντικειμένου τους, εκτίθεντο, κατ' ανάγκην και άμεσα, όχι μόνο στους αστάθμητους παράγοντες των διεθνών σχέσεων, από τους οποίους εξαρτώνταν η διατήρηση της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο στην περιοχή, οι αρμοδιότητές της και το πεδίο δράσης της, καθώς και η χρηματοδότησή της, αλλά και στην εκ φύσεως προσαρμοζόμενη δυνατότητα των κρατών μελών να αποσπάσουν εθνικούς υπαλλήλους ικανούς να ανταποκριθούν στις ανάγκες της Αποστολής. Οι ως άνω όροι και ο ως άνω τρόπος απασχόλησης του προσωπικού της Αποστολής, που συνδέονται στενά και άμεσα με τον προσωρινό χαρακτήρα της, συνιστούν, και αυτοί, αντικειμενικούς λόγους που μπορούν να δικαιολογήσουν την απόφαση να προτείνονται ΣΟΧ στο διεθνές πολιτικό προσωπικό.

181 Κατά συνέπεια, λαμβανομένου υπόψη του προσωρινού χαρακτήρα του συνόλου των παραμέτρων αυτών, κακώς ο ενάγων υποστηρίζει, αφενός, ότι, για την εκπλήρωση των καθηκόντων του στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, θα μπορούσε να του είχε προταθεί η σύναψη ΣΑΧ περιέχουσας διαλυτική αίρεση σε περίπτωση λήξης της εντολής της Αποστολής και, αφετέρου, ότι η θέση που κατείχε κάλυπτε πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Πράγματι, οι προοπτικές απασχόλησης του συνόλου του προσωπικού της Αποστολής, συμπεριλαμβανομένων των διεθνών πολιτικών υπαλλήλων, εξαρτώνταν όλες από τη βάσει γεωπολιτικών παραγόντων απόφαση περί διατήρησής της και, σε περίπτωση διατήρησής της, από τον καθορισμό των αρμοδιοτήτων της και του πεδίου δράσης της, με γνώμονα την εντολή της. Επομένως, η ίδια η φύση της συγκεκριμένης οντότητας, καθόσον αυτή αναμένεται μακροπρόθεσμα να εκλείψει και εξαρτάται, στο ειδικό αυτό πλαίσιο, μόνον από τις χρηματοδοτήσεις που της χορηγούνται από την αρμόδια επί του προϋπολογισμού αρχή σε συνάρτηση με τις αρμοδιότητές της και το πεδίο δράσης της, όπως αυτά καθορίζονται από την αρμόδια επί της πολιτικής αρχή, είναι αυτή που καθορίζει αναγκαστικά τον προσωρινό χαρακτήρα των όρων απασχόλησης του προσωπικού της καθώς και, κατ' αρχήν, έως την ένατη ΣΟΧ, τη διάρκεια της θητείας του Αρχηγού της Αποστολής, με τον οποίο είχαν αρχικώς συναφθεί οι συμβάσεις.

182 Επομένως, η διάρκεια των συμβάσεων που συνήφθησαν από την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο ή για λογαριασμό της με τους διεθνείς πολιτικούς υπαλλήλους δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να υπερβεί τη λήξη κάθε μίας από τις εντολές της Αποστολής ούτε, πρωτίστως και κατ' αρχήν, τη λήξη των περιόδων που καλύπτονταν από τα ποσά δημοσιονομικής αναφοράς.

183 Εν προκειμένω, η ημερομηνία λήξης κάθε μίας από τις εννέα πρώτες ΣΟΧ που συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και του Αρχηγού της Αποστολής, καθώς και η ημερομηνία της δέκατης ΣΟΧ, η οποία συνήφθη μεταξύ του ενάγοντος και της ίδιας της Αποστολής, συνέπιπτε πάντοτε με τη λήξη της εκάστοτε εντολής της Αποστολής ή των περιόδων που καλύπτονταν από τα ποσά δημοσιονομικής αναφοράς ή της θητείας του Αρχηγού της Αποστολής, οπότε η χρήση των εν λόγω ΣΟΧ αποτελούσε αναγκαίο και πρόσφορο μέσο, όπως προκύπτει από τις ακόλουθες διαπιστώσεις:

– η λήξη της πρώτης ΣΟΧ, ορισθείσα για τις 14 Ιουνίου 2010, συνέπιπτε με την προβλεφθείσα από τις κοινές δράσεις 2008/124 και 2009/445 λήξη της εντολής της Αποστολής και με τη λήξη της περιόδου που κάλυπτε το ποσό δημοσιονομικής αναφοράς που είχε ορισθεί με την κοινή δράση 2009/445·

– η λήξη της δεύτερης ΣΟΧ, ορισθείσα για τις 14 Οκτωβρίου 2010, συνέπιπτε με τη λήξη της περιόδου που κάλυπτε το ποσό δημοσιονομικής αναφοράς που είχε ορισθεί με την απόφαση 2010/322·

– η λήξη της τρίτης ΣΟΧ, ορισθείσα για τις 14 Οκτωβρίου 2011, συνέπιπτε με τη λήξη της περιόδου που κάλυπτε το ποσό δημοσιονομικής αναφοράς που είχε ορισθεί με την απόφαση 2010/619 και με τη λήξη της θητείας του Αρχηγού της Αποστολής που είχε ορισθεί με την απόφαση 2010/431·

– η λήξη της τέταρτης ΣΟΧ, ορισθείσα για τις 14 Δεκεμβρίου 2011, συνέπιπτε με τη λήξη της περιόδου που κάλυπτε το ποσό δημοσιονομικής αναφοράς που είχε ορισθεί με την απόφαση 2011/687·

– η λήξη της πέμπτης ΣΟΧ, ορισθείσα για τις 14 Ιουνίου 2012, συνέπιπτε με τη λήξη της θητείας που προέβλεπε η απόφαση 2010/322, με τη λήξη της περιόδου που κάλυπτε το ποσό

δημοσιονομικής αναφοράς που είχε ορισθεί με την απόφαση 2011/752 και με τη λήξη της θητείας του Αρχηγού της Αποστολής που είχε ορισθεί με την απόφαση 2011/688·

– η λήξη της έκτης ΣΟΧ, ορισθείσα για τις 14 Οκτωβρίου 2012, συνέπιπτε με τη λήξη της θητείας του Αρχηγού της Αποστολής που είχε ορισθεί με την απόφαση 2012/310·

– η λήξη της έβδομης ΣΟΧ, ορισθείσα για τις 31 Ιανουαρίου 2013, συνέπιπτε με τη λήξη της θητείας του Αρχηγού της Αποστολής που είχε ορισθεί με την απόφαση 2012/631·

– η λήξη της όγδοης ΣΟΧ, ορισθείσα για τις 14 Ιουνίου 2013, συνέπιπτε με το τέλος της περιόδου που κάλυπτε το ποσό δημοσιονομικής αναφοράς που είχε ορισθεί με την απόφαση 2012/291·

– η λήξη της ένατης ΣΟΧ, ορισθείσα για τις 14 Ιουνίου 2014, συνέπιπτε με τη λήξη της θητείας που προέβλεπε η απόφαση 2012/291, με τη λήξη της περιόδου που κάλυπτε το ποσό δημοσιονομικής αναφοράς που είχε ορισθεί με την απόφαση 2013/241 και με τη λήξη της θητείας του Αρχηγού της Αποστολής που είχε ορισθεί με την απόφαση 2012/751·

– και η λήξη της δέκατης ΣΟΧ, ορισθείσα για τις 14 Οκτωβρίου 2014, συνέπιπτε με το τέλος της περιόδου που κάλυπτε το ποσό δημοσιονομικής αναφοράς που είχε ορισθεί με την απόφαση 2014/349.

184 Εν κατακλείδι, λαμβανομένου υπόψη του προσωρινού χαρακτήρα του πλαισίου εντός του οποίου αναπτύχθηκε η συμβατική σχέση μεταξύ του ενάγοντος και της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, διάσταση που συνδεόταν στενά με τις ακριβείς και συγκεκριμένες περιστάσεις καθορισμού και εκτέλεσης της εντολής της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, διαπιστώνεται ότι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, συνέτρεχαν αντικειμενικοί λόγοι που δικαιολογούσαν τη χρησιμοποίηση, πέραν της 14ης Ιουνίου 2014, ήτοι μετά την ενάτη ΣΟΧ, διαδοχικών ΣΟΧ όσον αφορά την πρόσληψη του ενάγοντος ως διεθνούς πολιτικού υπαλλήλου στην εν λόγω Αποστολή. Ως εκ τούτου, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει ο ενάγων, το γεγονός ότι του προτάθηκε να συνάψει τις δέκα πρώτες ΣΟΧ δεν συνιστά κατάχρηση.

185 Όσον αφορά τους αντικειμενικούς λόγους που μπορούσαν να δικαιολογήσουν, σύμφωνα με το άρθρο 9 του νόμου του 2003, τη σύναψη της ενδέκατης ΣΟΧ μεταξύ του ενάγοντος και της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, ο ενάγων είχε ενημερωθεί ρητώς, με το έγγραφο της 26ης Ιουνίου 2014, ότι, συνεπεία της απόφασης περί αναδιάρθρωσης της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο την οποία έλαβαν τα κράτη μέλη στις 24 Ιουνίου 2014, η θέση του υπευθύνου για τις τεχνολογίες («IT Officer») την οποία κατείχε από την πρόσληψή του στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο θα καταργούνταν από τις 14 Νοεμβρίου 2014, οπότε η σύμβασή του δεν θα ανανεωνόταν πέραν της ημερομηνίας αυτής. Επομένως, η πληροφορία αυτή γνωστοποιήθηκε επισήμως στον ενάγοντα λιγότερο από πέντε μήνες πριν εκλείψουν οι προοπτικές εργασίας του εντός της εν λόγω Αποστολής, ήτοι στις 14 Νοεμβρίου 2014, και σχεδόν τέσσερις μήνες πριν από τη λήξη της δέκατης ΣΟΧ, η οποία είχε ορισθεί στις 14 Οκτωβρίου 2014. Εξάλλου, στο έγγραφο αυτό εκτίθεντο ρητώς οι λόγοι για τους οποίους, μετά τις 14 Νοεμβρίου 2014, δεν θα ήταν δυνατόν να του προταθεί η σύναψη νέας σύμβασης εργασίας στην Αποστολή για τα καθήκοντα που ασκούσε έως τότε στο πλαίσιο των εργασιακών σχέσεών του με την τελευταία.

186 Στο ειδικό ακριβώς αυτό πλαίσιο, το οποίο συνδεόταν άμεσα και στενά με την αποφασισθείσα τον Ιούνιο του 2014 αναδιάρθρωση της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, η τελευταία, κατά τη λήξη της δέκατης ΣΟΧ, στις 14 Οκτωβρίου 2014, σύμφωνα με το έγγραφο της 26ης Ιουνίου 2014, πρότεινε στον ενάγοντα τη σύναψη μιας τελευταίας ΣΟΧ για την περίοδο από τις 15 Οκτωβρίου

έως τις 14 Νοεμβρίου 2014. Επομένως, ο ενάγων ήταν πλήρως ενήμερος για τους λόγους για τους οποίους και για τις συνθήκες υπό τις οποίες του προτάθηκε η τελευταία ΣΟΧ και για το γεγονός ότι, λαμβανομένης υπόψη της αναδιάρθρωσης της Αποστολής και, συνακόλουθα, της κατάργησης της θέσης που κατείχε έως τότε, δεν υπήρχε καμία προοπτική ανανέωσης της σύμβασής του για τα καθήκοντα που είχε αναλάβει. Η ιδιαίτερη αυτή περίσταση αντανακλά πλήρως την άκρως προσωρινή και εξαρτώμενη από αστάθμητους παράγοντες διάσταση που χαρακτηρίζει την ίδια τη φύση μιας αποστολής ΚΕΠΠΑ όπως η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο και, συνακόλουθα, την ίδια την ύπαρξή της. Κατά τα λοιπά, πέραν της προσθήκης, στο άρθρο 21, της ρήτρας διαιτησίας που όριζε αρμόδιο τον δικαστή της Ένωσης, οι όροι της εν λόγω σύμβασης δεν διέφεραν από τους όρους της δέκατης ΣΟΧ.

187 Από τις διαπιστώσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 185 και 186 ανωτέρω προκύπτει ότι, πέραν των αντικειμενικών λόγων που συνδέονται με τον προσωρινό χαρακτήρα και τη διαρκή εξέλιξη της εντολής της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, όσον αφορά τη διάρκεια, το περιεχόμενο και τη χρηματοδότησή της, οι οποίοι δικαιολογούσαν τη σύναψη των δέκα πρώτων ΣΟΧ, συνέτρεχαν και άλλοι, απορρέοντες από το ειδικό πλαίσιο, αντικειμενικοί λόγοι, ώστε να δικαιολογείται, κατά τρόπον ακόμη πιο συγκεκριμένο και εμπεριστατωμένο, η απόφαση της Αποστολής να προτείνει στον ενάγοντα να συνάψει την τελευταία ΣΟΧ, για διάρκεια ενός μόνο μηνός. Η πρόταση αυτή αποτελούσε αναγκαίο και κατάλληλο μέσο για την ικανοποίηση των αναγκών για τις οποίες είχε δημιουργηθεί η συμβατική σχέση, λαμβανομένων υπόψη των αντικειμενικών αυτών λόγων. Συγκεκριμένα, η ημερομηνία λήξης της εν λόγω ΣΟΧ συνέπιπτε με εκείνη κατά την οποία η θέση που ο ενάγων κατείχε έως τότε θα καταργούνταν στο πλαίσιο της αποφασισθείσας από το Συμβούλιο αναδιάρθρωσης της Αποστολής και της υλοποίησής της από την τελευταία, ήτοι τη 15η Νοεμβρίου 2014.

188 Συνεπώς, κατ' αρχάς, συνέτρεχαν αντικειμενικοί λόγοι που δικαιολογούσαν, σύμφωνα με το άρθρο 9 του νόμου του 2003, τη σύναψη των ένδεκα ΣΟΧ. Ως εκ τούτου, δεν συνιστούσε κατάχρηση το ότι προτάθηκε στον ενάγοντα να συνάψει την τελευταία ΣΟΧ. Περαιτέρω και συνακόλουθα, λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που εκτίθενται στις σκέψεις 184 και 187 ανωτέρω, το αίτημα περί επαναχαρακτηρισμού των ένδεκα ΣΟΧ ως ενιαίας ΣΑΧ πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο. Τέλος, σύμφωνα με τα όσα εξετέθησαν στη σκέψη 82 ανωτέρω, το αίτημα περί επαναχαρακτηρισμού των ΣΟΧ που συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και των δύο πρώτων αποστολών, περί των οποίων γίνεται λόγος στις σκέψεις 1 και 2 ανωτέρω, πρέπει ως εκ τούτου επίσης να απορριφθεί.

189 Η ως άνω διαπίστωση δεν κλονίζεται από τα συμπληρωματικά επιχειρήματα του ενάγοντος. Τούτο ισχύει, πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η συμβατική σχέση επαναχαρακτηρίσθηκε αυτομάτως ως ΣΑΧ, εφόσον οι ένδεκα ΣΟΧ υπεγράφησαν όλες μετά την ημερομηνία ανάληψης των καθηκόντων του.

190 Πράγματι, μολονότι δεν αμφισβητείται ότι οι ένδεκα ΣΟΧ υπεγράφησαν όλες μετά την έναρξη ισχύος τους, αρκεί η διαπίστωση ότι ο κανόνας τον οποίο επικαλείται ο ενάγων αντλείται από το άρθρο 9 του loi belge du 3 juillet 1978 relative aux contrats de travail (βελγικού νόμου της 3ης Ιουλίου 1978 περί συμβάσεων εργασίας) (*Moniteur belge* της 22ας Αυγούστου 1978, σ. 9277). Πλην όμως, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 139 ανωτέρω, το εφαρμοστέο στην υπό κρίση διαφορά εθνικό δίκαιο είναι το ιρλανδικό δίκαιο, το οποίο δεν περιέχει, τουλάχιστον κατ' ουσίαν, παρόμοιο κανόνα περί συμβατικού τύπου. Ως εκ τούτου, το ανωτέρω επιχείρημα είναι αβάσιμο.

191 Δεύτερον, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα ότι, εφόσον δεν του κοινοποιήθηκε το σύνολο των εγγράφων που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των συμβάσεων, και ιδίως η ανακοίνωση C(2009) 9502, ο ενάγων δεν ενημερώθηκε για τα φορολογικά και κοινωνικά του δικαιώματα πριν από την υπογραφή της πρώτης ΣΟΧ. Συναφώς, ο ενάγων υποστηρίζει ότι, ελλείψει συνειδητής συναίνεσης και ενημέρωσης ως προς το νομικό πλαίσιο που ίσχυε για τις ένδεκα ΣΟΧ, αυτές είναι άκυρες, οπότε, και για αυτόν τον λόγο επίσης, η συμβατική σχέση πρέπει να επαναχαρακτηρισθεί ως ενιαία ΣΑΧ.

192 Η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο αμφισβητεί ότι η συγκατάθεση του ενάγοντος ήταν πεπλανημένη.

193 Όσον αφορά την προβαλλόμενη μη ενημέρωση του ενάγοντος σχετικά με τα φορολογικά και κοινωνικά του δικαιώματα πριν από την υπογραφή της πρώτης ΣΟΧ, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 113 ανωτέρω, η ανακοίνωση C(2009) 9502 είχε πράγματι διαβιβασθεί σε αυτόν πριν από την υπογραφή της εν λόγω σύμβασης.

194 Δεν αμφισβητείται δε ότι η εν λόγω ανακοίνωση, η οποία αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος των εννέα πρώτων ΣΟΧ που συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και του Αρχηγού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, μνημόνευε ρητώς, πέραν των εφαρμοστέων στη σχέση εργασίας κανόνων, το σύνολο των κοινωνικών και φορολογικών δικαιωμάτων του ενάγοντος. Επιπλέον, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, κατ' αρχάς, στο μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 9ης Φεβρουαρίου 2010 με το οποίο του διαβιβάσθηκε η ανακοίνωση C(2009) 9502 (βλ. σκέψη 113 ανωτέρω), το τμήμα ανθρωπίνων πόρων της Αποστολής διευκρίνιζε την εφαρμοστέα διαδικασία και τις λεπτομέρειες, μεταξύ άλλων, για τον προσδιορισμό του βαθμού και του μισθού του, με σκοπό την κατάρτιση της προσφοράς εργασίας προς αυτόν. Ακολούθως, για τον σκοπό αυτό, ο ενάγων επέστρεψε στην Αποστολή το έντυπο δήλωσης κατοικίας, δεόντως συμπληρωμένο και με ημερομηνία 22 Φεβρουαρίου 2010. Τέλος, ακολούθως, με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Μαρτίου 2010, αφενός, η Αποστολή ενημέρωσε τον ενάγοντα, βάσει των εγγράφων που αυτός είχε διαβιβάσει σε συνέχεια του μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 9ης Φεβρουαρίου 2010, για την κατηγορία στην οποία υπαγόταν η θέση του, για τον βαθμό και το κλιμάκιό του, για τις αποδοχές και τις λοιπές απολαβές του, για τις ώρες και τα ωράρια εργασίας εντός της Αποστολής, για τα δικαιώματά του όσον αφορά τις άδειες και για το ασφαλιστήριο υψηλού κινδύνου που θα ελάμβανε. Αφετέρου, κάλεσε τον ενάγοντα να αποδεχθεί την προσφορά θέσης εργασίας που είχε επισυναφθεί στο εν λόγω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Μαρτίου 2010 και να ενημερώσει για την ακριβή ημερομηνία άφιξής του, διευκρινίζοντάς του παράλληλα ότι είχε τη δυνατότητα να ζητήσει προηγουμένως κάθε πληροφορία που θεωρούσε χρήσιμη. Ο ενάγων επέστρεψε την προμνησθείσα προσφορά θέσης εργασίας –στην οποία διευκρινίζονταν η θέση του, ο βαθμός του, οι αποδοχές του και η ημερομηνία λήξης της αρχικής του ΣΟΧ– υπογεγραμμένη και φέρουσα ημερομηνία την 25η Μαρτίου 2010.

195 Από το σύνολο των ως άνω διαπιστώσεων προκύπτει ότι ο ενάγων συνήψε την πρώτη ΣΟΧ με την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο έχοντας πλήρη επίγνωση των όρων εργασίας του και των κοινωνικών και φορολογικών του δικαιωμάτων. Εξάλλου, ο ενάγων δεν ισχυρίσθηκε στα δικόγραφά του ότι τα έγγραφα που επισυνάφθηκαν στις δέκα άλλες διαδοχικές ΣΟΧ που συνήφθησαν αργότερα με την Αποστολή δεν είχαν τεθεί στη διάθεσή του. Όσον αφορά την τελευταία ΣΟΧ, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 138 ανωτέρω, τα σχετικά με τα κοινωνικά και τα φορολογικά δικαιώματα του ενάγοντος στοιχεία περιλαμβάνονταν στους ίδιους τους όρους της

σύμβασης. Στην τελευταία αυτή ΣΟΧ επισυνάπτονταν μόνον η περιγραφή της θέσης του, οι μισθολογικές κλίμακες και το έντυπο ταυτοποίησης του υπαλλήλου («Beneficiary form» ή «Designation form»).

196 Τρίτον, το επιχείρημα του ενάγοντος περί παράβασης του άρθρου 8, παράγραφος 2, του νόμου του 2003 είναι επίσης αβάσιμο.

197 Συναφώς, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 87 ανωτέρω, ο ενάγων υποστηρίζει ότι η παράβαση των διατάξεων του άρθρου 8 του νόμου του 2003 συνεπάγεται ipso facto τον επαναχαρακτηρισμό των ΣΟΧ ως ΣΑΧ. Ομοίως, απαντώντας σε νέα ερώτηση που ετέθη στο πλαίσιο του τρίτου μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, ο ενάγων ανέφερε ρητώς ότι το αίτημά του για αποκατάσταση συμβατικών ζημιών, το οποίο συνδέεται με την παράνομη λύση της σχέσης εργασίας του, στηρίζεται στον επαναχαρακτηρισμό, βάσει της «εφαρμογής [του άρθρου 9 του νόμου του] 2003», της συμβατικής του σχέσης στο πλαίσιο των αποστολών.

198 Βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 2, του νόμου του 2003, όταν ο εργοδότης προτείνει την ανανέωση ΣΟΧ, υποχρεούται να ενημερώσει εγγράφως τον εργαζόμενο, το αργότερο κατά την ημερομηνία της ανανέωσης, σχετικά με τους αντικειμενικούς λόγους που δικαιολογούν τη σύμβαση αυτή και τη μη πρόταση σύναψης ΣΑΧ. Βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του εν λόγω νόμου, όταν ο εργοδότης παρέλειψε να προβεί στην προμνησθείσα ενημέρωση εγγράφως ή όταν αυτή είναι αόριστη και διφορούμενη, πρέπει να συναχθούν οι εύλογες και δίκαιες συνέπειες από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης.

199 Κατ' αρχάς, διαπιστώνεται εκ προοιμίου ότι, αφενός, καίτοι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του νόμου του 2003 ορίζει ότι, σε περίπτωση παράβασης της προβλεπόμενης στην παράγραφο 2 του άρθρου αυτού υποχρέωσης για προηγούμενη ενημέρωση εγγράφως, πρέπει να συνάγονται οι εύλογες και δίκαιες συνέπειες από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης, αντιθέτως, ο Ιρλανδός νομοθέτης δεν προέβλεψε ότι οι συνέπειες αυτές μπορούν να συνίστανται στον επαναχαρακτηρισμό των επίμαχων ΣΟΧ ως ΣΑΧ. Οι διατάξεις αυτές διαφέρουν ως προς τούτο από τις διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 3, του νόμου του 2003, από τις οποίες προκύπτει ότι ο εν λόγω νομοθέτης προέβλεψε, αυτή τη φορά ρητώς, ότι, σε περίπτωση παράβασης των παραγράφων 1 και 2 του εν λόγω άρθρου, η οικεία ΣΟΧ επαναχαρακτηρίζεται ως ΣΑΧ.

200 Αφετέρου, όπως προκύπτει από τη νομολογία των ιρλανδικών δικαστηρίων, και ιδίως από την απόφαση του Labour Court (δικαστηρίου εργατικών διαφορών, Ιρλανδία) της 24ης Φεβρουαρίου 2009, National University of Ireland Maynooth κατά Dr. Ann Buckley (FTD092), επί της οποίας οι διάδικοι κλήθηκαν να διατυπώσουν ενδεχόμενες παρατηρήσεις στο πλαίσιο του τρίτου μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, οσάκις εφαρμόζεται το άρθρο 8, παράγραφος 4, του νόμου του 2003, οι συναγόμενες από τα ιρλανδικά δικαστήρια εύλογες και δίκαιες συνέπειες λαμβάνουν τη μορφή, σε περίπτωση παράβασης του άρθρου 8, παράγραφος 2, του νόμου του 2003 και παρότι συντρέχουν αντικειμενικοί λόγοι που δικαιολογούν τη σύναψη ΣΟΧ, χρηματικής αποζημίωσης.

201 Περαιτέρω, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση των διατάξεων του άρθρου 8, παράγραφος 2, του νόμου του 2003 εν προκειμένω, μπορεί βεβαίως να γίνει δεκτό ότι, κατά τη σύναψη της ενδέκατης ΣΟΧ, η εκτέλεση της οποίας άρχισε στις 15 Οκτωβρίου 2014, τηρήθηκαν οι απαιτήσεις περί προηγούμενης, μη αόριστης ή διφορούμενης, ενημέρωσης εγγράφως. Πράγματι, με το έγγραφο της 26ης Ιουνίου 2014, η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο εξέθεσε κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο ότι, λόγω της κατάργησης της θέσης του ενάγοντος από τις 15 Νοεμβρίου 2014, μπορούσε να του προτείνει τη σύναψη μιας τελευταίας μόνο ΣΟΧ, κατά τη λήξη της δέκατης ΣΟΧ. Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 185 έως 187 ανωτέρω, ο προβαλλόμενος

λόγος, εφόσον συνδέεται άμεσα με τον παράγοντα της προσωρινότητας που χαρακτηρίζει την ίδια τη φύση της Αποστολής, συνιστά αντικειμενικό λόγο, κατά την έννοια του άρθρου 7 του νόμου του 2003.

202 Εντούτοις, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο και όπως διατείνεται ο ενάγων στην απάντησή του στο τρίτο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, ούτε από τους όρους της δεύτερης έως και της δέκατης ΣΟΧ, περιλαμβανομένων των συνημμένων σε αυτές εγγράφων, ούτε από τις έξι ΕΚΠΑ προκύπτει ότι η εν λόγω Αποστολή είχε επισήμως και ειδικώς κοινοποιήσει στον ενάγοντα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 2, του νόμου του 2003, εγγράφως και πριν από την έναρξη ισχύος των ανανεωθεισών ΣΟΧ, τους αντικειμενικούς λόγους για τους οποίους δεν μπορούσε να του προτείνει τη σύναψη ΣΑΧ και του πρότεινε να συνάψει τις προμνησθείσες ΣΟΧ. Η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο επικαλείται συναφώς τα πληροφοριακά στοιχεία που, κατά την άποψή της, περιλαμβάνονταν στις εν λόγω ΕΚΠΑ και στα συνημμένα στις ΣΟΧ έγγραφα, σχετικά με τους χαρακτηριστικούς παράγοντες προσωρινότητας της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, ήτοι, μεταξύ άλλων, την περιορισμένη διάρκεια των εντολών της Αποστολής ή των διαδοχικών Αρχηγών της ή την περιορισμένη διάρκεια του περιοδικώς χορηγούμενου προϋπολογισμού της.

203 Πλην όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση, αφενός, ότι δεν αμφισβητείται ότι η δεύτερη έως και η δέκατη ΣΟΧ δεν υπεγράφησαν πριν από τις αντίστοιχες ημερομηνίες έναρξης της ισχύος τους. Ως εκ τούτου, αντιθέτως προς ό,τι προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 2, του νόμου του 2003, οι γραπτές πληροφορίες που αυτές περιείχαν δεν μπορούσαν να γνωστοποιηθούν επισήμως και ειδικώς στον ενάγοντα πριν από τις ημερομηνίες έναρξης της ισχύος τους.

204 Αφετέρου, επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι, όσον αφορά τις έξι ΕΚΠΑ, ορισμένες από αυτές αφορούσαν περιόδους εργασίας καλυπτόμενες από πλείονες ΣΟΧ, οπότε η προβλεπόμενη στο άρθρο 8, παράγραφος 2, του νόμου του 2003 υποχρέωση δεν ήταν προφανώς δυνατόν να τηρηθεί με τον τρόπο αυτόν κατά την ανανέωση κάθε μίας από τη δεύτερη έως και την ένατη ΣΟΧ. Τέτοια περίπτωση συντρέχει, παραδείγματος χάριν, ως προς την τέταρτη ΕΚΠΑ, η οποία αφορούσε το χρονικό διάστημα από τις 15 Ιουνίου 2012 έως τις 14 Ιουνίου 2013, περίοδο που καλυπτόταν από την έκτη, την έβδομη και την όγδοη ΣΟΧ. Επομένως, ο ενάγων προδήλως δεν ενημερώθηκε εγγράφως για τους αντικειμενικούς λόγους που δικαιολογούσαν την πρόταση που του είχε υποβληθεί να συνάψει την έβδομη και την όγδοη ΣΟΧ.

205 Όσον αφορά και πάλι τις έξι ΕΚΠΑ, είναι βεβαίως αληθές ότι η δεύτερη ΕΚΠΑ, η οποία αφορούσε το χρονικό διάστημα από τις 15 Οκτωβρίου 2010 έως τις 20 Ιουλίου 2011, περιείχε τη μνεία «τρέχουσα ημερομηνία λήξης της Αποστολής: 14 Οκτωβρίου 2011». Ωστόσο, η πληροφορία αυτή αποδεικνύεται εσφαλμένη. Συγκεκριμένα, κατά την ημερομηνία υπογραφής της δεύτερης ΕΚΠΑ, ήτοι στις 8 Αυγούστου 2011, όπως προκύπτει από τη σκέψη 160 ανωτέρω, η εντολή της Αποστολής είχε παραταθεί, από την έκδοση της απόφασης 2010/322 έως τις 14 Ιουνίου 2012. Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 162 και 172 ανωτέρω, η ημερομηνία της 14ης Οκτωβρίου 2011 αντιστοιχούσε ταυτόχρονα στη λήξη μιας περιόδου καλυπτόμενης από τα ποσά δημοσιονομικής αναφοράς που προορίζονταν για τη χρηματοδότηση της Αποστολής και στη λήξη της θητείας του τότε Αρχηγού της Αποστολής.

206 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, πέραν της έλλειψης εξαντλητικής ενημέρωσης αναφορικά με την ανανέωση της δεύτερης έως και της δέκατης ΣΟΧ, η σχετική με αυτές ενημέρωση την οποία προβάλλει η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο ήταν, από ορισμένες απόψεις, διφορούμενη ή ακόμη και ανακριβής, οπότε δεν πληρούσε τις απαιτήσεις περί ειδικής και προηγούμενης ενημέρωσης του άρθρου 8, παράγραφος 2, του νόμου του 2003.

207 Κατά συνέπεια, ορθώς ο ενάγων προβάλλει παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 2, του νόμου του 2003.

208 Αντιθέτως, όσον αφορά τις εύλογες και δίκαιες συνέπειες που πρέπει να συναχθούν από την εν λόγω παράβαση, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του νόμου του 2003, υπενθυμίζεται ότι από τους κανόνες που διέπουν τη διαδικασία ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης, ιδίως από το άρθρο 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και από το άρθρο 76 και το άρθρο 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, προκύπτει ότι η ένδικη διαφορά κατ' αρχήν προσδιορίζεται και οριοθετείται από τους διαδίκους, τα δε δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης δεν δύνανται να αποφαίνονται πέραν των αιτηθέντων (ultra petita) (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2020, Alfamicro κατά Επιτροπής, C-623/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:734, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Ειδικότερα, οσάκις το Γενικό Δικαστήριο επιλαμβάνεται ως αρμόδιο για την επίλυση διαφοράς εκ σύμβασης βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, πρέπει να αποφανθεί μόνον εντός του νομικού και πραγματικού πλαισίου, όπως αυτό προσδιορίζεται από τους διαδίκους (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2020, Alfamicro κατά Επιτροπής, C-623/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:734, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

209 Εν προκειμένω όμως, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 197 ανωτέρω, στο μέτρο που προβάλλει παράβαση των διατάξεων του άρθρου 8 του νόμου του 2003, αφενός, ο ενάγων ανέφερε ρητώς ότι ζητούσε τον επαναχαρακτηρισμό των ΣΟΧ ως ΣΑΧ τον οποίον συνεπαγόταν ipso facto η παράβαση αυτή. Αφετέρου, υπενθύμισε σαφώς ότι η αξίωση περί αποζημίωσης που συνδέεται με την παράνομη λύση της σχέσης εργασίας του στηρίζεται στον επαναχαρακτηρισμό, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 9 του νόμου του 2003, της συμβατικής του σχέσης με τις αποστολές στις οποίες απασχολήθηκε διαδοχικώς. Εντούτοις, από τα προεκτεθέντα στις σκέψεις 199 και 200 ανωτέρω προκύπτει ότι τέτοια αίτηση επαναχαρακτηρισμού δεν είναι δυνατόν να γίνει δεκτή βάσει και μόνον της παράβασης του άρθρου 8 του νόμου του 2003. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 188 ανωτέρω, συνέτρεχαν, εν προκειμένω, σύμφωνα με το άρθρο 9 του νόμου του 2003, αντικειμενικοί λόγοι για τη σύναψη των ένδεκα διαδοχικών ΣΟΧ.

210 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να απορριφθεί το αίτημα περί επαναχαρακτηρισμού των διαδοχικών ΣΟΧ ως ενιαίας ΣΑΧ.

β) Επί της αξίωσης περί αποκατάστασης του συνόλου των συμβατικών ζημιών

211 Η αξίωση του ενάγοντος περί αποκατάστασης της συμβατικής ζημίας, η οποία περιλαμβάνεται στο πρώτο αίτημα, στηρίζεται στον επαναχαρακτηρισμό των ΣΟΧ ως ενιαίας ΣΑΧ, λόγω της εκ μέρους των εναγομένων κατάχρησης διαδοχικών ΣΟΧ και της μη τήρησης των τυπικών διατυπώσεων για τις συμβάσεις οι οποίες εφαρμόζονται δυνάμει του βελγικού ή του ιρλανδικού δικαίου. Στο πλαίσιο αυτό, ο ενάγων προβάλλει προσβολή των κοινωνικών δικαιωμάτων των οποίων θα έπρεπε να απολαμβάνει υπό την ιδιότητα του εργαζομένου υπό καθεστώς ΣΑΧ, ιδίως ως προς την κοινωνική ασφάλιση και τη σύνταξη, αλλά και σε σχέση με την ενημέρωση, τη διαβούλευση, την κοινοποίηση και τη λύση της σύμβασης. Επομένως, ο ενάγων ζητεί την αναδρομική αποκατάσταση του συνόλου των δικαιωμάτων των οποίων θα έπρεπε να απολαμβάνει κατόπιν της σύναψης τέτοιας σύμβασης.

212 Οι εναγόμενοι αντικρούουν τα επιχειρήματα του ενάγοντος.

213 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, πρώτον, σύμφωνα με το συμπέρασμα που διατυπώνεται στις σκέψεις 82 και 188 ανωτέρω, η αιτίαση περί φερόμενης κατάχρησης ΣΟΧ εκ μέρους της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο πρέπει να απορριφθεί, όπως και, κατά συνέπεια, το αίτημα περί επαναχαρακτηρισμού ως ΣΑΧ της συμβατικής σχέσης που δημιουργήθηκε μεταξύ του ενάγοντος και της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο και, συνακόλουθα, των δύο πρώτων αποστολών περί των οποίων έγινε λόγος στις σκέψεις 1 και 2 ανωτέρω.

214 Δεύτερον, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 189 έως 195 ανωτέρω, κακώς ο ενάγων προσάπτει στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο ότι παρέβη τους τυπικούς κανόνες για τη σύναψη των ένδεκα ΣΟΧ, καθώς και τους κανόνες σχετικά με την ενημέρωση του εργαζομένου και προβάλλει, επομένως, ακυρότητα των συμβάσεων αυτών λόγω ελλιπούς συναίνεσής του.

215 Ως εκ τούτου, η αξίωση περί αποκατάστασης της συμβατικής ζημίας την οποία προβάλλει ο ενάγων στο πλαίσιο του πρώτου αιτήματος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

216 Με γνώμονα τα συμπεράσματα που συνήχθησαν στις σκέψεις 188 και 215 ανωτέρω, οι αξιώσεις που προβλήθηκαν με το πρώτο αίτημα της αγωγής πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμες, χωρίς να είναι αναγκαίο, επομένως, να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί της μνημονευθείσας στη σκέψη 74 ανωτέρω ένστασης απαραδέκτου την οποία προέβαλαν οι εναγόμενοι (πρβλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 26ης Φεβρουαρίου 2002, Συμβούλιο κατά Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, σκέψη 52, και της 1ης Δεκεμβρίου 1999, Boehringer κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-125/96 και T-152/96, EU:T:1999:302, σκέψεις 143 και 146).

2. Επί του αιτήματος περί αποκατάστασης των εξωσυμβατικών ζημιών (δεύτερο αίτημα)

217 Όσον αφορά το δεύτερο αίτημα, αφενός, ο ενάγων ζητεί κατ' ουσίαν από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι το Συμβούλιο, η Επιτροπή και η ΕΥΕΔ, αποφασίζοντας, κατά τη διάρκεια της απασχόλησής του στις διεθνείς αποστολές της Ένωσης, να τον προσλάβουν επί συμβάσει ως διεθνές πολιτικό προσωπικό και όχι ως έκτακτο υπάλληλο βάσει του ΚΛΠ, παρέβησαν πλείονες κανόνες δικαίου, ιδίως ορισμένες διατάξεις της «Συνθήκης», και του επιφύλαξαν δυσμενή διακριτική μεταχείριση. Αφετέρου, λόγω της οικονομικής ζημίας και της σχετικής με την υπηρεσιακή του κατάσταση βλάβης που του προκάλεσαν αυτές οι παράνομες ενέργειες, ο ενάγων ζητεί να υποχρεωθούν οι τρεις προμνησθέντες εναγόμενοι να τον αποζημιώσουν καταβάλλοντας ποσό που θα καθορίσουν οι διάδικοι εντός προθεσμίας που θα τάξει το Γενικό Δικαστήριο.

218 Το Συμβούλιο, η Επιτροπή, η ΕΥΕΔ και η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο αντικρούουν τα επιχειρήματα του ενάγοντος. Επιπλέον, στις παρατηρήσεις τους επί της απάντησης του ενάγοντος στο δεύτερο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, κατά την οποία η αξίωσή του περί αποζημίωσης στο πλαίσιο του δευτέρου αιτήματος στηρίζεται στα άρθρα 268 και 340, δεύτερη παράγραφος, ΣΛΕΕ, η Επιτροπή και η ΕΥΕΔ προβάλλουν το απαράδεκτο της εν λόγω αξίωσης.

219 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 60 ανωτέρω, το δεύτερο αίτημα στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 268 και 340 ΣΛΕΕ και αποσκοπεί στην αποκατάσταση, εκ μέρους του Συμβουλίου, της Επιτροπής και της ΕΥΕΔ, εξωσυμβατικών ζημιών τις οποίες φέρεται να υπέστη ο ενάγων λόγω της πολιτικής πρόσληψης του διεθνούς πολιτικού προσωπικού των αποστολών την οποία υιοθέτησαν οι προμνησθέντες εναγόμενοι.

220 Κατά κύριο λόγο, παρά το απαράδεκτο του δευτέρου αιτήματος που προέβαλαν η Επιτροπή και η ΕΥΕΔ, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, για λόγους οικονομίας της δίκης και προς το συμφέρον της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, προκειμένου να δοθεί στους διαδίκους εμπεριστατωμένη και χρήσιμη απάντηση ως προς το εν λόγω αίτημα, πρέπει να εξετασθεί ευθύς εξαρχής η αξίωση που αυτό περιέχει επί της ουσίας, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 79 ανωτέρω.

221 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το γράμμα του άρθρου 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, «[σ]το πεδίο της εξωσυμβατικής ευθύνης, η Ένωση υποχρεούται, σύμφωνα με τις γενικές αρχές του δικαίου που είναι κοινές στα δίκαια των κρατών μελών, να αποκαθιστά τη ζημία που προξενούν τα θεσμικά όργανα ή οι υπάλληλοί της κατά την άσκηση των καθηκόντων τους». Κατά πάγια νομολογία, εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης, υπό την έννοια του άρθρου 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, λόγω παράνομης συμπεριφοράς των οργάνων της θεμελιώνεται εφόσον συντρέχει σύνολο προϋποθέσεων, ήτοι ο παράνομος χαρακτήρας της προσαπτόμενης στα όργανα συμπεριφοράς, το υποστατό της ζημίας και η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της προσαπτόμενης συμπεριφοράς και της προβαλλόμενης ζημίας (βλ. αποφάσεις της 9ης Σεπτεμβρίου 2008, FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-120/06 P και C-121/06 P, EU:C:2008:476, σκέψη 106 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 25ης Νοεμβρίου 2014, Safa Nicu Sepahan κατά Συμβουλίου, T-384/11, EU:T:2014:986, σκέψη 47).

222 Οι ως άνω προϋποθέσεις είναι σωρευτικές. Συνεπώς, εφόσον δεν πληρούται μία εξ αυτών, η αγωγή είναι απορριπτέα στο σύνολό της, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθούν οι λοιπές προϋποθέσεις (πρβλ. απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2010, Fahas κατά Συμβουλίου, T-49/07, EU:T:2010:499, σκέψη 93, και διάταξη της 17ης Φεβρουαρίου 2012, Dagher κατά Συμβουλίου, T-218/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:82, σκέψη 34).

223 Επιπλέον, για να πληρούται η προϋπόθεση περί παράνομης συμπεριφοράς των θεσμικών οργάνων της Ένωσης απαιτείται να υφίσταται κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου ο οποίος αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες (πρβλ. απόφαση της 30ής Μαΐου 2017, Safa Nicu Sepahan κατά Συμβουλίου, C-45/15 P, EU:C:2017:402, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

224 Εν προκειμένω, όσον αφορά κατά πρώτο λόγο τη φερόμενη παράβαση κανόνων δικαίου, ιδίως του πρωτογενούς δικαίου, πρώτον, διαπιστώνεται ότι ο ενάγων, χωρίς να διευκρινίζει τις σχετικές διατάξεις, παραπέμπει, μέσω της υποσημείωσης 63 του δικογράφου της αγωγής, σε απόσπασμα από ένα βιβλίο για το γενικό ουσιαστικό δίκαιο της Ένωσης όπου γίνεται αναφορά στα άρθρα 39 και 42 ΕΚ. Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι τα εν λόγω άρθρα περιλαμβάνονταν στο κεφάλαιο Ι, που επιγραφόταν «Οι εργαζόμενοι», του τίτλου ΙΙΙ, που επιγραφόταν «Η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, των υπηρεσιών και των κεφαλαίων», του τρίτου μέρους της Συνθήκης ΕΚ που επιγραφόταν «Οι πολιτικές της Κοινότητας», και ότι η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων διασφαλίζεται εντός της Ένωσης [άρθρο 75 ΣΛΕΕ (πρώην άρθρο 39 ΕΚ)]. Βάσει του άρθρου 48 ΣΛΕΕ (πρώην άρθρο 42 ΕΚ), ο νομοθέτης λαμβάνει, στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης, τα αναγκαία μέτρα για την εγκαθίδρυση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων. Στο μέτρο που η επίμαχη εν προκειμένω σχέση εργασίας συνήφθη και εκτελέσθηκε αποκλειστικώς εκτός του εδάφους της Ένωσης, η υπό κρίση υπόθεση ουδόλως αφορά την εκ μέρους του ενάγοντος άσκηση του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας ως εργαζομένου, οπότε ο ισχυρισμός ότι η δυσμενής διάκριση στην οποία προέβησαν οι τρεις πρώτοι εναγόμενοι «αντιβαίνει στη [Σ]υνθήκη» είναι προδήλως αβάσιμος.

225 Δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση με την οποία προβάλλεται κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους του Συμβουλίου, της Επιτροπής και της ΕΥΕΔ, ο ενάγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι τα προμνησθέντα όργανα κατάρτισαν και χρησιμοποίησαν σύστημα απασχόλησης του προσωπικού των αποστολών κατά παράβαση των διατάξεων του πρωτογενούς δικαίου. Υποστηρίζει, εξάλλου, ότι τα ίδια τα όργανα είχαν συνειδητοποιήσει τους νομικούς και οικονομικούς κινδύνους που ενείχαν οι συμβάσεις που είχαν συναφθεί μεταξύ των διαφόρων αποστολών ΚΕΠΠΑ και του διεθνούς πολιτικού προσωπικού, καθώς και το ότι τούτο μπορούσε να πλήξει το κύρος τους. Συναφώς, ο ενάγων παραπέμπει, αφενός, στην ετήσια έκθεση δραστηριότητας του 2012, την οποία συνέταξε η Υπηρεσία Μέσων Εξωτερικής Πολιτικής («Service for Foreign Policy Instruments») της Επιτροπής και, αφετέρου, σε έγγραφα που είχαν συνταχθεί από την ομάδα συμβούλων για τις εξωτερικές σχέσεις (RELEX) και είχαν τεθεί υπόψη του Συμβουλίου.

226 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 28 ΣΕΕ, το οποίο αντικατέστησε, τροποποιώντας το, το άρθρο 14 της Συνθήκης ΕΕ, όπως αυτή ίσχυε όταν συστάθηκε η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο (βλ. σκέψη 158 ανωτέρω), προβλέπει, στο πρώτο εδάφιο της παραγράφου 1, ότι, όταν μια διεθνής κατάσταση απαιτεί επιχειρησιακή δράση εκ μέρους της Ένωσης, το Συμβούλιο εκδίδει τις αναγκαίες αποφάσεις και ότι αυτές προσδιορίζουν τους στόχους τους, το πεδίο εφαρμογής τους, τα μέσα που πρέπει να τεθούν στη διάθεση της Ένωσης, τις προϋποθέσεις εφαρμογής τους και, εφόσον είναι απαραίτητο, τη διάρκειά τους. Επομένως, διαπιστώνεται ότι, εντός του ειδικού πλαισίου της ΚΕΠΠΑ, στο Συμβούλιο εναπόκειται να αποφασίσει για τα μέσα που πρέπει να τεθούν στη διάθεση της Ένωσης και για τους όρους σχετικά με την εφαρμογή των αποφάσεων που αυτό εκδίδει στο πλαίσιο της σχετικής επιχειρησιακής δράσης της Ένωσης. Δεδομένου ότι η διάταξη αυτή δεν προβλέπει κανέναν περιορισμό όσον αφορά τα μέσα στα οποία αναφέρεται, πρέπει να θεωρηθεί ότι αυτά αφορούν μεταξύ άλλων το προσωπικό που τίθεται στη διάθεση της εν λόγω δράσης.

227 Βάσει αυτών ακριβώς των ειδικών για την ΚΕΠΠΑ διατάξεων, όπως παρετίθεντο ήδη στο άρθρο 14 της Συνθήκης ΕΕ, όπως αυτή ίσχυε το 2008, το Συμβούλιο προέβλεψε, με το άρθρο 9, παράγραφος 3, της κοινής δράσης 2008/124, ότι η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο μπορούσε επίσης να προσλαμβάνει, ανάλογα με τις ανάγκες, διεθνές και τοπικό πολιτικό προσωπικό επί συμβάσει. Όσον αφορά τους όρους απασχόλησης του διεθνούς πολιτικού προσωπικού, το Συμβούλιο αποφάσισε κατ' αρχάς, όπως προκύπτει από το άρθρο 10, παράγραφος 3, της κοινής δράσης 2008/124, ως είχε αρχικώς, ότι «[ο]ι όροι εργασίας, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις για το διεθνές [...] πολιτικό προσωπικό [καθορίζονταν] στις συμβάσεις μεταξύ του Αρχηγού Αποστολής και των μελών του προσωπικού». Η διάταξη αυτή παρέμεινε αμετάβλητη έως την έκδοση της απόφασης 2014/349, η οποία την τροποποίησε προκειμένου να ληφθεί υπόψη η αναγνώριση νομικής προσωπικότητας στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, δυνάμει του άρθρου 15α το οποίο προσετέθη στην κοινή δράση 2008/124. Η διάταξη αυτή κάνει λοιπόν έκτοτε λόγο για συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο και των μελών του προσωπικού.

228 Από τις ως άνω διαπιστώσεις προκύπτει ότι, στηριζόμενες στις διατάξεις του πρωτογενούς δικαίου που αφορούν ειδικώς την ΚΕΠΠΑ, οι κανονιστικές διατάξεις αναφορικά με την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο συνέστησαν ρητώς μια νομική βάση η οποία παρείχε στον Αρχηγό της Αποστολής και, αργότερα στην ίδια, τη δυνατότητα να προσλαμβάνει διεθνές πολιτικό προσωπικό επί συμβάσει.

229 Εξάλλου, ατελέσφορα ο ενάγων επικαλείται, αφενός, την ετήσια έκθεση δραστηριοτήτων του 2012 που συνέταξε η Υπηρεσία Μέσων Εξωτερικής Πολιτικής της Επιτροπής, η οποία περιείχε πρόταση εφαρμογής του ΚΛΠ στους συμβασιούχους υπαλλήλους των αποστολών της ΚΕΠΠΑ,

πρόταση η οποία διατυπώθηκε προκειμένου να «αποφευχθούν νομικοί και οικονομικοί κίνδυνοι, και να μην πληγεί το κύρος», και, αφετέρου, έγγραφα καταρτισθέντα από την ομάδα συμβούλων για τις εξωτερικές σχέσεις RELEX που ετέθησαν υπόψη του Συμβουλίου, τα οποία περιείχαν προτάσεις σχετικά με ένα νέο νομικό πλαίσιο εφαρμοστέο στα μέλη του διεθνούς πολιτικού προσωπικού. Πράγματι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι υπήρξαν πράγματι τέτοιες προτάσεις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο ενάγων δεν αποδεικνύει με ποιον τρόπο το γεγονός ότι δεν έγιναν δεκτές συνιστά, αφ' εαυτού, κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου ο οποίος αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες.

230 Κατά δεύτερο λόγο, όσον αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, πρώτον, κακώς ο ενάγων υποστηρίζει ότι υπήρξε δυσμενής διάκριση μεταξύ των διαφόρων μελών του επί συμβάσει προσωπικού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, λόγω της εφαρμογής διαφορετικών εθνικών δικαίων στα οποία παρέπεμπαν οι συμβατικοί όροι που αντλούνταν από την ανακοίνωση C(2009) 9502. Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως απαιτεί να μην αντιμετωπίζονται με διαφορετικό τρόπο όμοιες καταστάσεις ούτε με ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν μια τέτοια μεταχείριση δικαιολογείται αντικειμενικά (βλ. απόφαση της 10ης Οκτωβρίου 2013, Manova, C-336/12, EU:C:2013:647, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Με γνώμονα την ως άνω νομολογία, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, παρά το γεγονός ότι μέλη του διεθνούς πολιτικού προσωπικού συνήψαν ατομικά τις συμβάσεις τους με την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, τα μέλη αυτά του προσωπικού αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο, ο οποίος ορίζεται πανομοιότυπα στις συμβάσεις που τα αφορούν (πρβλ. διάταξη της 30ής Σεπτεμβρίου 2014, Bitiqi κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-410/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:871, σκέψη 35). Επομένως, ο ανωτέρω ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

231 Δεύτερον, επίσης κακώς διατείνεται ο ενάγων ότι υπέστη ζημία λόγω άνισης μεταχείρισης και δυσμενούς διάκρισης σε σχέση με τους Ευρωπαίους συναδέλφους του που εργάζονταν υπό καθεστώς υπαλλήλου υπαγόμενου στο ΚΛΠ, καθεστώς το οποίο, κατ' αυτόν, έπρεπε να του έχει αναγνωρισθεί ως υπαλλήλου της ΕΥΕΔ, ενώ προσθέτει ότι, σύμφωνα με την απόφαση περί σύστασης της ECMM, το προσωπικό έπρεπε να προσλαμβάνεται μόνον ως «ευρωπαϊκό προσωπικό».

232 Συγκεκριμένα, αφενός, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 224 έως 230 ανωτέρω, ο νομοθέτης δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον προέβλεψε, στο πλαίσιο των κανονιστικών διατάξεων για την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, νομική βάση παρέχουσα στον Αρχηγό της Αποστολής και, εν συνεχεία, στην ίδια την Αποστολή τη δυνατότητα να προσλαμβάνει διεθνές πολιτικό προσωπικό επί συμβάσει. Αφετέρου, όσον αφορά το επιχείρημα ότι από την απόφαση περί σύστασης της ECMM προκύπτει ότι το προσωπικό δεν μπορεί να προσλαμβάνεται με άλλον τρόπο παρά μόνον ως «ευρωπαϊκό προσωπικό», αφενός, διαπιστώνεται ότι ο ενάγων δεν προσκομίζει ούτε τη συγκεκριμένη απόφαση ούτε κάποια πληροφορία προς στήριξη του εν λόγω ισχυρισμού. Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το υπογραφέν στο Βελιγράδι στις 13 Ιουλίου 1991 μνημόνιο συμφωνίας περί σύστασης της ECMM, η οποία εν συνεχεία μετονομάσθηκε σε EUMM, δεν περιέχει κάποια διάταξη από την οποία να μπορεί να αποδειχθεί ότι το συμβασιούχο προσωπικό απασχολήθηκε στη συνέχεια παρανόμως στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο.

233 Κατά τρίτο λόγο, εξίσου ατελέσφορα αναφέρεται ο ενάγων, αφενός, στην απόφαση του tribunal du travail francophone de Bruxelles (γαλλόφωνου δικαστηρίου εργατικών διαφορών Βρυξελλών, Βέλγιο) της 30ής Ιουνίου 2014 στην υπόθεση RG αριθ. 12/3600/A και, αφετέρου, στην απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2004, Sanders κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-45/01, EU:T:2004:289), ως

καταδεικνύουσες όχι μόνον το πρόβλημα της δυσμενούς διάκρισης που απορρέει από τις «μη ευρωπαϊκές» συμβάσεις, αλλά επίσης ως ενδεικτικές των οικονομικών συνεπειών που τούτο συνεπάγεται για τα ευρωπαϊκά όργανα.

234 Συγκεκριμένα, πρώτον, ο ενάγων δεν εκθέτει τους λόγους για τους οποίους οι δύο ανωτέρω αποφάσεις θα μπορούσαν, εν προκειμένω, να στηρίξουν την αξίωση περί αποζημιώσεως που περιλαμβάνεται στο δεύτερο αίτημα.

235 Δεύτερον, όσον αφορά την απόφαση του tribunal du travail francophone de Bruxelles (γαλλόφωνου δικαστηρίου εργατικών διαφορών Βρυξελλών) της 30ής Ιουνίου 2014 στην υπόθεση RG αριθ. 12/3600/A, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η διαφορά επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή αφορούσε πραγματικά περιστατικά μη σχετιζόμενα άμεσα με αυτά της υπό κρίση υπόθεσης. Πράγματι, η διαφορά εκείνη αφορούσε αίτημα περί αποζημιώσεως λόγω καταγγελίας της ΣΟΧ ενός διεθνούς πολιτικού υπαλλήλου απασχολουμένου στην Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο κατόπιν της απολύσεώς του λόγω σοβαρών πταισμάτων. Με την απόφαση αυτή, το tribunal du travail francophone de Bruxelles (γαλλόφωνο δικαστήριο εργατικών διαφορών Βρυξελλών) έκρινε ότι η επίμαχη σύμβαση εργασίας είχε λυθεί πριν από την προβλεπόμενη λήξη χωρίς να συντρέχει περίπτωση σοβαρού λόγου, ανικανότητας προς εργασία ή ανωτέρας βίας, κατά παράβαση των εφαρμοστέων διατάξεων του γαλλικού εργατικού δικαίου, με αποτέλεσμα να πρέπει να αποζημιωθεί ο ενάγων. Επομένως, δεδομένου ότι ο ενάγων δεν διευκρίνισε τις συνέπειες που πρέπει να συναχθούν από την ανωτέρω απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να τις προσδιορίσει.

236 Ομοίως, όσον αφορά την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2004, Sanders κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-45/01, EU:T:2004:289), την οποία επίσης επικαλείται ο ενάγων, το συμπέρασμα που απορρέει από αυτή δεν είναι δυνατόν να εφαρμοσθεί κατ' αναλογίαν στην υπό κρίση υπόθεση. Συγκεκριμένα, στη σκέψη 142 της εν λόγω απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, παραλείποντας να προτείνει στους προσφεύγοντες-ενάγοντες τη σύναψη συμβάσεων εκτάκτων υπαλλήλων κατά παράβαση του καταστατικού της κοινής επιχείρησης για την οποία αυτοί εργάζονταν, η Επιτροπή προσέβαλε, κατά την άσκηση των διοικητικών αρμοδιοτήτων της, το δικαίωμα που οι ενδιαφερόμενοι αντλούσαν από το εν λόγω καταστατικό. Πλην όμως, εν προκειμένω, ο ενάγων δεν αποδεικνύει ότι, δυνάμει των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, δικαιούτο να απασχοληθεί στις αποστολές που αναφέρονται στις σκέψεις 1 έως 3 ανωτέρω σύμφωνα με τους κανόνες του ΚΛΠ (ή σύμφωνα με ανάλογο καθεστώς).

237 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των εκτιμήσεων που εκτίθενται στις σκέψεις 224 έως 236 ανωτέρω, διαπιστώνεται ότι ο ενάγων δεν απέδειξε την ύπαρξη κατάφωρης παραβάσεως οιουδήποτε κανόνα δικαίου που να του παρέχει δικαιώματα.

238 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι δεν πληρούται μία από τις σωρευτικές προϋποθέσεις για τη θεμελίωση εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης, η αξίωση περί αποζημιώσεως που περιλαμβάνεται στο δεύτερο αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι προβληθείσες από τους εναγομένους ενστάσεις απαραδέκτου της αξίωσης αυτής, περί των οποίων έγινε λόγος στις σκέψεις 74 και 218 ανωτέρω, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 216 ανωτέρω.

3. Επί του επικουρικού αιτήματος περί αποζημίωσης λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης (τρίτο αίτημα)

239 Επικουρικώς, σε περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο απορρίψει τις αξιώσεις που προέβαλε με τα δύο πρώτα αιτήματά του, ο ενάγων ζητεί αποζημίωση λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης των «ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων». Υποστηρίζει ότι οι εναγόμενοι, στο πλαίσιο της συμβατικής σχέσης που του επέβαλαν, παραβίασαν τις αρχές της ασφάλειας δικαίου, του σεβασμού των κεκτημένων δικαιωμάτων, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της διοικητικής διαφάνειας και της προστασίας των ιδιωτών, προσέβαλαν το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως και παρέβησαν το καθήκον αρωγής και τον κώδικα ορθής διοικητικής συμπεριφοράς. Ισχυρίζεται δε ότι, αν τα δύο πρώτα αιτήματα απορριφθούν ως απαράδεκτα ή αβάσιμα, τούτο θα συνεπάγεται ότι οι εναγόμενοι παραβίασαν τις ανωτέρω αρχές, προσέβαλαν το ανωτέρω δικαίωμα και παρέβησαν το ανωτέρω καθήκον και τον προμνησθέντα κώδικα. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, θα βρισκόταν «σε αδυναμία να προσδιορίσει σε ποια δικαιώματα υπέκειντο οι συμβάσεις του και εντός ποιων προθεσμιών και σε ποιο βαθμό μπορούσαν να προβληθούν τα εν λόγω δικαιώματα ή οι προσβολές τους». Ως εκ τούτου, διατείνεται ότι, αν το Γενικό Δικαστήριο απορρίψει τα δύο πρώτα αιτήματα ως απαράδεκτα ή αβάσιμα, τούτο θα του προξενήσει ζημία, την οποία αποτιμά σε 150 000 ευρώ.

240 Με τις παρατηρήσεις του επί των ενστάσεων απαραδέκτου που προέβαλαν οι εναγόμενοι, ο ενάγων ισχυρίζεται ότι από το δικόγραφο της αγωγής προκύπτει σαφώς ότι σκοπεί, επικουρικώς, λόγω της προσβολής θεμελιωδών δικαιωμάτων, στη θεμελίωση εξωσυμβατικής ευθύνης των οργάνων. Θεωρεί ότι δεν είναι σε θέση να διευκρινίσει λεπτομερέστερα ποια δικαιώματά του προσβλήθηκαν, δεδομένου ότι η προσβολή αυτή θα μπορούσε να αποδειχθεί μόνο στην περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο απορρίψει τις αξιώσεις που προέβαλε με τα δύο πρώτα αιτήματά του. Οι ειδικές περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης και το εφαρμοστέο σε αυτή νομικό πλαίσιο θα πρέπει να ληφθούν υπόψη για να εκτιμηθεί η τήρηση των διατάξεων του άρθρου 76 του Κανονισμού Διαδικασίας. Για τους ίδιους λόγους με αυτούς που εξέθεσε όσον αφορά το δεύτερο αίτημα, ο ενάγων θεωρεί ότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί του τρίτου αιτήματος. Λαμβανομένης υπόψη της έλλειψης σαφήνειας, συνοχής και προβλεψιμότητας του θεσπισθέντος νομικού πλαισίου, η Επιτροπή δεν μπορεί να προσάψει στον ενάγοντα ότι δεν προσδιόρισε το μέρος της αντίστοιχης ευθύνης καθενός από τα όργανα τα οποία αφορά το τρίτο αίτημα.

241 Σε περίπτωση που το τρίτο αίτημα κριθεί παραδεκτό, πράγμα στο οποίο αντιτάσσονται το Συμβούλιο, η Επιτροπή και η ΕΥΕΔ λόγω της προβαλλομένης ασάφειας της επιχειρηματολογίας του ενάγοντος, οι διάδικοι αυτοί ζητούν την απόρριψή του ως αβάσιμου.

242 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να εξετάσει το παραδεκτό της αξίωσης περί αποζημίωσης λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης που προβάλλεται με το τρίτο αίτημα.

243 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, βάσει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, σε συνδυασμό με το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και του άρθρου 76, στοιχείο δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας, κάθε εισαγωγικό της δίκης έγγραφο πρέπει να προσδιορίζει το αντικείμενο της διαφοράς και να περιλαμβάνει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων ισχυρισμών. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να εμφαίνονται κατά τρόπον αρκούντως σαφή και συγκεκριμένο ώστε να μπορεί ο καθού ή ο εναγόμενος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής ή αγωγής, ενδεχομένως χωρίς άλλα στοιχεία προς στήριξή της. Προς κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, για να είναι παραδεκτό το ένδικο βοήθημα, πρέπει τα ουσιώδη πραγματικά και

νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτό στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του εισαγωγικού δικογράφου. Ειδικότερα, για να πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές, το εισαγωγικό δικόγραφο με το οποίο ζητείται η αποκατάσταση ζημίας προκληθείσας από όργανο της Ένωσης πρέπει να περιλαμβάνει τα στοιχεία που καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό της συμπεριφοράς που ο ενάγων προσάπτει στο όργανο αυτό και τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και τον προσδιορισμό της φύσης και της έκτασης της ζημίας αυτής (βλ. απόφαση της 2ας Μαρτίου 2010, Arcelor κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-16/04, EU:T:2010:54, σκέψη 132 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και διάταξη της 5ης Οκτωβρίου 2015, Γρηγοριάδης κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου κ.λπ., T-413/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:786, σκέψη 30).

244 Πλην όμως, διαπιστώνεται ότι ούτε το δικόγραφο της αγωγής, ακόμη και συνολικώς θεωρούμενο, ούτε τα επόμενα υπομνήματα του ενάγοντος καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό, με τον απαιτούμενο βαθμό σαφήνειας και ακρίβειας, της ύπαρξης αρκούντως άμεσου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των παραβάσεων που φέρονται να διέπραξαν οι εναγόμενοι και της ζημίας την οποία διατείνεται ότι υπέστη ο ενάγων στο πλαίσιο της αξίωσης περί αποζημίωσης που προβάλλεται με το τρίτο αίτημα.

245 Πράγματι, κατ’ ουσίαν, ο ενάγων προβάλλει ζημία προκληθείσα από την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου απόρριψη των δύο πρώτων αιτημάτων του. Σε αυτήν ακριβώς τη ζημία στηρίζει ο ενάγων το αίτημά του περί θεμελίωσης εξωσυμβατικής ευθύνης των εναγομένων, βάσει των άρθρων 268 και 340 ΣΛΕΕ.

246 Τουτέστιν, ενώ ο ενάγων, προς απόδειξη της προβαλλόμενης ζημίας, στηρίζει το αποζημιωτικό αίτημά του στα όσα θα κρίνει το Γενικό Δικαστήριο, στην πραγματικότητα επιδιώκει να στοιχειοθετηθεί εξωσυμβατική ευθύνη των εναγομένων λόγω, κατ’ ουσίαν, των δήθεν παράνομων συμπεριφορών τους που καταγγέλθηκαν στο πλαίσιο των δύο πρώτων αιτημάτων, οι οποίες του προξένησαν συμβατικές ή εξωσυμβατικές ζημίες. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να αντιληφθεί πώς η απόφασή του να απορρίψει ως αβάσιμα τα δύο πρώτα αιτήματα θα μπορούσε να έχει προξενήσει στον ενάγοντα ζημία καταλογιστέα στους εναγομένους.

247 Επομένως, το επικουρικώς προβαλλόμενο τρίτο αίτημα δεν πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 76, στοιχείο δ’, του Κανονισμού Διαδικασίας και, ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτο λόγω έλλειψης σαφήνειας (βλ. σκέψεις 73 και 241 ανωτέρω).

248 Λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που εκτίθενται στις σκέψεις 216, 238 και 247 ανωτέρω, δεδομένου ότι το μεν πρώτο και το δεύτερο αίτημα πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα, το δε τρίτο ως απαράδεκτο, η αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθούν οι λοιπές ενστάσεις απαραδέκτου που προέβαλαν οι εναγόμενοι, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 216 ανωτέρω.

V. Επί των δικαστικών εξόδων

249 Κατά το άρθρο 219 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο, με την απόφαση που εκδίδει κατόπιν αναίρεσης και αναπομπής, αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων όσον αφορά, αφενός, τις ενώπιόν του διαδικασίες και, αφετέρου, την ενώπιον του Δικαστηρίου αναιρετική διαδικασία.

250 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

251 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

252 Με την αναιρετική απόφαση, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα. Επομένως, στο Γενικό Δικαστήριο εναπόκειται να αποφανθεί, με την παρούσα απόφαση, επί των δικαστικών εξόδων που αφορούν, αφενός, τις ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασίες και, αφετέρου, την ενώπιον του Δικαστηρίου αναιρετική διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 219 του Κανονισμού Διαδικασίας.

253 Δεδομένου ότι οι εναγόμενοι ηττήθηκαν στην ενώπιον του Δικαστηρίου αναιρετική διαδικασία, στο πλαίσιο της υπόθεσης C-43/17 P, πρέπει να φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους και να καταδικασθούν στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο ενάγων λόγω της διαδικασίας αυτής καθώς και λόγω της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου πριν από την άσκηση της αναιρέσεως, στο πλαίσιο της υπόθεσης T-602/15, τούτο δε από την ημερομηνία των ενστάσεων απαραδέκτου τις οποίες προέβαλαν αντιστοίχως οι εναγόμενοι με χωριστά δικόγραφα στην τελευταία αυτή διαδικασία.

254 Δεδομένου ότι ο ενάγων ηττήθηκε επί της ουσίας στη διαδικασία αναπομπής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της υπόθεσης T-602/15 RENV, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά του, συμπεριλαμβανομένων των σχετικών με την κατάθεση του δικογράφου της αγωγής εξόδων, καθώς και να καταδικασθεί στα έξοδα των εναγομένων σε σχέση με τη διαδικασία αυτή.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αγωγή.**

2) **Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ) και η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε ο ενάγων λόγω της ενώπιον του Δικαστηρίου αναιρετικής διαδικασίας, στο πλαίσιο της υπόθεσης C-43/17 P, καθώς και λόγω της αρχικής διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της υπόθεσης T-602/15, τούτο δε από την ημερομηνία των ενστάσεων απαραδέκτου τις οποίες προέβαλαν αντιστοίχως οι εναγόμενοι με χωριστά δικόγραφα στην τελευταία αυτή διαδικασία.**

3) **Καταδικάζει τον Liam Jenkinson στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας αναπομπής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της υπόθεσης T-602/15 RENV, συμπεριλαμβανομένων των σχετικών με την κατάθεση του δικογράφου της αγωγής εξόδων, καθώς και στα έξοδα των εναγομένων σε σχέση με τη διαδικασία αυτή.**

Van der Woude Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Νοεμβρίου 2021.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

I. Ιστορικό της διαφοράς . . . 2

II. Διαδικασίες ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου . . . 3

III. Αιτήματα . . . 5

IV. Σκεπτικό . . . 8

A. Προκαταρκτικές παρατηρήσεις . . . 8

1. Επί της νομικής βάσης και επί του αντικειμένου της αγωγής καθώς και επί των τριών πρώτων αιτημάτων του ενάγοντος . . . 8

2. Επί της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου κατόπιν της αναιρετικής απόφασης . . 12

B. Επί του παραδεκτού . . . 13

Γ. Επί της ουσίας . . . 15

1. Επί των αξιώσεων περί επαναχαρακτηρισμού της συμβατικής σχέσης ως ΣΑΧ και περί αποκατάστασης της συμβατικής ζημίας (πρώτο αίτημα) . . . 15

α) Επί της αξίωσης περί επαναχαρακτηρισμού των διαδοχικών ΣΟΧ ως ενιαίας ΣΑΧ . 15

1) Επί του καθορισμού του εφαρμοστέου στις ένδεκα ΣΟΧ δικαίου . . . 16

i) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις . . . 17

ii) Κανόνες για τον καθορισμό του εφαρμοστέου στην επίμαχη συμβατική σχέση εθνικού δικαίου . . . 19

iii) Επί της απουσίας όρων στις ένδεκα ΣΟΧ βάσει των οποίων να μπορεί να επιλυθεί άμεσα η σχετική με το πρώτο αίτημα διαφορά . . . 20

iv) Επί του εφαρμοστέου εθνικού ουσιαστικού δικαίου στις εννέα πρώτες ΣΟΧ, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και του Αρχηγού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο . . . 21

v) Επί του εφαρμοστέου εθνικού ουσιαστικού δικαίου στη δέκατη και στην ενδέκατη ΣΟΧ, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο . . . 23

2) Το εφαρμοστέο εν προκειμένω ιρλανδικό εργατικό δίκαιο, το οποίο μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο τη ρήτρα 5 της συμφωνίας-πλαισίου για τις ΣΟΧ . . . 25

3) Επί της εφαρμογής του ιρλανδικού εργατικού δικαίου στο αίτημα περί επαναχαρακτηρισμού των ένδεκα ΣΟΧ ως ΣΑΧ . . . 27

β) Επί της αξίωσης περί αποκατάστασης του συνόλου των συμβατικών ζημιών . . . 41

2. Επί του αιτήματος περί αποκατάστασης των εξωσυμβατικών ζημιών (δεύτερο αίτημα) . 42

3. Επί του επικουρικού αιτήματος περί αποζημίωσης λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης (τρίτο αίτημα) 47

V. Επί των δικαστικών εξόδων 48